Bibliotek 1800

MARIE BELLOC LOWNDES

DEN LOGERENDE

Marie Belloc Lowndes

Den logerende

eBibliotek 1800

2026

Ophavsret og brugsbetingelser

Denne ebogsudgave af Marie Belloc Lowndes: *Den logerende* er baseret på originaler, som er public domain i lande hvor ophavsret er baseret på ophavsmandens død+80 år eller kortere, og i USA (på tidspunktet for udgivelsen).

Nærværende ortografisk opdaterede og redigerede udgave af teksten kan frit downloades og videreformidles under Creative Commons-licensen BY-NC-SA – Kreditering-IkkeKommerciel-DelPåSammeVilkår 4.0 International.

Opholder du dig i et land uden for EU, bør du dog tjekke de lokale ophavsretsbestemmelser, før du videredistribuerer værket.

Generelt forbehold: *Vær opmærksom på, at denne ebog er baseret på en tekst, som stammer fra en længst svunden tid. Normer og udtryksmåder mm. var anderledes dengang, og der kan derfor forekomme indhold, som på nogle virker stødende. Bogen skal, ligesom alle andre kunstneriske værker fra andre tider, ses i sin kulturelle og tidsmæssige kontekst, og udgiveren kan og vil ikke påtage sig noget ansvar for forfatterens verdensbillede og udtryksmåder.*

Copyright and conditions of use

This ebook edition of Marie Belloc Lowndes: *Den logerende* is based upon sources in the public domain in countries where copyright is based upon Life+80 years or less, and in the USA (at the time of publishing).

This orthographically updated and revised edition is free to download and reuse under Creative Commons BY-NC-SA Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0 International.

If you are outside the EU, you are advised to check the local copyright laws before copying and/or redistributing this ebook.

Disclaimer: *Please note that this book is based on an original text dating from another era. Norms and language were different then, and some readers might find offensive content. We believe that any work of art from previous times should be viewed in its cultural and temporal context and not in the light of latter-day prejudices, and we can and will not accept any responsibility for the author's views or language.*

1

Robert Bunting og hans kone Ellen sad foran deres kamin og vågede omhyggeligt over de søvnige, ulmende gløder.

Værelset var ualmindelig rent og pænt holdt, især i betragtning af, at huset lå i en af Londons mange grimme, snavsede gader. En tilfældig fremmed, der havde stukket hovedet ind ad døren, ville have antaget hr. og fru Bunting for et tilfreds, hyggeligt ægtepar, der havde deres på det tørre. Bunting, der sad og lænede sig tilbage i en dyb læderlænestol, var glatraget og lignede endnu, hvad han også i mange år havde været, en respektabel, flink tjener.

På hans kone, der sad lige ret op og ned i en umagelig stol, var det ikke så let at se, at hun havde tjent. Men noget var der dog i hendes nette, sorte uldne kjole og de skinnende rene, glatte manchetter og krave. Fru Bunting havde, før hun blev gift, været, hvad man kalder en dygtig pige.

Men det gamle ord om skinnet, der bedrager, passer ikke så sjældent på, hvad man ser i England. Hr. og fru Bunting sad i et rigtig pænt værelse, og der var en gang, for ikke så længe siden endda, hvor både mand og kone havde været stolte af deres omhyggeligt valgte ejendele. Alt, hvad der fandtes derinde, var solidt og godt, og hvert møbel var blevet købt på en ordentlig auktion i et privat hus.

De røde damaskes gardiner, der lukkede for Marylebone Roads rusk og regn, havde de f.eks. fået for en slik, skønt de godt kunne have været garanteret 30 år til. Det udmærkede brysselertæppe, der lå på gulvet, havde de også fået for godt

køb, ligesom lænestolen, hvor nu Bunting sad foroverbøjet og stirrede ind i de få, sluknende gløder. Den lænestol havde fru Bunting i et øjebliks flothed købt til sin mand. Hun ville have, han skulle sidde mageligt og godt, når dagens arbejde var endt, og hun havde betalt 30 kr. for stolen.

Det var ikke længere siden end i går, at Bunting havde prøvet at finde en køber til den. Men manden, der var kommet for at se på den, havde gættet, hvilken forlegenhed de var i, og havde kun budt dem 10 kr. for den. Så foreløbig havde de beholdt deres lænestol.

Men menneskenes børn forlanger mere end det rent materielle, selv om det er temmelig høj kurs hos denne verdens Bunting'er. Og på væggene i dagligstuen hang der da også i glas og ramme nogle lidt falmede fotografier af hr. og fru Buntings forhenværende herskaber og deres elegante villaer, hvor de hver for sig havde brugt mange år af deres liv i forholdsvis tilfredshed og lykke.

Men som sagt, skinnet bedrager, og det var mere end almindeligt bedragerisk, hvad disse to ulykkelige stakler angik. Trods deres gode bohave – det håndgribelige, ydre tegn på velstillethed, som er det sidste, forstandige folk, der er i forlegenhed, prøver på at gøre i penge – var disse to mennesker næsten helt uden hjælpekilder. At sulte havde de allerede lært, og nu skulle de begynde at lære at fryse også. Tobakken, som er den sidste luksus, en ædruelig mand giver afkald på, havde Bunting for nogen tid siden forsaget. Og selv fru Bunting – som den fortræffelige, omhyggelige kone, hun på sin vis var – havde forstået, hvad det måtte betyde for ham. Ja, så godt havde

hun forstået det, at hun for et par dage siden var listet ud og havde købt ham en pakke Virginia.

Bunting var blevet rørt, så rørt, som han ikke i mange år var blevet ved nogen kvindes omtanke og kærlighed for ham. Af sorg og taknemmelighed havde han fået tårer i øjnene, og både mand og kone havde på deres underlige, stive, kejtede måde været dybt bevæget.

Til alt held faldt det ham aldrig ind – han var hverken skarp eller hurtig i opfattelsen – at hans stakkels Ellen mere end én gang bittert havde fortrudt de 30 øre, for de var nu meget nær ved den afgrund, der skiller dem, der er på den sikre side, fra den mængde, der er gået under, og som enten på grund af egne mangler eller på grund af omstændigheder, der skyldes vort mærkeligt indrettede samfund, kæmper en fortvivlet kamp for at komme op igen, indtil de dør på fattiggården, på hospitalet eller i fængslet.

Havde Buntings hørt hjemme i en lavere klasse end deres egen, havde de hørt hjemme i den vældige flok, der benævnes "de fattige", så havde der været venlige naboer, der havde hjulpet dem, og det samme ville have været tilfældet, hvis de havde tilhørt den klasse af pæne, godlidende og lidt indskrænkede folk, i hvis tjeneste de havde tilbragt så stor en del af deres liv.

Der var kun ét menneske i verden, som måske kunne formås til at hjælpe dem. Det var en tante til Buntings første kone. Hos hende boede Daisy, Bunting og hans første kones eneste barn, og de sidste to lange dage havde han også prøvet på at beslutte sig til at skrive til den gamle dame, der var enke efter en

velhavende mand, skønt han havde en anelse om, at han ikke ville opnå andet end et hårdt, grusomt afslag.

Hvad deres få bekendtskaber blandt forhenværende kolleger angik, så var de i årenes løb kommet bort fra dem. De havde kun én ven, som ofte kom og så til dem i deres ulykke. Det var en ung mand, der hed Chandler, under hvis bedstefader Bunting for mange år siden havde været tjener. Joe Chandler havde aldrig været ude at tjene. Han var ansat i politiet. Eller for at sige det rent ud, uden at pynte på det: Unge Chandler var opdager.

I den første tid efter, at de havde lejet dette hus, som de nu syntes var skyld i al deres ulykke, havde Bunting stadig opfordret den unge mand til at besøge dem. Det, han havde at fortælle, var vel værd at høre på – undertiden ligefrem spændende. Men nu var det en anden sag. Nu brød Bunting sig ikke mere om at høre hans historier, alle sammen historier i om folk, der enten ved en glimrende lagt plan var gået i fælden eller ved en utrolig tåbelighed fra politiets side havde undgået den skæbne, som de efter unge Chandlers mening alle sammen ærligt fortjente.

Men Joe blev trofast ved at komme en eller to gange om ugen og indrettede sine besøg så betimeligt, at vært og værtinde ikke behøvede at bede ham med til måltiderne – ja, han havde gjort mere endnu. Han havde vist, at han havde et godt hjerte og havde tilbudt sin faders gamle bekendt et lån, og Bunting havde til sidst taget imod 25 kr. Der var ikke mange af dem tilbage nu. Bunting kunne endnu rasle med et par skilling, og fru Bunting havde 2 kr. og 50 øre. Og om fem uger skulle huslejen betales. Alt, hvad de ejede af småting, der kunne gøres i penge, var

blevet solgt. Fru Bunting havde en sand rædsel for pantelånerbutikken. Hun havde aldrig sat sine ben i sådan en butik, og hun agtede heller ikke at gøre det, så hellere dø af sult, erklærede hun.

Men hun havde ikke sagt noget, da der lidt efter lidt forsvandt forskellige ting, som hun vidste, Bunting satte pris på, især den gammeldags guld-urkæde, som han havde arvet efter sin første herre, som han havde passet trofast og venligt under en langvarig, frygtelig sygdom. Der var også forsvundet en snoet guld-slipsenål og en bred sørgering, begge dele gaver fra tidligere herskaber.

Når folk ser, at de glider nærmere og nærmere hen til kanten af den dybe afgrund, der adskiller den sikre, betryggende tilværelse fra det uvisse, tilfældige, er de gerne tilbøjelige til at falde hen i langvarig tavshed, selv om de ellers kan være temmelig snakkesalige. Bunting havde altid haft et godt snakketøj, nu talte han ikke mere. Det gjorde fru Bunting heller ikke. Men hun havde altid hørt til de stille. Og det var måske en af grundene til, at Bunting havde følt sig tiltrukket af hende lige fra det første øjeblik, han så hende.

Det var gået til på følgende måde: En dame havde lige fæstet ham som butler, og han var af sin forgænger blevet vist ind i spisestuen. Der havde hun, som han selv udtrykte det, opdaget Ellen Green, der var i færd med omhyggeligt at skænke et glas portvin, som hendes daværende frue drak hver morgen kl. halv tolv. Og da den ny butler havde set hende udføre denne opgave, da han havde iagttaget hende, mens hun omhyggeligt satte proppen på karaflen og stillede den ned i den gamle vinkøler

igen, havde han sagt til sig selv: "Det er den kone, der er bestemt for mig."

Men nu gjorde hendes tavshed, hendes stumhed den ulykkelige mand nervøs. Han havde ikke mere lyst til at gå ind i de forskellige butikker i nærheden, som han i de bedre tider havde undt sin søgning. Fru Bunting var derfor den, der nu besørgede de små indkøb, der var nødvendige hver eller hveranden dag, hvis de ikke bogstavelig talt skulle dø af sult.

Pludselig blev den mørke novemberaftens stilhed afbrudt af den dumpe lyd af hurtige skridt og høje, skingrende råb udenfor. Det var avisdrengene, der råbte med den sidste aftenudgave.

Bunting drejede sig utilfreds i sin stol. Næst efter tobakken var det værste, at han havde måttet opgive sin avis. Og avisen var en endnu ældre vane end tobakken, for tjenestefolk er ivrige avislæsere.

Da råbene trængte ind gennem de lukkede vinduer og de tykke damaskes gardiner, blev Bunting grebet af avishunger.

Det var da heller ikke til at holde ud, at han skulle sidde her uden at få at vide, hvad der gik for sig ude i verden! Det var jo kun forbrydere, der blev holdt i uvidenhed om, hvad der skete udenfor fængslets mure! Og disse råb, disse hæse, skarpe skrig måtte betyde, at der var hændet noget overordentligt, noget så ophidsende, at det kunne få en mand til for et øjeblik at glemme sine egne knugende bekymringer.

Han rejste sig, gik hen til det nærmeste vindue og lyttede anspændt. Op af den forvirrede råben og skrigen derude

dukkede den ene gang efter den anden ganske tydeligt ordet: Mord.

Lidt efter lidt fik Bunting sat de høje, utydelige råb sammen, så der kom mening i dem. Jo, sådan var det: Rædselsfuldt mord! Mord i St. Pancras. Bunting havde en svag erindring om et andet mord nær ved St. Pancras. Det var en gammel dame, der var blevet myrdet af sin tjenestepige. Det var mange Herrens år siden, men Bunting huskede det endnu, fordi det var en af hans egen klasse, der havde begået mordet.

Avisdrengene – der var imod sædvane mere end en af dem i Marylebone Street – kom nærmere og nærmere. Nu var det noget andet, de råbte, men han kunne ikke rigtig få fat på, hvad det var. Han hørte de hæse, hidsende råb og et enkelt ord nu og da. Men pludselig lød det ganske tydeligt: Hævneren! Hævneren har taget fat igen!

I løbet af de sidste fjorten dage var der begået fire besynderlige, ualmindeligt brutale mord i London i ikke lang afstand fra hinanden.

Det første havde ikke vakt synderlig opmærksomhed, selv det andet var der ikke blevet anvendt mere end en lille notits på i den avis, Bunting plejede at læse.

Men så kom det tredje, og dermed var nysgerrigheden og ophidselsen vakt – for på den myrdede, drukne kvindes kjole var der med en knappenål fæstet en trekantet lap papir, hvor der med rødt blæk og blokbogstaver var skrevet ordet: "Hævneren".

Det var nu tydeligt ikke alene for dem, hvis levevej det var at opspore og undersøge sådanne frygtelige begivenheder, men også for hele den verden af mænd og kvinder, der er optaget af

at spekulere over den slags uhyggelige hemmeligheder, at det måtte være den samme bandit, der havde begået alle tre mord. Og før ophidselsen over denne kendsgerning havde fået tid til at sætte sig, blev der begået et nyt mord, og atter havde morderen gjort sig den ulejlighed at fastslå, at han begik sine forbrydelser, besat af en eller anden dunkel, frygtelig hævngerrighed.

Nu snakkede alverden om Hævneren og hans gerninger! Selv mælkemanden, der kom med deres halve liter mælk hver morgen, havde selvsamme dag snakket med Bunting om det.

Bunting gik tilbage til kaminen og kiggede ned på sin kone med et udtryk af mild forfærdelse. Men da han så hendes blege, ligegyldige ansigt, hendes stive, bundløse blik, blev han så irriteret, at han havde mest lyst til at tage fat i hende og ordentlig ruske hende.

Ellen havde knap gidet høre efter, da han om morgenen var kommet ind i sovekammeret igen og havde fortalt hende, hvad mælkemanden havde sagt. Ja, hun havde ligefrem været utålelig med sin påstand om, at hun ikke kunne lide at høre om sådan noget afskyeligt noget.

Men sandt var det for resten. Skønt fru Bunting holdt meget af historier om kærlighed og lidenskab og med spændt opmærksomhed kunne lytte til alle biomstændighederne i en beretning om et brudt ægteskabsløfte, gik hun altid af vejen for historier om forbrydelser og voldsomheder. I den gamle, lykkelige tid, da de havde råd til at købe en avis – ja, sommetider mere end én om dagen, havde Bunting mange gange været nødt til at lægge en dæmper på sin interesse for et

eller andet spændende drama eller mysterium, noget der for ham var en adspredelse og en tilfredsstillelse, fordi enhver hentydning til det gjorde Ellen vred.

Men nu var han både for sløv og for nedtrykt til at bryde sig om hendes fornemmelser.

Han tog et langsomt, prøvende skridt hen mod døren. Da han var nået så langt, vendte han sig halvt om, og hans glatragede runde ansigt fik samme underfundige udtryk som et barn, når det kigger hen på sine forældre i det samme, det skal til at være uartigt.

Men fru Bunting rørte sig ikke. Hendes smalle skuldre nåede lige op over stoleryggen, og hun sad ret op og ned og stirrede frem for sig uden at se op.

Bunting vendte sig, lukkede døren op og gik ud i den mørke entré, hvor de for nogen tid siden havde holdt op at tænde lys, og smuttede ud ad gadedøren.

Han gik ned ad den lille flisebelagte sti udenfor døren og rev gitterlågen op, der førte ud til det fugtige fortov. Men der blev han stående og betænkte sig. Han syntes, kobberpengene i lommen var svundet ind, og han huskede skamfuldt, hvor langt Ellen kunne komme med en ussel 25-øre.

Så kom der en dreng i fuld fart med aftenaviserne under armen. Fristelsen var for stor. Bunting sagde barsk: "Kom med *Sun* eller *Echo*!"

Men drengen, der knap gav sig tid til at standse og trække vejret, rystede på hovedet. "Kun femøres blade tilbage," pustede han. "Hvad for en vil De ha'?"

Ivrig og skamfuld trak Bunting en femøre op af lommen og tog en avis – det var *Evening Standard* – ud af hånden på

drengen.

Så lukkede han ganske langsomt lågen og gik i den råkolde aftenluft gysende, men fuld af glad iver og spænding op ad den flisebelagte sti.

Takket være de fem øre, han så letsindigt havde givet ud, ventede der ham nu en lykkelig time, hvor han for en gangs skyld skulle glemme sine bekymringer og sin elendighed. Kun ærgrede det ham, at hans stakkels, bekymrede, forgrædte kone ikke skulle dele disse øjeblikkes ro og sorgløshed med ham.

Buntings samvittighedsnag voksede, og han følte sig ilde til mode. Ellen ville aldrig have givet de fem øre ud på sig selv – det vidste han såmænd godt nok – og havde det ikke været så vådt og koldt og ækelt, så var han gået ud ad lågen igen og havde nydt sin avis under lygten. Han følte allerede Ellens kolde bebrejdende blik, der tydeligt sagde ham, at der var ingen mening i at gå hen og ødsle fem øre på en avis, som om han ikke vidste det.

Pludselig blev døren, han stod ved, lukket op, og han hørte en velkendt stemme, der på en gang barsk og bekymret sagde til ham: "Hvad i Herrens navn står du herude og bestiller, Bunting? Kom dog ind! Du får dig jo en lungebetændelse i den hundekulde! Det manglede bare, jeg også skulle have dig syg foruden alt det andet!" Det var sjældent, fru Bunting sagde så mange ord på én gang i denne tid.

Han gik ind i sit triste hus. "Jeg var ude at købe en avis," sagde han i en affejende tone.

Det var da ham, der var herre i huset. Han havde vel lige så megen ret til at give pengene ud som hun. Og for resten var de penge, de begge levede af nu, penge, som han og ikke Ellen

havde lånt, eller som rettere sagt var blevet påtvunget ham af den skikkelige unge fyr Joe Chandler. Og han, Bunting, havde vel gjort alt, hvad han kunne. Han havde "sat" alt, hvad han havde at sætte, mens han fornærmet havde lagt mærke til, at Ellen stadig havde sin forlovelsesring på.

Han gik med lange skridt ind forbi hende, og skønt hun ingen ting sagde, vidste han, at hun ikke undte ham den fornøjelse, der ventede ham. Rasende på hende og misfornøjet med sig selv skaffede han sig luft i en lille spagfærdig ed – Ellen havde meget hurtigt slået fast, at der ikke måtte bandes i hendes nærhed – og skruede så helt op for gassen ude i entreen.

"Hvordan skal vi bære os ad med at få lejere, når de ikke en gang kan se plakaten?" råbte han arrigt.

Og noget var der i det. For nu, da gassen var tændt, kunne den aflange plakat derude i alt fald tydeligt ses ved lyset fra det halvrunde vindue over døren. Hvad der stod på den, kunne ingen se, men enhver gætte.

Bunting gik ind i dagligstuen, og hans kone fulgte stille bagefter. Han satte sig i sin gode lænestol og rodede lidt op i den smule ild, der var. Det var første gang i lange tider, at Bunting havde pillet ved ilden, og efter dette udslag af ægteskabelig myndighed følte han sig bedre til mode. En gang imellem man en mand virkelig hævde sig selv lidt, og han, Bunting, havde nu ikke hævdet sig selv tilstrækkeligt i den senere tid.

Fru Buntings blege kinder blev en lille smule rødere. Hun var ikke vant til at blive forhånet på den måde. For Bunting var, når han ikke var helt ude af sig selv, den blideste mand, man kunne tænke sig.

Hun gik lidt om i stuen, rettede lidt ved møblerne og tørrede et støvgran af hist og her.

Men hendes hænder rystede – af ophidselse, af medlidenhed med sig selv, af vrede. Fem øre! Var det dog ikke forfærdeligt at skulle græmme sig over en femøre! Men det var jo kommet så vidt med dem, at de måtte regne med ørene. Underligt at hendes mand ikke lod til at have opdaget det!

Bunting så et par gange hen på hende. Han havde mest lyst til at bede hende holde op med at vimse om, men han satte stor pris på fred og skammede sig måske også en lille smule, så han holdt sin mund. Det varede heller ikke længe, før hun af sig selv holdt op med det, der irriterede ham.

Men fru Bunting kom ikke hen og satte sig ned, som hendes mand helst havde set. Som han sad der fordybet i sin avis, ærgrede han hende, så hun bare længtes efter at komme bort fra ham. Hun gik hen og åbnede døren ind til sovekammeret og gik ind og satte sig i det kolde, mørke værelse og pressede hænderne mod tindingerne. Så slap hun i al fald for at se Bunting sidde og hygge sig foran den klart brændende ild med *Evening Standard* bredt ud foran sig.

Aldrig havde hun følt sig så håbløs, så knust som nu. Hvad kunne det så nytte, at man hele sit liv igennem havde været et retskaffent, hæderligt menneske, når det ikke førte til andet end denne ynkelige, fornedrende fattigdom og elendighed? Hun og Bunting var lige ude over den alder, som fine folk finder passende for et ægtepar, der søger plads sammen, hvis da ikke konen tilfældigvis er en udlært kokkepige. En kokkepige og en tjener kan altid få en god plads. Men fru Bunting var ingen udlært kokkepige. Hun kunne simpel daglig madlavning så

godt som nogen pensionær hos hende kunne forlange det, men det var også det hele.

Pensionærer! Tåbeligt af hende at tænke på at få pensionærer! For det var hende, der havde villet det. Bunting havde været som voks i hendes hænder.

Og dog havde begyndelsen været god. De havde haft et hotel garni ved et badested. Det havde gået godt, ikke så godt som de havde håbet, men alligevel rigtig godt. Så var der kommet skarlagensfeber, og det havde ruineret dem og hundreder af andre ulykkelige mennesker. Så havde de forsøgt med en forretning. Det var gået endnu værre. De havde siddet tilbage med en gæld til en af deres tidligere skikkelige herrer, så stor, at de aldrig kunne håbe at betale den tilbage.

I stedet for så at søge tjeneste igen, hvad de måske kunne have gjort, enten hver for sig eller begge samme sted, havde de besluttet sig til at gøre en sidste kraftanstrengelse, og havde for den smule penge, der var tilbage, lejet dette hus i Marylebone Road.

Tidligere da de levede dette uselvstændige og først og fremmest pekuniært sorgløse liv, som er den belønning, livet giver de mennesker, der frivilligt påtager sig det møjsommelige arbejde at være tjener for andre, da havde de altid begge to været i huse, der vendte ud mod Regent Park. De havde derfor fundet det klogest at slå sig ned i det samme nabolag, især da Bunting, der så godt ud, havde vedligeholdt den slags forbindelser, der kunne komme ham til nytte, når der var en chance for en lejetjener i et privat hus.

Men for sådanne folk som Buntings kommer livets omskiftelser hurtigt og skånselsløst. To af hans tidligere herrer

var flyttet til en anden kant af byen, og en agent i Baker Street havde spillet fallit.

Og nu? Ja, nu kunne Bunting slet ikke være gået ud, selv om han havde fået et tilbud, for hans kjolesæt var hos pantelåneren. Han havde ikke bedt sin kone om forlov, som sådan en god ægtemand egentlig burde have gjort. Han var bare lige gået hen med det. Og hun havde ikke haft hjerte til at bebrejde ham det. Tværtimod. Det var for nogle af de penge, han den aften uden et ord havde rakt hende, at hun havde købt den sidste pakke tobak.

Pludselig mens fru Bunting sad der i sine egne sørgelige tanker, lød der ude fra entrédøren en tøvende, usikker banken.

2

Fru Bunting rejste sig nervøst. Hun stod et øjeblik og lyttede i mørket, der blev endnu tættere ved den stribe lys under døren ind til dagligstuen, hvor Bunting sad og slugte sin avis.

Så kom den igen, den tøvende, usikre banken. Det var ikke en banken, der lovede noget godt, sagde fru Bunting til sig selv. Folk, der kom for at leje, bankede anderledes hurtigt og fordringsfuldt. Nej, det var nok en tigger. Det var de underligste folk, der kom på alle mulige tider af døgnet og bad grædende eller truende om penge.

Fru Bunting havde gjort adskillige triste erfaringer både med mænd og kvinder – især kvinder, der var dukket op af den strøm af menneskeligt udskud og affald, der navnløs og skummel flyder gennem enhver storby. Men siden hun havde holdt op at tænde gassen i entreen, var hun ikke blevet meget generet af den slags gæster. De var som menneskelige flagermus, der bliver tiltrukket af al slags lys, men lader dem, der sidder i mørke, være i fred.

Hun åbnede døren ind til dagligstuen. Det var ellers Buntings pligt at lukke op, når det bankede, men hun forstod meget bedre at blive af med besværlige og påtrængende gæster. Men alligevel, i aften ville hun hellere have, at han skulle have gjort det. Men Bunting sad, hvor han sad, optaget af sin avis.

Da sovekammerdøren gik op, indskrænkede han sig til at se op og sige: "Jeg synes, det bankede."

Så gik hun ud i entreen og åbnede langsomt døren.

På det øverste af de tre trin, der førte op til døren, stod en høj, slunken mandsperson, klædt i en havelock og en gammeldags høj hat. Han stod et øjeblik og så på hende, måske blændet af gaslyset inde fra entreen. Fru Buntings erfarne blik sagde hende straks, at denne mand, hvor underlig han end så ud, var en gentleman, der ved fødslen hørte til den klasse, som hun i sin tjenestetid var kommet i berøring med.

"Er det ikke rigtigt, at De lejer værelser ud?" spurgte han med en skinger stemme og i en famlende, tøvende tone.

"Jo," svarede hun lidt usikkert – det var meget længe siden, der havde været nogen at spørge efter deres værelser, i alt fald nogen, der kunne være tale om at tage ind i et ordentligt hus.

Instinktivt gik hun lidt til side, og den fremmede gik forbi hende ind i entreen.

Så først lagde fru Bunting mærke til, at han havde en taske i hånden. Den var ganske ny, af solidt brunt læder.

"Jeg søger nogle rolige værelser," sagde han, og så gentog han "rolige værelser" i en drømmende, fraværende tone og så sig i det samme nervøst om.

Så klarede hans gustne ansigt op, for entreen var net udstyret og skinnende ren.

Der var et rigtig pænt paraplystativ, og den fremmedes trætte fod hvilede på en blød, mørkerød løber, der passede i farve til tapetet.

Et ualmindelig pænt hus lod det til, og sikkert nok en ualmindelig udmærket værtinde.

"Mine værelser er meget rolige," sagde hun venligt. "Og for øjeblikket har jeg fire ledige. Huset er tomt med undtagelse af min mand og mig."

Fru Bunting talte i en høflig, lidenskabsløs tone. Det var næsten alt for godt til, at det kunne være sandt! Denne lejer, der pludselig var kommet, og som oven i købet talte i den venlige, belevne tone, som mindede den stakkels kone om den fjerne, lykkelige tid, hvor hun var ung og uden bekymringer.

"Det lyder meget godt," sagde han. "Fire værelser – jeg skulle vel egentlig ikke have mere end to; men jeg ville gerne se dem alle fire, før jeg traf mit valg."

Hvor var det dog heldigt, at Bunting havde tændt gassen! Havde han ikke gjort det, var denne herre gået forbi, det var sikkert nok!

Hun belavede sig til at gå op ad trappen og glemte i sin iver at yderdøren stod åben. Og det var den fremmede, som hun allerede i tankerne havde døbt "Lejeren", der vendte sig om og med en vis hurtighed gik hen og lukkede den.

"Å, mange tak!" udbrød hun. "Det skulle jeg da have gjort."

I et sekund mødtes deres øjne.

"Det er alt for risikabelt at lade sin yderdør stå åben i London," sagde han i en skarp tone. "Det håber jeg ikke, De har for vane at gøre. Det ville jo være en let sag for hvem som helst at smutte ind."

Fru Bunting var ganske forvirret. Den fremmede havde hele tiden været høflig; men dette havde tydelig nok gjort et uheldigt indtryk på ham.

"Jeg lader ellers aldrig min yderdør stå åben, kan jeg forsikre Dem," skyndte hun sig at svare, "det behøver De ikke at være bange for."

Gennem den lukkede dør ind til dagligstuen lød nu Buntings hoste – et lille kort host, der ikke desto mindre fik fru Buntings

nye lejer til at fare sammen.

"Hvem var det?" sagde han og greb hende i armen.

"Det var bare min mand. Han var ude at købe en avis for lidt siden, og så er han vel blevet forkølet, tænker jeg."

"Deres mand –?" Han så ivrigt og mistænksomt på hende, "hvad er Deres … om jeg må være så fri at spørge … hvad er Deres mand?"

Fru Bunting rettede sig. Hvad Buntings levevej var, kom ingen andre ved. Men det var nok bedst, hun ikke var for prikken på det. "Han går ud og varter op," sagde hun lidt kort. "Han har været kammertjener. Han kunne godt gå Dem til hånde, hvis De skulle ønske det."

Så vendte hun sig og gik foran op ad den smalle, stejle trappe.

Første sal var, hvad fru Bunting kaldte "lejligheden". Den bestod af en dagligstue og bagved et soveværelse. Hun åbnede døren og skyndte sig at tænde gaskronen.

Denne forreste stue var ganske tiltalende, måske lidt overlæsset. På gulvet var der et mosgrønt tæppe, midt på gulvet stod bordet med fire stole udenom, og i krogen lige overfor indgangsdøren stod en stor, gammel chiffonnière. På de mørkegrønne vægge hang otte litografier, der forestillede otte skønheder i baldragter af tarlatan og kniplinger, klippet ud af en gammel bog om skønhed. Fru Bunting satte stor pris på de billeder; hun syntes, de gav dagligstuen et vist præg af fornemhed og elegance.

Da hun i en fart havde tændt gassen, takkede hun sin gud, at hun for et par dage siden havde taget sig sammen til at give værelset en ordentlig overhaling.

I lang tid havde det ligget hen, ligesom de sidste urenlige, uærlige lejere havde forladt det, da Buntings trusler om politiet endelig havde fået dem drevet ud. Men nu var der, som der var blæst. Der var kun én mangel, som fru Bunting med beklagelse opdagede. Der var ingen hvide gardiner for vinduerne. Men den mangel skulle der snarest blive rådet bod på, hvis da den herre virkelig bestemte sig for lejligheden.

Men hvad var nu det? Den fremmede stod og så sig om med et tvivlrådigt udtryk i ansigtet.

"Dette her er lidt for – lidt for stort til mig," sagde han endelig. "Jeg ville gerne se Deres andre værelser, fru – hm –"

"Bunting," sagde hun venligt, "Bunting."

Og mens hun talte, lagde bekymringernes tunge læs sig igen som en vægt over hendes forpinte hjerte. Så havde hun måske dog taget fejl – ikke i, at manden var en gentleman, det var han, men han var måske så fattig en gentleman, at han ikke havde råd til at leje mere end ét af hendes værelser, det ville sige seks-otte kroner om ugen. Men det ville ikke være til megen nytte for hende og Bunting, skønt naturligvis bedre end ingen ting.

"Vil De ikke lige se soveværelset?"

"Nej," sagde han, "jeg tror hellere, jeg vil se, hvad De har højere oppe, fru –" og med en kraftanstrengelse lykkedes det ham denne gang at få navnet frem. "Bunting" kom det som i et gisp.

De to øverste værelser lå selvfølgelig lige oven over "lejligheden", men de så tarvelige og grimme ud. Buntings havde ikke gjort sig megen ulejlighed med at pynte på dem. De så omtrent ud, som da de havde fået dem.

For øvrigt er det såmænd heller ingen let sag at få en pæn, hyggelig dagligstue ud af et rum, hvis væsentligste prydelser er en vask og en stor gasovn. Gasovnen, der var af en forældet konstruktion, blev forsynet med gas gennem en kedsommelig automat, hvor der skulle lægges en krone i, når gassen gik ud. Det var noget, den forrige lejer havde efterladt sig sammen med noget andet skrammel. Nogen værdi havde den ikke, det vidste de.

Hvad der var af møbler i stuen, var solidt og rent som alt, hvad der tilhørte fru Bunting, men det var et nøgent, uhyggeligt rum, og værtinden var nu ked af, at hun ikke havde gjort noget for at få det til at se mere indbydende ud.

Stor var derfor hendes forbavselse, da den fremmedes mørke, magre ansigt ligefrem strålede af henrykkelse.

"Glimrende! Glimrende!" udbrød han og satte for første gang tasken fra sig nede på gulvet og gned sig i hænderne med hurtige, nervøse bevægelser.

"Dette her er akkurat tilpas for mig. Det er netop sådan noget, jeg har søgt efter." Han gik med lange, ivrige skridt hen til gasovnen. "Ja, fortræffeligt, ganske fortræffeligt. Kunne ikke være bedre. Jeg skal sige Dem, fru – Bunting – jeg er videnskabsmand, så jeg har så mange eksperimenter, og jeg har tit brug for meget stærk varme."

Han pegede på gasovnen med den lange, magre hånd, som hun så rystede lidt. "Også den vil være mig til nytte – til megen nytte," og han rørte ved kanten af vasken med en dvælende, kærtegnende bevægelse.

Han kastede hovedet tilbage og strøg med hånden over den høje pande. Så gik han hen til en stol og satte sig tungt. "Jeg er

træt," mumlede han sagte, "træt, træt. Jeg har gået omkring hele dagen, fru Bunting, og jeg kunne ikke finde noget at sidde på. De stiller ingen bænke op til trætte folk i Londons gader. Det gør de andre steder i Europa. På visse områder tænker de meget mere på deres medmennesker derovre end de gør her i England, fru Bunting."

"Det gør de sikkert," sagde hun høfligt, og efter et hurtigt og ængsteligt blik på ham kom hun med det spørgsmål, der var så vigtigt for hende: "Det er altså Deres mening at leje mine værelser?"

"Dette værelse – afgjort," sagde han og så sig om. "Det er akkurat det, jeg i de sidste dage har søgt efter og længtes efter," og så skyndte han sig at tilføje: "Jeg mener, det er sådan noget, jeg *altid* har ønsket, jeg havde, fru Bunting. De gør Dem ingen forestilling om, hvor vanskeligt det er at få noget i den retning. Men nu er Gud ske lov min møjsommelige søgen forbi, og det er en lettelse, en stor, stor lettelse for mig."

Han rejste sig og så sig om med et drømmende, adspredt udtryk. Så sagde han pludselig med en vred og forskrækket stemme: "Hvor er min taske?" Han stirrede på den rolige, stilfærdige kone, der stod foran ham, og i samme øjeblik løb der en gysen igennem hende, og hun ønskede, at Bunting ikke havde været så forskrækkelig langt borte, helt nede i stueetagen.

Men fru Bunting var ikke uvidende om, at excentricitet var en særlig luksus, der kun dyrkedes blandt mennesker af god familie og med en god opdragelse. Hun vidste godt, at lærde folk aldrig er som andre mennesker, og hendes nye lejer var utvivlsomt en lærd.

"Jeg er sikker på, jeg havde en taske, da jeg kom ind," sagde han i en forskrækket og bekymret tone.

"Her er den," sagde hun beroligende og bukkede sig ned efter den og rakte ham den. Da hun havde den i hånden, lagde hun mærke til, at den slet ikke var tung. Den var sikkert ikke nær fuld.

Han tog den ivrigt ud af hånden på hende.

"Ja, undskyld," mumlede han, "men der er noget i den taske, som er meget værdifuldt for mig, noget, som jeg har haft den største møje med at skaffe mig, og som jeg aldrig kunne få igen, uden at udsætte mig for stor fare, fru Bunting. Det må tjene til undskyldning for min ængstelse."

"Og så var det prisen," sagde hun lidt frygtsomt og vendte tilbage til det emne, der var af så uhyre stor betydning for hende.

"Ja, prisen," gentog han. Og så blev der en pause. "Mit navn er Sleuth," sagde han pludselig – "S-l-e-u-t-h. Tænk på en hund, så glemmer De aldrig mit navn. Jeg kunne godt give Dem nogle referencer –" han skævede undseligt til hende, "- men jeg så hellere, vi kunne blive enige uden det, hvis De ikke har noget imod det. Jeg er meget villig til at betale Dem – skal vi sige en måned forud?"

Der kom lidt rødt op i fru Buntings kinder. Hun følte sig næsten svimmel af lettelse – næ, af en glæde så stor, at den næsten gjorde ondt. Lige til dette øjeblik havde hun ingen anelse haft om, hvor sulten hun var – hvor hun længtes efter et godt måltid mad.

"Ja, det ville være udmærket," mumlede hun.

"Og hvor meget skal jeg så betale?" Hans stemme havde fået en nænsom, næsten venlig klang. "Opvartning iberegnet. Jeg vil sætte pris på, at De sørger for mig, og jeg behøver vist ikke at spørge Dem, om De kan lave mad, fru Bunting?"

"Det kan jeg godt," svarede hun. "Jeg laver rigtig god mad. Hvad mener De om 20 kr. om ugen?" Hun så på ham, som om hun bad om undskyldning, fordi hun forlangte så meget, og da han ikke svarede, tilføjede hun usikkert: "Det lyder jo nok lidt meget, men De kan være vis på, der skal blive sørget godt for Dem med mad og med al ting – og min mand vil med fornøjelse se efter Deres tøj."

"Næ, sådan noget sætter jeg slet ikke pris på," sagde hr. Sleuth hurtigt. "Jeg foretrækker at passe mine klæder selv. Jeg er vant til at være min egen kammertjener. Men en anden ting, fru Bunting – det er mig meget ubehageligt at bo i hus sammen med andre lejere –"

Hun afbrød ham ivrigt: "De kunne godt få begge etager for samme pris – til vi fik en anden lejer naturligvis. Jeg synes heller ikke om, at De sover heroppe det bagerste værelse. Det er sådan et dårligt lille hummer. De kunne jo gøre, som De selv sagde – arbejde med Deres eksperimenter heroppe og så spise nede på første sal."

"Ja," sagde han lidt tøvende, "det var vist ikke nogen dårlig plan. Og hvis jeg nu bød Dem 30 – eller 35 kroner? Kunne jeg så stole på, at, De ikke tog nogen anden lejer?"

"Ja," svarede hun stille, "jeg skulle være meget tilfreds med kun at have Dem at sørge for."

"De har vel en nøgle til den dør, fru Bunting? Jeg holder ikke af at blive forstyrret, når jeg arbejder."

Han ventede et øjeblik og gentog så utålmodigt: "De har vel en nøgle til den dør, fru Bunting?"

"Ja, det har jeg rigtignok – en rigtig pæn lille nøgle. De folk, der boede her før os, fik en ny lås sat på døren." Hun gik hen til døren og viste ham, at der oven over det gamle nøglehul var en ny, rund metalplade.

Han nikkede og stod lidt tavs, som om han var faldet i staver. Så sagde han: "35 kr. om ugen? – Ja, det vil passe udmærket. Og jeg vil begynde med at betale forud for den første måned. Altså fire gange 35 kr., det bliver –" han kastede hovedet tilbage og stirrede på sin ny værtinde, og for første gang kom der et underligt, skævt smil på hans ansigt – "det bliver nok akkurat 140 kr., fru Bunting!"

Han stak hånden ind i havelockens inderlomme og tog en håndfuld sedler frem. Så begyndte han at tælle dem op på det bare træbord, der stod midt i stuen. "Her er 150 kr. Det er bedst, De beholder dem alle, fru Bunting, for jeg ville gerne bede i Dem besørge nogle ærinder for mig i morgen tidlig. Jeg har haft et kedeligt uheld i dag." Men den nye lejer lod ikke til at tage sig sit uheld videre nær.

"Det var da slemt," sagde fru Bunting. Hendes hjerte hamrede i brystet på hende, hun var så bevæget, følte sig så lettet og lykkelig, at det svimlede for hende.

"Ja, det var temmelig ubehageligt! Jeg mistede min bagage, de få ting, det lykkedes mig at få med mig –" Han sænkede pludselig stemmen: "Det skulle jeg vist ikke have sagt," mumlede han, "det var vist dumt at sige det." Så sagde han højere: "Der var nogen, der sagde til mig: De kan ikke få noget værelse, når De ingen bagage har. Der er ingen, der tager imod

Dem. Men De har taget imod mig, fru Bunting, og jeg er Dem meget taknemmelig for den venlighed, De har vist mig –" Han så på hende med et hjerteligt og bedende blik, og fru Bunting blev rørt. Hun begyndte at nære meget venlige følelser overfor sin nye lejer.

"Jeg tror nok, jeg kan kende en gentleman, når jeg ser ham," sagde hun med en lille dirren i stemmen.

"Jeg må se at få mig nogle klæder i morgen, fru Bunting." Han så igen bedende på hende.

"Trænger De ikke til at vaske Deres hænder nu, og vil De ikke sige mig, hvad De vil have at spise til aften? Vi har ikke meget i huset."

"Å, det er ganske ligegyldigt," svarede han hurtigt. "De skal såmænd ikke gå ud for min skyld, fru Bunting. Det er et rigtig koldt, tåget, ækelt vejr. Hvis De bare har lidt brød og smør og en kop mælk, så er jeg godt tilfreds."

"Jeg har en rigtig god pølse," sagde hun tøvende.

Det var en virkelig god pølse. Hun havde købt den om morgenen til Buntings aftensmad. Hun selv ville have nøjedes med lidt brød og ost. Men nu – var det ikke himmelsk at tænke sig – nu kunne hun sende Bunting ud at købe noget, de begge to kunne lide. Hun følte sedlerne i sin hånd – de lå trygt og godt, hvor de lå.

"Pølse, siger De! Næ, det tro jeg ikke, De skal give mig. Kød rører jeg aldrig," sagde han. "Det er meget længe siden, jeg har smagt et stykke pølse, fru Bunting."

"Er det det, ja ja," hun betænkte sig lidt. Så spurgte hun lidt kort: "Ønsker De, jeg skal skaffe vin til Dem, eller øl?"

Hr. Sleuths blege ansigt fik pludselig et udtryk af ubændigt raseri.

"Afgjort nej. Jeg troede, jeg havde sagt Dem besked om den sag, fru Bunting. Jeg havde også håbet, at De var totalafholdende."

"Det er jeg også, det har jeg altid været. Og Bunting også. Lige siden vi blev gift."

Havde hun haft mere trang til fortrolige meddelelser, kunne hun have fortalt, at det var hende, der havde fået Bunting til det kort efter, at de havde gjort hinandens bekendtskab. At han gav efter på det punkt, var det første, der fik hende til at tro, at han virkelig mente noget med al den snak, han leverede af i den tid for længe siden, da han gjorde kur til hende. Nu var hun glad for, at han havde aflagt løftet, da han var yngre. Uden det, ville intet have kunnet holde ham fra drik i de onde dage, de havde nu.

Så gik hun ned og viste hr. Sleuth soveværelset nedenunder bag ved dagligstuen. Det var magen til fru Buntings eget værelse nedenunder, kun havde alt heroppe været en lille smule dyrere og var derfor af lidt bedre kvalitet.

Den ny lejer så sig om i det hyggelige værelse, mens et besynderligt udtryk af fred og hvile gled over hans medtagne ansigtstræk.

"En fredens havn," mumlede han og tilføjede: "Han fører dem til den sikre havn! Smukke ord, fru Bunting!"

"Ja." Fru Bunting var lidt forbavset. Det var første gang, nogen havde citeret Bibelen for hende i mange Herrens tider. Men i alt fald var det da et bevis mere på, at hr. Sleuth var et hæderligt og ordentligt menneske.

Og hvor det var dejligt, at hun kun havde en lejer og oven i købet en herre at sørge for i stedet for et ægtepar! Det var nogle højst mærkelige ægtepar, der var rykket ind og ud af hr. og fru Buntings værelser ikke blot her i London, men også på badestedet …

Hvor havde de dog også været uheldige! Siden de var kommet til London, havde de ikke haft et eneste par lejere, der blot var nogenlunde ordentlige, skikkelige mennesker. De sidste havde næsten alle hørt til den slags underjordiske eksistenser, om hvem det hedder, at de "har kendt bedre dage", og som nu kun kan holde sig oven vande ved plattenslageri.

"Jeg skal komme om et øjeblik med varmt vand og nogle rene håndklæder," sagde hun og gik hen til døren.

Så vendte hr. Sleuth sig hurtigt. "Fru Bunting," han stammede lidt i det – "jeg – jeg vil bede Dem ikke tage det for bogstaveligt med at sørge for mig. De skal ikke løbe benene af Dem for min skyld. Jeg er vant til at passe mig selv."

Og på en aparte, ubehagelig måde følte hun sig sat på porten. "Som De vil," sagde hun, "så skal jeg blot lade Dem vide, når Deres aftensmad er færdig."

3

Men hvad havde det at sige, om man blev lidt fejet af, i sammenligning med den lettelse og glæde, det var at kunne gå ned og fortælle Bunting om den mirakuløse lykke, der var dumpet ned til dem.

Den adstadige fru Bunting tog næsten den stejle trappe i ét spring. Udenfor døren samlede hun sig imidlertid og prøvede at blive rolig. Hun havde aldrig kunnet udstå, at man viste sine følelser. Det var noget, hun foragtede dybt. Hun kaldte det at skabe sig.

Da hun havde åbnet døren ind til dagligstuen, blev hun stående et øjeblik og så på sin mands bøjede ryg, og hun følte et stik af smerte, da hun lagde mærke til, hvor de sidste par uger havde gjort ham gammel.

Bunting så sig pludselig om, og da han så sin kone, rejste han sig op. Han lagde avisen, som han havde i hånden, fra sig på bordet.

"Nå," sagde han, "hvem var det så, Ellen?"

Han var ikke fri for at skamme sig lidt. Det var ham, der burde have lukket op, og ham, der burde have besørget alle de forhandlinger, som han havde hørt derudenfor.

Så – i samme øjeblik – lå hans kones hånd på bordet, og han så alle sedlerne.

"Se," hviskede hun betaget og med gråden i halsen. "Se, Bunting!"

Og Bunting så og så, men med et forvirret udtryk og rynkede bryn. Hurtig var han ikke, men pludselig gik det op for ham, at

det var en møbelhandler, hans kone havde lukket ind, og at de 150 kr. var, hvad hun havde fået for alt deres gode bohave ovenpå. Forholdt det sig sådan, så var det begyndelsen til enden. Det møblement på første sal havde kostet 290 kr. Ellen havde endnu i går med bitter sorg mindet ham om det – 290 kr., og hver eneste ting havde de fået for en bagatel. Næ, det var da synd og skam, at hun ikke havde fået mere end 150 kr. for det.

Men han nænnede ikke at gøre hende bebrejdelser. Han sagde ingenting, stod bare og så på hende, og da hun mødte hans forvirrede blik, forstod hun, hvad det var, han troede, der var sket.

"Vi har fået en ny lejer," råbte hun. "Og – Bunting, Bunting – det er en rigtig herre, en reel herre! Han tilbød at betale fire uger forud, 35 kroner om ugen!"

"Det er ikke sandt!"

Bunting gik rundt om bordet hen til sin kone, så stod de der ved siden af hinanden og stirrede betaget på sedlerne.

"Ja, men der er jo 150 kr.," sagde han pludselig.

"Ja, herren sagde, der var noget, jeg skulle købe for ham i morgen. Og ved du, Bunting – han taler så pænt, så jeg ligefrem følte – jeg følte –" og så gik fru Bunting et skridt eller to, satte sig ned, slog sit lille sorte forklæde op over hovedet og brast i gråd.

Bunting klappede hende lidt ængstelig på ryggen. "Ellen," sagde han meget rørt over hendes voldsomme bevægelse. "Ellen, du må ikke sådan give dig over, hører du –"

"Nej, nej, jeg skal nok holde op," hulkede hun. "Jeg er en tosse – jeg ved det nok. Men – å, herregud, jeg troede aldrig mere, vi

skulle komme på ret køl igen!"

Så fortalte hun ham – eller rettere sagt prøvede at fortælle ham, hvad det var for en lejer. Fru Bunting var ikke meget øvet i lange beskrivelser, men én ting fik Bunting da ud af det, nemlig at hr. Sleuth var en særling, som så mange fremragende folk er det – han var excentrisk, det vil sige på en ganske uskyldig måde – og det måtte der tages hensyn til.

"Han siger, han bryder sig ikke om at blive meget vartet op," sagde hun til sidst og tørrede sine øjne, "men jeg kan nok se, at han trænger til, at man sørger godt for ham alligevel, stakkel!"

I samme øjeblik blev der ringet, noget, der ikke var hændet i lange tider. Det var klokken oppe fra lejligheden, hvor der blev kimet den ene gang efter den anden.

Bunting så på sin kone: "Det er vist bedst, jeg går. Hvad mener du, Ellen?" sagde han. Han var meget nysgerrig efter at se deres nye lejer. Og for resten ville det også ligefrem være en lettelse for ham at få noget at bestille igen.

"Ja," svarede hun, "gå du kun. Lad ham bare ikke vente. Gud ved, hvad det er, han vil? Jeg sagde til ham, jeg skulle lade ham vide, når hans aftensmad var færdig."

Et øjeblik efter kom Bunting ned igen med et underligt smil på ansigtet.

"Hvad tror du, han ville?" hviskede han hemmelighedsfuldt.

Og da hun ikke svarede, sagde han: "Han bad mig, om han måtte låne Bibelen."

"Nå ja, hvad underligt er der egentlig i det?" skyndte hun sig at sige, "især hvis han ikke er rask. Nu skal jeg gå op med den til ham."

Og fru Bunting gik hen til et lille bord, der stod mellem de to vinduer, og tog en stor bibel, som hun havde fået i bryllupsgave af en dame, hvis moder hun havde tjent hos i flere år.

"Han sagde, det var tidsnok, når du kom op med aftensmaden," sagde Bunting og fortsatte: "Hør du, Ellen, det var da en underlig snegl – han ligner ikke nogen af de gentlemen, jeg har været ude for."

"Han *er* en gentleman," sagde fru Bunting ivrig og bestemt.

"Ja, ja, så er han det," men han så stadig noget tvivlende ud. "Jeg spurgte ham, om jeg med det samme skulle pakke hans klæder ud. Men i ved du, hvad han svarede: Han havde ingen klæder!"

"Nej, det er rigtigt nok," sagde hun hurtigt, "han har haft det uheld at miste sin bagage. Var han faldet i hænderne på uhæderlige folk, havde han været et let bytte."

"Ja, det kan man se med et halvt øje," indrømmede Bunting.

Så tav de et øjeblik, mens Ellen skrev op på en stump papir, hvad Bunting skulle købe for hende. Hun gav ham listen og en af tikronesedlerne og sagde: "Skynd dig lidt og kom tilbage, jeg synes, jeg føler mig noget sulten! Jeg går ned nu og gør aftensmaden i stand til hr. Sleuth. Han vil ikke have andet end to æg og et glas mælk. Gud ske lov, jeg aldrig har brugt at købe billige æg."

"Sleuth," gentog Bunting, "det var da et underligt navn! Hvordan staves det? Sleuth?"

"Nej, Sleuth," sagde hun, lidt kort for hovedet, parat til at forsvare alt, hvad der angik den nye lejer.

"Nåh!" sagde han, stadig lidt tvivlende.

"Tænk på en hund, så glemmer De ikke mit navn, sagde han," og fru Bunting smilede.

Da Bunting var kommet hen til døren, vendte han sig om.

"Nu kan vi betale unge Chandler nogle af de 23 kr. tilbage. Det er jeg glad for."

Hun nikkede. Hun var så glad, hun ingen ting kunne sige. Så gik hver til sit, Bunting ud i den drivende tåge, hans kone ned i sit kolde køkken.

Den ny lejers bakke var snart gjort i stand. Alt var nydeligt og smagfuldt ordnet. Fru Bunting vidste nok, hvordan en herre skulle have i det.

Lige som hun skulle til at gå op med bakken, kom hun i tanker om, at hr. Sleuth havde bedt om Bibelen. Hun stillede bakken i entreen og gik ind i dagligstuen og hentede den. Da hun kom ud igen, overvejede hun, om det ikke var bedre, hun gik to gange. Men hun tænkte nok, hun kunne klare den. Hun tog den tunge bog under armen, bakken i hænderne og gik langsomt op ad trappen.

Men der ventede hende en ordentlig overraskelse. Da hr. Sleuths værtinde åbnede døren ind til dagligstuen, havde hun nær tabt bakken. Bibelen tabte hun. Den faldt med et tungt bump på gulvet.

Den nye lejer havde vendt alle de pæne indrammede litografier af de otte skønheder i baldragt, fru Buntings stolthed, med ansigterne ind mod væggen!

Ligestraks var hun så forbavset, at hun ikke kunne få et ord frem. Hun var ked af, at Bibelen var faldet på gulvet, men hun havde ikke kunnet gøre for det. Det var et rent under, at bakken ikke var gået med i løbet.

Hr. Sleuth rejste sig op. "Jeg – jeg har taget mig den frihed at ordne værelset sådan, som jeg gerne ville have det," sagde han kejtet. "Ser De, fru – hm – Bunting, jeg havde en fornemmelse, som om alle disse kvindfolk fulgte mig med øjnene, hvor jeg gik og stod herinde. Det var sådan en ubehagelig, uhyggelig fornemmelse."

Hans værtinde lagde nu en lille dug på halvdelen af bordet. Hun svarede ingenting, af den grund, at hun ikke vidste, hvad hun skulle svare.

Hr. Sleuth lod til at være ilde berørt ved hendes tavshed. Efter en temmelig lang pause sagde han hidsigt:

"Jeg foretrækker de bare vægge, fru Bunting. Kort og godt, jeg har i lange tider ikke set andet end bare vægge omkring mig. Det er jeg vant til."

Endelig svarede hans værtinde ham i en rolig, venlig tone, som det gjorde ham godt at høre: "Det forstår jeg så godt. Og når Bunting kommer hjem, skal han nok tage alle billederne ned. Vi har udmærket plads til dem nede hos os selv."

"Tak – mange tak skal De have."

Hr. Sleuth så i høj grad lettet ud.

"Og jeg har taget min bibel med op til Dem. De ville jo låne den, ikke sandt?"

Hr. Sleuth stirrede et øjeblik forvildet på hende. Så tog han sig i det og sagde: "Jo, jo tak. Der er ingen bog, der kan sammenlignes med Bibelen. Der er noget, der passer både for sjælen og for legemet også –"

"Ja, det er sandt." Fru Bunting havde stillet et rigtig appetitligt lille måltid frem og gik nu ud ad døren og lukkede den sagte efter sig.

Hun gik lige ind i sin dagligstue og ventede på Bunting i stedet for at gå ned i køkkenet og rydde til side. Som hun sad der, kom hun til at huske på noget, der var hændet for længe siden, mens hun endnu var Ellen Green og tjente hos en venlig gammel dame.

Den gamle dame havde en begavet, munter, ung nevø, som var hendes yndling. Han lærte at male dyr i Paris. Og en morgen havde hr. Algernon – det varden unge mands underlige navn – haft den frækhed at vende seks dejlige kobberstik efter malerier af den berømte hr. Landseer om mod væggen!

Fru Bunting huskede det hele, som om det var sket i går, og hun havde dog ikke tænkt på det i årevis.

Det var meget tidligt om morgenen, hun var kommet ned – den gang blev der ikke gjort så meget væsen af en pige som nutildags, og hun delte værelse med første-stuepigen, og det var hendes pligt at være meget tidligt nede, og så havde hun fundet hr. Algernon i færd med at vende alle billederne om mod væggen! Hans tante satte umådelig pris på de billeder, og Ellen var blevet ganske forarget, for det passer sig nu en gang ikke for en ung herre at tage sig den slags friheder overfor en gammel rar tante.

"Hvad er det dog, De gør," havde hun forfærdet råbt, og hun kunne næsten høre hans muntre stemme, da han svarede hende: "Jeg gør min pligt, skøn Helen" – det kaldte han hende altid, når ingen hørte det – "hvor skulle jeg kunne male ordentlige dyr, når jeg har de slikkede uhyrer til at stirre på mig, hver gang jeg morgen, middag og aften, sætter mig til bords." Det var hr. Algernons eget uforskammede udtryk, og det var det samme, han på en mere alvorlig og ærbødig måde sagde

til sin tante, da den kære, gamle dame kom ned. Han erklærede ligefrem, at han fik ondt i øjnene af de dejlige dyr, der var malet af hr. Landseer!

Men hans tante var blevet meget ked af det – og han havde pænt fået lov at vende alle billederne om igen, og så længe han var der i huset, havde han måttet holde de "slikkede uhyrer" for sig selv.

Som fru Bunting sad dér og tænkte på hr. Sleuths underlige opførsel, gjorde det hende godt at huske på den grinagtige historie fra hendes unge dage. Det tydede dog på, at hendes ny lejer ikke var så tosset, som han så ud til. Men da Bunting kom hjem, foretrak hun dog at beholde den historie for sig selv. Hun kunne såmænd godt selv tage de billeder ned deroppe.

Før hr. Sleuths værtinde lavede deres egen aftensmad, gik hun op for at tage ud, og ude på trappen hørte hun nogen tale inde hos ham. Hvad var dog det? Hun blev stående et øjeblik og lyttede, så gik det op for hende, at det bare var lejeren, der læste højt for sig selv.

Det var nogle højst uhyggelige ord, der lød ud til hende:

"En glædespige ligger på lur som et rovdyr efter et bytte og forøger syndernes mængde blandt mændene."

Hun blev stående med hånden på dørhåndtaget, og igen nåede den underlige, skingre, syngende stemme ud til hende. "Hendes hus er vejen til Helvede og fører til Dødens bo."

Fru Bunting følte sig helt uhyggelig til mode. Men endelig samlede hun sit mod, bankede på og gik ind.

"Det er vel bedst, jeg tager ud," sagde hun.

Hr. Sleuth nikkede.

Så rejste han sig op og slog bogen i. "Jeg tror, jeg går i seng nu," sagde han. "Jeg er meget, meget træt. Jeg har haft en lang og besværlig dag, fru Bunting."

Da han var gået ind i det andet værelse, kravlede fru Bunting op på en stol og tog de billeder ned, som hr. Sleuth havde følt sig så generet af. Hvert af dem efterlod en svag skygge på væggen – men det var der nu ikke noget at gøre ved.

Så bar hun dem sagte, for at Bunting ikke skulle høre hende, to ad gangen, nedenunder, og stillede dem bag sin seng.

4

Fru Bunting vågnede næste morgen og følte sig lykkeligere, end hun havde gjort i lange tider.

Lige i det første øjeblik stod det hende ikke klart, hvad grunden var – så huskede hun det pludselig.

Hvor det var dejligt at vide, at ovenpå lige over hendes hoved, i den seng, hun havde været så henrykt over at finde på en auktion i et hus i Baker Street, der lå en lejer, der betalte 35 kr. om ugen! Hun havde på fornemmelsen, at hr. Sleuth ville blive en "fast" lejer. Hendes skyld skulle det i alt fald ikke blive, om han ikke blev det. Hvad hans – særhed angik – nå ja, noget underligt var der vel ved alle mennesker.

Men efter at hun var stået op, og den ene time efter den anden forløb, uden at den ny lejers klokke ringede, begyndte hun at blive ængstelig.

Endelig kl. 12 lød klokken oppe fra hans dagligstue.

Fru Bunting skyndte sig derop. Hun var næsten pinligt ivrig efter at gøre hr. Sleuth tilpas. Han var kommet lige i sidste øjeblik til at redde dem fra fuldstændig ruin.

Hun fandt sin lejer oppe og fuldt påklædt. Han sad ved det runde bord midt i stuen, og hans værtindes store bibel lå opslået foran ham.

Da fru Bunting kom ind, sad han op, og det gjorde hende ondt at se, hvor træt og forslidt han så ud.

"De skulle ikke tilfældigvis have en konkordans, fru Bunting?"

Hun rystede på hovedet. Hun havde ingen anelse om, hvad en konkordans var for noget, men hun var ganske sikker på, at

hun ikke var i besiddelse af noget af den slags.

Så gik den nye lejer over til at fortælle hende, hvad han ønskede, hun skulle købe til ham. Hun havde troet, at hans taske indeholdt alle de småting, der var nødvendige for et civiliseret menneske, som f.eks. kam og børste, tandbørste og barbertøj for ikke at tale om et par natskjorter – men nej, dér havde hun øjensynlig taget fejl, for alle de ting bad hr. Sleuth hende nu om at købe.

Da hun havde lavet hans frokost, skyndte hun sig ud at købe de ting, han så hårdt trængte til.

Hvor var det dog dejligt at mærke, at hun havde penge på lommen igen – ikke alene en andens penge, men penge, som hun på den behageligste måde var i færd med at tjene nu.

Fru Bunting gik først hen til en barber. Dér købte hun kam og børste og barberknive. Det var en underlig lille butik, hvor der lugtede dårligt, og hun skyndte sig så meget, hun kunne, også fordi den udlænding, der ekspederede hende, absolut ville underholde hende om forskellige besynderlige detaljer fra det mord, Hævneren havde begået otte og fyrre timer i forvejen, og som Bunting var så sygelig interesseret i.

Men fru Bunting bare ærgrede sig. Hun brød sig ikke om at høre den slags uhyggelige historier på en dag som denne. Hun skyndte sig at blive færdig, besørgede sine andre ærinder og vendte hjem til sin lejer og viste ham sine indkøb.

Hr. Sleuth var tilfreds med det alt sammen og takkede hende på det bedste. Men da hun spurgte, om hun ikke skulle gøre hans sovekammer i stand, rynkede han panden og så ganske forskrækket ud.

"Kunne De ikke vente til i aften med det, fru Bunting," sagde han hurtigt, "om dagen er jeg altid hjemme. Jeg bryder mig kun om at gå ud, når lygterne er tændt. De må bære over med mig, selv om De synes, jeg er lidt anderledes end de lejere, De er vant til. Og så én ting til: De må endelig sørge for, jeg ikke bliver forstyrret, når jeg arbejder." Han brød pludselig af, sukkede og tilføjede så højtideligt: "Det er de store problemer, jeg tumler med – livets og dødens problemer."

Og fru Bunting føjede ham villigt i hans ønsker. Trods hendes stive væsen og hendes udprægede ordenssans var hr. Sleuths værtinde et ægte, typisk kvindfolk – det vil sige, hun havde en ubegrænset tålmodighed med mænds unoder og særheder.

Da hr. Sleuths værtinde kom ned igen, ventede der hende en overraskelse, men denne gang var det en behagelig overraskelse. Mens hun havde været oven på og talt med lejeren, var Buntings unge ven, opdageren Joe Chandler, kommet, og ligesom hun kom ind ad døren, så hun sin mand skubbe ti kroner over til ham.

Joe Chandlers kønne, rare ansigt skinnede af glæde: ikke over at se sine egne penge igen, det var der ikke tale om, men over den nyhed, Bunting øjensynlig havde fortalt ham – den gode nyhed om den pludselige forandring til det bedre, som en ny, ideel lejers ankomst havde bevirket.

"Hr. Sleuth vil helst have, jeg skal vente med at gøre hans sovekammer i stand, til han er gået ud," sagde hun og satte sig lidt ned og hvilede sig.

Det var dejligt at vide, at lejeren nu sad ved sin gode frokost, og at man foreløbig ikke behøvede at tænke mere på ham. Om lidt ville hun gå ned og lave middagsmad til dem selv, og til Joe

Chandler sagde hun, at han kunne såmænd lige så godt blive og få en bid med.

Fru Bunting var i et sjældent godt humør den dag, så godt, at hun havde lyst til at være glad for alt og alle. Og da hun ting begyndte at spørge Joe Chandler ud om det sidste af Hævnerens frygtelige mord, var hun så venlig stemt mod den unge mand, at hun med en vis modstandsløs interesse lyttede til alt, hvad han havde at fortælle.

I den morgenavis, Bunting plejede at købe, var der tre hele spalter om det gådefulde mysterium, som hele London nu var begyndt at tale om. Bunting havde læst lidt af det højt for sin kone, mens de drak deres morgenkaffe, og det havde mod hendes vilje gyst i hende.

"Man siger," sagde Bunting prøvende, "man siger, politiet har en nøgle, Joe, som de ikke vil ud med?" Han så forventningsfuldt på sin gæst. I Buntings øjne var Chandler omgivet med en uhyggelig, hemmelighedsfuld nimbus, fordi han var ansat i politiets detektivafdeling – især i disse dage, hvor hele byen var rædselsslagen over disse forfærdelige, uopklarede mord.

"Hvis nogen siger det, lyver han," svarede Chandler langsomt, og et udtryk af ærgrelse og modløshed gled over hans kønne, lidt dumme ansigt. "Det ville betyde ikke så lidt for mig, hvis politiet havde en nøgle."

Så blandede fru Bunting sig i samtalen: "Hvorfor det?" spurgte hun med et overbærende smil; den unge mands iver i tjenesten tiltalte hende. Og på sin langsomme, solide måde var Joe Chandler virkelig ivrig og tog sit arbejde meget alvorligt.

"Jo, ser De," forklarede han, "fra i dag af har jeg selv med den sag at gøre. Og det er en ærgerlig historie for politiet – skal jeg sige Dem. Det gjorde mig skam ligefrem ondt for den stakkels fyr, der patruljerede i den gade, hvor det sidste hændte –"

"Hvad for noget!" sagde Bunting vantro, "De vil da ikke bilde mig ind, der var en betjent dér, kun få meter derfra?"

Det havde der ikke stået noget om i aviserne.

Chandler nikkede. "Jo, det er netop det, der var, hr. Bunting, og det kan godt være, manden får sin afsked, har jeg hørt. Han hørte også et skrig, siger han, men han tog ingen notits af det – der er så mange, der skriger i det nabolag, kan De nok tænke. Der er jo altid nogle, der slås og skændes der."

"Har De set de stumper gråt papir, uhyret skriver sit navn på?" spurgte Bunting ivrigt.

Folk var meget optaget af historien om de trekantede stykker gråt papir, der var fæstet med en knappenål til offerets klæder, og hvor der med rødt blæk var skrevet med blokbogstaver ordet "Hævneren".

Hans runde, tykke ansigt var et stort spørgsmålstegn. Han satte albuerne på bordet og stirrede ivrig og spændt på den unge mand.

"Ja, jeg har," sagde Joe kort.

"Et grinagtigt visitkort, vil jeg nok sige!" Bunting lo, han fandt det ustyrlig komisk af morderen at efterlade sit visitkort.

Men fru Bunting blev vred. "Det er ikke noget at le ad," sagde hun bebrejdende.

Og Chandler holdt med hende. "Næ, det er både vist og sandt," sagde han. "Jeg skal aldrig glemme, hvad jeg har fået at se i den sag. Og hvad den lille stump gråt papir angår, hr.

Bunting – eller rettere sagt *de* små grå stumper papir – vi har tre nu på politikammeret, ved De nok – nå ja, mig får de ligefrem til at gyse."

Og så rejste han sig i en fart: "Det minder mig om, at jeg har andet at gøre end at sidde og have det hyggeligt her sammen med Dem –"

"Vil De ikke blive og få lidt middagsmad med?" sagde fru Bunting overtalende.

Men opdageren rystede på hovedet. "Nej tak," sagde han, "jeg spiste lidt, før jeg gik. Det er et underligt arbejde, det vi har. En hel del af det bliver så at sige overladt til os selv, men det levner os ikke megen tid til at drive omkring, kan jeg forsikre Dem."

Da han var kommet hen til døren, vendte han sig om og spurgte let henkastet: "Er der nogen udsigt til, at frøken Daisy snart kommer til London igen?"

Bunting rystede på hovedet, men hans ansigt klarede op. Han holdt umådelig meget af sin datter, var kun ked af, at han så hende så sjældent. "Nej," sagde han, "jeg tror det desværre ikke, Joe. Gamle tante, som vi kalder hende, lader nødig Daisy komme længere bort, end hendes forklædebånd rækker. Hun var helt ude af det den uge, barnet var inde hos os sidste juni."

"Ja, ja! Farvel så længe!"

Da fru Bunting havde lukket deres ven ud, sagde hendes mand: "Jeg tror skam, Joe synes godt om vores Daisy, hvad, Ellen!"

Men fru Bunting rystede uvilligt på hovedet. Hun havde i og for sig ikke noget imod pigebarnet, men hun syntes aldeles ikke om den måde, hun blev behandlet på af sin gamle tante – der lod hende gå og drysse, uden at hun havde noget ordentligt at

bestille. Det var en helt anden måde, fru Bunting selv var blevet opdraget på i opfostringshjemmet. Hun havde, fra hun var ganske lille, ikke kendt anden familie end den, den gode stifter af opfostringshjemmet havde skaffet hende.

"Joe Chandler er alt for fornuftig en ung fyr til at tænke på pigebørn allerede," sagde hun skarpt.

"Ja, du har vist ganske ret," indrømmede Bunting. "Tiderne forandrer sig. I mine unge dage havde man altid tid nok til det. Det var bare en idé, jeg fik, da jeg hørte ham spørge så ivrigt efter hende."

Hen ad fem, da lygterne var tændt, gik hr. Sleuth ud, og samme aften kom der to pakker, adresseret til hans værtinde. Pakkerne indeholdt klæder. Men fru Bunting var ikke længe om at opdage, at det ikke var nye klæder. De var tydelig nok købt i en god marskandiserforretning. Det var nu alligevel noget underligt noget for en herre som hr. Sleuth! Det viste i alt fald, han havde opgivet ethvert håb om at få sin bagage tilbage.

Da lejeren gik ud, havde han ikke sin taske med sig, det var fru Bunting aldeles sikker på. Ikke desto mindre kunne hun ikke finde, hvor hr. Sleuth havde gemt den. skønt hun ledte både højt og lavt. Havde hun ikke været en kone med et klart hoved og en god hukommelse, ville hun have været mest tilbøjelig til at tro, at den taske aldrig havde eksisteret andre steder end i hendes egen fantasi.

Men det kunne hun umuligt bilde sig selv ind. Hun huskede ganske tydeligt, hvordan den havde set ud, da hr. Sleuth stod uden for hendes dør første gang og gjorde sådan en besynderlig aparte figur.

Og hun huskede endvidere, hvordan hun havde sat tasken ned på gulvet oppe i det øverste værelse, hvordan han havde glemt det, og hvor ivrig og forskrækket han havde spurgt hende, hvor hans taske var blevet af, og havde fundet den stående ved sine fødder netop, hvor han havde stillet den.

Efterhånden som dagen gik, tænkte fru Bunting tit og mangen gang på den taske, for så underligt det end lyder: Fru Bunting så aldrig hr. Sleuths taske mere. Men naturligvis dannede hun sig en teori om, hvor den var henne. Den brune lædertaske, der var hr. Sleuths eneste stykke bagage den aften, han kom, var uden al tvivl låset inde i det inderste rum i sekretæren. Hr. Sleuth havde øjensynlig altid nøglen til det rum hos sig. Fru Bunting havde også ledt over alt efter den nøgle, men det gik med den som med tasken: begge dele var og blev borte, og hun så aldrig mere noget hverken til den ene eller den anden.

5

Fredeligt og fornøjeligt gik de næste par dage, den ene som den anden, uden at der hændte det mindste. At passe hr. Sleuth, det var netop, hvad fru Bunting let kunne overkomme uden at overanstrenge sig.

Det var åbenbart lige fra begyndelsen, at lejeren foretrak kun at have en person om sig, og at denne ene person var hans værtinde. Og det var ikke meget, han forlangte af hende. Hun syntes godt om at have en lejer at passe, ja, hun syntes endog godt om, at han ikke var som andre, for det optog hendes tanker, og det morede hende på en vis måde. Så meget mere, som hr. Sleuths særheder slet ikke havde noget at gøre med den uindtagelige, pirrelige fordringsfuldhed, som synes at være et særkende for de individer, der er henvist til at være lejere. For kun at nævne et punkt: Hr. Sleuth forlangte ikke at blive vækket upassende tidligt. Bunting og hans Ellen havde vænnet sig til at ligge temmelig længe om morgenen, og det var en stor behagelighed ikke at være nødt til at fare op klokken syv eller halv otte for at lave te til lejeren. Hr. Sleuth forlangte sjældent noget før elleve.

Men en underlig én var han unægtelig.

Den anden aften efter hr. Sleuths ankomst havde han haft en bog med sig hjem. Der havde den mærkelige titel: *Crudens Konkordans*. Den og Bibelen – fru Bunting havde hurtigt opdaget, at der var en vis sammenhæng mellem de to bøger – lod til at være det eneste, lejeren læste. Han tilbragte flere timer hver dag efter at have spist sin frokost, der tillige var

morgenmad, med at hænge over det gamle testamente og over det underlige register til Bibelen.

Hvad det lidt pinlige og dog så betydningsfulde pengespørgsmål angik, opfyldte hr. Sleuth alle de fordringer, som den mest nøjeregnende værtinde kunne forlange. Der fandtes ikke mere tillidsfuld gentleman end han. Den allerførste dag, han havde boet hos dem, havde han ladet sine penge – den ikke ubetydelige sum af 1500 kr. – ligge og flyde på sit toiletbord, pakket ind i små stumper snavset avispapir. Det havde ligefrem forarget fru Bunting. Hun havde taget sig den frihed i al ærbødighed at gøre ham opmærksom på, at den slags ting var det dumt, for ikke at sige forkert, at gøre. Men han havde bare lét ad hende, og hun var blevet ganske forbavset over, at den høje, skærende latter kunne komme ud mellem de tynde læber.

"Jeg ved nok, hvem jeg kan stole på," havde han svaret lidt kort for hovedet, som han altid var, når der var noget, der rørte ham. "Jeg behøver knap at tale med et menneske – især en kvinde – før jeg ved på en prik, hvad slags person jeg har for mig; jeg tager ikke fejl, det kan jeg forsikre Dem, fru Bunting."

Fru Bunting havde ikke været længe om at opdage, at hendes lejer nærede en besynderlig angst og uvilje mod kvinder. Når hun gjorde rent ude på trappen, kunne hun tit høre hr. Sleuth læse steder af Bibelen højt for sig selv, der var alt andet end smigrende for hendes køn. Men fru Bunting havde ikke selv meget høje tanker om sit eget køn, så det tog hun sig ikke nær. Desuden, når det drejer sig om ens lejer, så er uvilje mod kvinder bedre end – nå ja, bedre end det modsatte.

Og for resten, hvad nytte havde det været til at tage sig sin lejers underligheder nær? Sandt nok, hr. Sleuth var excentrisk. Havde han ikke været, hvad Bunting kaldte "lidt til en side", så havde han nok ikke været her og levet det underlige, ensomme liv i et lejeværelse. Så havde han levet på en helt anden måde sammen med en slægtning eller en ven af sin egen klasse.

Der kom en tid, hvor fru Bunting, når hun tænkte tilbage – som enhver af os kan tænke tilbage på visse perioder af vort liv, der af en eller anden grund er særlig mindeværdige – hvor hun da gjorde sig umage for at huske, hvornår hun havde opdaget, at hendes lejer havde det med at liste sig ud af huset på en tid, da næsten alt, hvad der lever, foretrækker at sove.

Hun kom til det resultat – men jeg er mest tilbøjelig til at tro, at hun lagde mærke til hr. Sleuths besynderlige natlige udflugter, netop var den nat, der gik forud for den dag, hvor hun gjorde en højst mærkelig opdagelse: Et af hr. Sleuths tre sæt klæder var sporløst forsvundet.

Det er altid gået over min forstand, hvordan folk kan huske længere tilbage i tiden, ikke hver enkelthed ved visse begivenheder, for det er naturligt nok, men den dag, den time, det minut, hvor disse begivenheder fandt sted. Og hvor meget fru Bunting end grundede over det, kom hun heller aldrig helt på det rene med. om det var den femte eller den sjette nat efter hr. Sleuths ankomst, at hun kom under vejr med, at han var gået ud klokken to om natten og først kom hjem klokken fem.

Men sikkert er det, at der kom sådan en nat – lige så sikkert, som det er, at hendes opdagelse faldt rammen med adskillige andre ting, som var bestemt til at huskes.

Det var fuldkommen mørkt, fuldkommen stille – den mørkeste, roligste time på natten, da fru Bunting pludselig blev vækket af en dyb, drømmeløs søvn ved en lyd, som på en gang var velkendt og aldeles uventet. Det var lyden af hr. Sleuth, der kom ned ad trappen og gik på tæerne – forbi hendes dør, og endelig sagte lukkede yderdøren efter sig.

Fru Bunting kunne ikke falde i søvn igen. Hun prøvede og prøvede, men forgæves. Så lå hun da dér lysvågen, angst for at røre sig, så Bunting også vågnede, lige til hr. Sleuth, tre timer efter, kom listende hjem igen og gik i seng.

Så først faldt hun i søvn igen. Men næste morgen var hun meget træt, så træt, at hun var blevet henrykt, da Bunting godmodigt foreslog, at han hellere skulle gå ud og købe ind den morgen.

Parret havde hurtigt opdaget, at hr. Sleuth, hvad føde angik, slet ikke var så let at gøre tilpas, og det, skønt han altid gjorde sig umage for at lade tilfreds. Denne ideelle pensionær havde, set fra en værts synspunkt, én meget graverende fejl: Han var underligt nok vegetarianer. Han ville ikke spise kød under nogen som helst form. En enkelt gang nedlod han sig til en kylling, og når det hændte, foreslog han ædelmodigt ægteparret at dele den med ham.

Den dag – hvis begivenheder fru Bunting meget længe skulle mindes – var det blevet bestemt, at hr. Sleuth skulle have noget fisk til frokost og levningerne stuves til hans tarvelige aftensmad.

Fru Bunting, der vidste, at hendes mand ville blive borte mindst en time – han var selskabeligt anlagt og holdt af at få sig

en passiar i de butikker, hvor han handlede – stod op og kastede lidt klæder om sig og gik så ind og gjorde i stand i dagligstuen.

Hun følte sig mat og sløj, som man gør, når éns nat er blevet afbrudt, og hun var glad over, at hr. Sleuth sandsynligvis ikke ringede før tolv.

Men længe før tolv lød pludselig klokken højt og lydeligt i det stille hus. Hun hørte straks, det var på yderdøren, det ringede.

Fru Bunting rynkede panden. Det var naturligvis en af disse kedsommelige fyre, der går rundt og køber gamle støvler og sådan noget stads.

Hun gik uvillig ud til døren. Så klarede hendes ansigt op, for det var deres rare unge ven, Joe Chandler, der stod udenfor.

Han var lidt forpustet, som om han havde gået for hurtigt i den fugtige, tågede luft.

"Hvad for noget! Er det Dem, Joe?" sagde fru Bunting forbavset. "Værs'go og kom indenfor! Bunting er ikke hjemme, men han kommer straks. Vi har jo ikke set et glimt af Dem de sidste par dage!"

"De véd nok, hvorfor, fru Bunting –"

Hun stirrede et øjeblik på ham uden at forstå, hvad han mente. Så kom hun pludselig i tanker om det. Det var jo sandt, Joe havde med en vigtig sag at gøre i denne tid – det var jo Hævneren, de skulle prøve at få fat i! Hendes mand hentydede til det gang på gang, når han læste nogle små uddrag højt for hende af den to øres aftenavis, han nu igen købte.

Hun gik i forvejen. Det var godt, Bunting havde holdt på, at han ville tænde op i kakkelovnen, før han gik, for nu var der varmt og hyggeligt derinde – og det var netop skrækkelig koldt

udenfor. Det havde gyst i hende af kulde, da hun havde stået bare det øjeblik ude i den åbne dør.

Og det var nok ikke hende alene, der mærkede det, for Chandler udbrød, da han satte sig godt til rette i Buntings magelige lænestol: "Det er skam rart at komme lidt herind og varme sig oven på den forfærdelige kulde, det er."

Så lagde fru Bunting mærke til, at den unge mand både så træt og forfrossen ud. Han var bleg, så næsten gusten ud, trods sin sunde, vejrbidte ansigtsfarve – den farve, en mund får, der er meget ude i fri luft.

"Vil De ikke have, jeg skal lave Dem en kop varm te?" sagde hun.

"Tak, når jeg skal være ærlig, siger jeg skam ikke nej." Så sad han lidt og så sig om og sagde så igen hendes navn.

Han havde sådan en underlig tyk stemme på, så hun skyndte sig at vende sig om og se på ham. "Ja, hvad er der, Joe?" spurgte hun. Og grebet af en pludselig angst råbte hun: "De er da ikke kommet her for at fortælle mig, at der er hændt Bunting noget? Der er da ikke sket ham en ulykke?"

"For Guds skyld, nej. Hvor falder De dog på det? Men – men, fru Bunting, der har ræret et til af dem!"

Hans stemme sank næsten til en hvisken. Han stirrede på hende med et par ulykkelige øjne, som hun syntes var fulde af rædsel.

"Et til af dem?" Hun så forvirret og fortabt på ham. Så fo'r det endelig igennem hende, hvad han mente – "et til af dem" betød et til af disse frygtelige, mystiske uopklarede mord.

Men den lettelse, hun følte i øjeblikket, var så stor – for hun havde virkelig et kort sekund troet, at han var kommet med

dårligt nyt om Bunting – at hun ligefrem blev i godt humør, da hun hørte, at nyheden ikke angik hende, noget, hun ville være blevet aldeles forfærdet over, hvis nogen havde beskyldt hende for det.

Fru Bunting var næsten mod sin vilje blevet ivrigt interesseret i den række ubegribelige forbrydelser, som alle Londons lavere klasser var optaget af. Selv hun, der var mere dannet, havde de sidste to-tre dage tumlet med dette gådefulde problem, som Bunting hele tiden gik og snakkede om – for nu, da de ingen bekymringer havde længere, generede han sig ikke for at vise den mest åbenlyse interesse for "Hævneren" og hans bedrifter.

Hun tog kedlen af gasapparatet. "Det er skade, Bunting ikke er hjemme," sagde hun og trak vejret dybt, "han ville nok gerne høre Dem fortælle alt, hvad De vidste om det, Joe."

Mens hun talte, hældte hun kogende vand på den lille tepotte.

Men Chandler svarede ikke, og hun vendte sig om og så på ham.

"De ser jo helt dårlig ud," udbrød hun.

Og det var sandt nok. Den unge mand så virkelig dårlig, rigtig dårlig ud.

"Jeg kan ikke gøre for det," sagde han med et gisp. "Det var det, at De sagde, jeg skulle fortælle Dem det alt sammen, der gjorde mig så underlig. Denne gang var jeg en af de første på stedet, ser De, og jeg fik ligefrem kvalme – ja, det gjorde jeg. Å, det var så afskyeligt, fru Bunting, lad os ikke snakke om det."

Han begyndte at slubre den varme te i sig, næsten inden den var færdig.

Hun så deltagende og interesseret på ham. "Jeg havde da aldrig troet, Joe, at noget kunne gøre sådant indtryk på Dem – med alle de skrækkelige ting, De får at se."

"Dette her ligner ikke noget af alt det andet," sagde han. "Og så – åh, fru Bunting – så var det mig, der opdagede den stump papir denne gang."

"Så er det altså sandt," råbte hun ivrigt. "Det er Hævnerens stykke papir! Ja, det har Bunting jo sagt hele tiden. Han har aldrig troet på, at det var én, der lavede det for spøg."

"Det har jeg," sagde Chandler uvillig. "Der er så mange underlige fyre til. Selv – selv" (han sænkede stemmen og så sig om, som om han troede, væggene havde øren) "- selv i politiet, fru Bunting, og de mord, de har gjort os noget nervøse."

"Det er da umuligt!" sagde hun. "Sådant noget kan en politibetjent da ikke finde på?"

Han nikkede utålmodigt, som om det var noget, det ikke var umagen værd at svare på. "Det er den stump papir, jeg fandt, mens staklen var helt varm endnu, der er skyld i, at jeg er kommet herud nu til morgen," sagde han gysende. "Der er en af vore overordnede, der bor tæt herved på Prince Albert Terrace, og ham skulle jeg ud og fortælle det hele. De ikke så meget som bød mig en bid brød eller et glas øl – det kunne de dog gerne have gjort, ikke sandt, fru Bunting?"

"Jo," sagde hun åndsfraværende, "jo, det kunne de godt."

"Nå, sådan noget skulle man vel ikke sige," fortsatte Chandler. "Han tog mig op i sit påklædningsværelse og var såmænd meget venlig imod mig, mens jeg fortalte ham, hvad jeg vidste."

"Det er vist bedst, De får et par stykker mad nu," sagde hun pludselig.

"Nej tak, jeg kan ikke få en bid ned," skyndte han sig at sige. "Jeg synes overhovedet ikke, jeg kan få mad ned mere i dette liv."

"Så bliver De jo bare syg," sagde fru Bunting vredt, for hun var en fornuftig kone. Og for at føje hende tog han en bid af det stykke smørrebrød, hun havde smurt til ham.

"Ja, det har De vist ret i," sagde han, "og jeg har en forbandet lang dag for mig. Været oppe siden fire ..."

"Fire!" sagde hun. "Var det, da de fandt –" hun betænkte sig lidt og sagde så: "det?"

Han nikkede. "Det var et rent tilfælde, at jeg var lige ved. Havde jeg været der et halvt minut før, jeg eller den officer, der fandt hende, så var vi rendt lige på det – det uhyre. Men der var en to-tre stykker, der mente, de havde set ham luske af."

"Hvordan så han ud?" spurgte hun nysgerrigt.

"Ja, det er ikke nå let at sige. Det var jo en forfærdelig tåge, ser De. Men én ting er de alle enige om: Han havde en taske i hånden –"

"En taske?" gentog fru Bunting sagte. "Hvad mon det var for en slags taske, Joe?"

Hun havde lige på én gang fået sådan en underlig fornemmelse, en underlig skælven, et ryk, der var faret igennem hende.

Hun kunne ikke begribe, hvad der gik af hende.

"Sådan en almindelig håndtaske," sagde Joe Chandler. "En kone, jeg fik fat på, som var vis på, hun havde set ham, og som jeg ordentlig spurgte ud, sagde, det var en lang, tynd skygge af

et mandfolk, det var, hvad det var – en lang, tynd skygge af et mandfolk – med en taske i hånden."

"Med en taske," gentog fru Bunting åndsfraværende. "Det var da højst mærkværdigt –"

"Nej, det var der da ikke noget mærkværdigt i. Et sted må han da gemme den genstand, han begår forbrydelsen med, fru Bunting. Vi har aldrig kunnet begribe, hvordan han bar sig ad med at skjule den. Ellers plejer de altid at kaste kniven eller revolveren fra sig, ved De nok."

"Så, gør de det?" sagde fru Bunting, stadig optaget af sine egne tanker. Hun stod og tænkte på, at hun skulle se at finde ud af, hvor hendes pensionær havde gjort af tasken. Det var jo muligt – ja, når man tænkte over det, var det i høj grad sandsynligt, at han simpelthen havde mistet den, så glemsom og adspredt han altid var, på en af sine spadsereture i Regent Park, hvor hun vidste, han holdt meget af at gå.

"Der vil blive udsendt en beskrivelse om et par timer," fortsatte Chandler. "Måske det kan hjælpe til at fange ham. Jeg tror ikke, der er en eneste mand eller kvinde i London, som ikke ville give en hel del for at få nappet den fyr. Nå, nu må jeg se at komme afsted."

"Kan De ikke vente lidt, til Bunting kommer?" sagde hun tøvende.

"Næ, det kan jeg ikke. Men jeg skal måske kigge indenfor i aften eller i morgen og fortælle Dem, hvad der videre er sket. Mange tak for teen. Nu er jeg da blevet en hel karl igen."

"Der har da også været nok, Joe, til at tage modet fra Dem."

"Ja, det er såmænd vist og sandt," sagde han med et suk.

Et par minutter efter kom Bunting hjem. Da han hørte, hvem der havde været der, blev han gal i hovedet over, at fru Bunting ikke havde fået mere ud af Chandler om den grufulde begivenhed, der havde fundet sted den morgen.

"Du vil da vel ikke bilde mig ind, at du ikke en gang ved, hvor det var, det skete?" sagde han forbitret. "Du stoppede vel oven i købet munden på ham, hvad? Det kunne i alt fald ligne dig! Hvad i alverden tror du, Chandler kommer her for, hvis det ikke er for at fortælle os, hvad han ved?"

"Han kom for at få noget at spise og drikke, når du endelig vil vide det," vrissede fru Bunting. "Det var det, den stakkels fyr kom for, skal jeg hilse dig og sige. Han kunne næsten ikke holde ud at snakke om det – sådan havde det taget på ham. Han sagde ikke et ord om det, før han var kommet herind og havde fået sat sig ned. Og det var mere end nok, det, han fortalte!"

"Sagde han ikke en gang, om den stump papir med morderens navn på, var firkantet eller trekantet?" spurgte Bunting.

"Næ, 'mænd om han gjorde! Og sådan noget kunne det da heller aldrig falde mig ind at spørge ham om."

"Næ, det vil jeg såmænd gerne tro, sådan et fæhoved!"

Nu kom avisdrengene ned gennem Marylebone Road, råbende med den gruopvækkende opdagelse, der var blevet gjort den morgen – Hævnerens femte mord!

Bunting gik ud for at købe en avis. Og hans kone tog hans indkøb og gik ned i køkkenet med dem.

Avisdrengenes råb ude på gaden havde øjensynlig vækket hr. Sleuth, for hans værtinde havde næppe været nede i køkkenet i ti minutter, før hans klokke ringede.

6

Hr. Sleuths klokke ringede igen.

Hr. Sleuths frokost var fiks og færdig, men fru Bunting havde for første gang, siden hun fik sin pensionær, ikke så travlt med at komme, da han ringede. Men da der anden gang blev trukket utålmodigt i klokkestrengen – elektriske ringeapparater var der ikke i det gammeldags hus – så besluttede hun at sætte sig i bevægelse.

Da hun fra køkkentrappen var nået op i entreen, hørte Bunting, der sad og havde det godt inde i dagligstuen, hvordan hans kone kom slæbende med den tunge bakke.

"Vent et øjeblik," råbte han, "så skal jeg komme og hjælpe dig, Ellen," og så kom han ud og tog bakken for hende.

Hun sagde ingen ting, og de fulgtes så op ad trappen.

Udenfor døren stoppede hun ham. "Så," hviskede hun hurtigt, "giv så mig den, Bunting. Lejeren ville ikke synes om, at du kom med ind." Da han havde givet hende bakken og var ved at gå ned igen, tilføjede hun arrigt: "Du kunne vel gerne lukke døren op for mig i det mindste! Hvordan vil du have, jeg skal bære mig ad med det, når jeg står her og slæber på den tunge bakke?"

Bunting var aldeles forbavset; Ellen var ikke netop, hvad man ville kalde en glad og fornøjet kone, men når alt var, som det skulle være – som nu – så var hun i reglen meget nem at have med at gøre. Nå, hun var måske endnu fornærmet over den måde, han havde talt til hende om unge Chandler og Hævnerens sidste mord på.

Han holdt nu stærkt på husfreden, så han åbnede dagligstuedøren uden at sige noget, og så snart han var begyndt at gå ned, gik fru Bunting ind.

I det samme øjeblik kom der over hende den underligste fornemmelse af befrielse, af lettelse.

Hendes pensionær sad som sædvanlig på sin gamle plads og læste i Bibelen.

Af en eller anden grund – hun kunne ikke have sagt hvorfor – havde hun ventet, at hr. Sleuth havde set anderledes ud. Men nej! Han så ud akkurat som ellers – ja, da han så op på hende, lyste der et venligere smil end sædvanlig på hans smalle gustne ansigt.

"Ja, fru Bunting," sagde han mildt. "Jeg sov over mig i dag, men det har gjort mig godt at hvile mig."

"Det glæder mig," svarede hun sagte. "En af de damer, jeg en gang tjente hos, plejede at sige: Hvile er et gammeldags middel, men det er det bedste middel af alle."

Hr. Sleuth flyttede selv Bibelen og Crudens Konkordans og stod så og så, hvordan hans værtinde lagde dug på.

Pludselig begyndte han igen. Han var ellers ikke meget talende om morgenen. "Jeg syntes, fru Bunting, der var nogen med Dem heroppe lige før."

"Ja, det var der også. Det var Bunting, der hjalp mig op med bakken."

"Jeg er bange for, at jeg gør Dem ikke så lidt ulejlighed," sagde han tøvende.

Men hun svarede hurtigt: "Ok nej, tværtimod. Det er ikke længere siden end i går, at jeg sagde, at vi aldrig havde haft en lejer, der gjord os så lidt ulejlighed som De."

"Det er jeg rigtig glad over at høre. For jeg ved nok, jeg har adskillige vaner, som kan synes noget underlige."

Han så stift på hende, som om han ventede, hun skulle sige ham imod. Men fru Bunting var en retskaffen og sanddru kone, og det faldt hende ikke ind at rokke ved den kendsgerning. Hr. Sleuth *havde* mange underlige vaner. Hvad skulle man f.eks. kalde det, at han rendte ud midt om natten eller rettere sagt, lige før dagen gryede?

Så hun sagde ingenting.

Da hun havde dækket frokostbordet, gjorde hun sig rede til at gå.

"Jeg skal vel ikke gøre Deres værelse i stand, før De går ud?"

Hr. Sleuth så gennemtrængende på hende.

"Nej, nej," sagde han. "De skal aldrig gøre mit værelse i stand, når jeg er optaget af at studere den hellige skrift, fru Bunting. Men i dag går jeg ikke ud. Jeg har et temmelig indviklet eksperiment at foretage – ovenpå. Hvis jeg i det hele taget går ud" – han ventede et øjeblik og så igen stift på hende – "så bliver det i alt fald ikke før sent i aften." Så vendte han tilbage til hendes spørgsmål og tilføjede hurtigt: "Måske kunne De gøre mit værelse i stand ved femtiden, mens jeg er ovenpå, hvis det da passer Dem."

"Ja, ok ja, det passer godt nok."

Så gik fru Bunting ned, og på vejen tog hun sig selv ordentlig i skole, men – end ikke i sit inderste hjerte – tilstod hun for sig selv den underlige angst, der var faret igennem hende. Hun sagde kun den ene gang efter den anden til sig selv: "Jeg er så ophidset – det er sagen," og så sagde hun højt: "Jeg skal dog se at få mig noget beroligende på apoteket næste gang, jeg går ud."

Ligesom hun var ved det sidste ord, blev der banket to gange på yderdøren.

Det var ikke andet end postbuddet, men han var en sjælden gæst i det hus, og fru Bunting fo'r sammen. Ja, hun var jo nervøs, det var det, der var i vejen med hende – sagde han til sig selv. Det var naturligvis et brev til hr. Sleuth. Et eller andet sted i verden måtte han vel have slægtninge eller bekendte. Det havde jo alle bedre folk. Men da hun tog brevet op fra gulvet ude i entréen, så han, at det var fra Daisy, hendes mands datter.

"Bunting," råbte hun i en lidt skarp tone ind til ham, "her er et brev til dig."

Hun lukkede døren op ind til deres dagligstue og kiggede ind. Ja, der sad hendes mand mageligt installeret i sin lænestol og læste sin avis. Og da hendes blik faldt på hans brede, noget runde ryg, følte hun sig pludselig i høj grad irriteret. Der sad han og drev. Ingenting bestilte han, eller rettere sagt, det, han bestilte, var værre end ingenting. Sidde der og fylde sig med alle de afskyelige mordhistorier!

Hun sukkede – et dybt, ubevidst suk. Bunting var begyndt at vænne sig til ingen ting at bestille – dårlig vane for en mand i hans alder. Men hvordan skulle hun hindre det? Sådan en dygtig, samvittighedsfuld mand, han havde været, da de først traf hinanden …

Hun huskede også, endda tydeligere end Bunting selv, deres første møde i spisestuen i Cumberland Terrace nr. 90. Mens hun stod og skænkede et glas portvin til sin frue, havde hun dog set sit snit til at skæve lidt til den mand henne ved vinduet, der så både ganske flot og respektabel ud. Hvor ganske anderledes

havde han ikke set ud end den mand, hvis plads hun allerede håbede, han måtte få!

I dag dukkede fortiden, måske fordi hun ikke rigtig var sig selv i denne tid, lyslevende op i hendes erindring, og gråden sad hende i halsen.

Hun lagde brevet til sin mand på bordet, lukkede sagte døren og gik ned i køkkenet. Der var forskellige ting at ordne og vaske op og så deres middagsmad at lave. Og hele tiden, mens hun gik dernede, spekulerede hun over Bunting og grundede over, hvad hun skulle finde på at gøre for at få gang i ham igen.

Takket være hr. Sleuth, så det nu nogenlunde lyst ud for dem. For en uge siden havde det hele set så fuldkommen håbløst ud. Som om der ingen redning havde været. Men nu var al ting anderledes, Gud ske lov!

Måske ville det ikke være af vejen, om hun gik hen og snakkede med indehaveren af det fæstekontor u Baker Street, som for nylig havde skiftet ejer. Det ville være udmærket for Bunting at få fat i lidt opvartning, selv om det kun var i ny og næ – og for den sags skyld kunne han jo egentlig godt påtage sig noget regelmæssigt arbejde i retning af opvartning.

Fru Bunting vidste, hvor vanskeligt det var for en mand, der havde vænnet sig af med at bestille noget, at tage fat igen.

Da kun endelig kom op igen, skammede hun sig en lille smule over de tanker, hun havde gjort sig om Buntings dovenskab, for han havde både dækket bordet rimelig pænt og trukket deres stole hen til bordet.

"Ellen," råbte han ivrigt, "her skal du bare høre! Daisy kommer i morgen! Der er skarlagensfeber i huset. Gamle tante syntes så, At det var bedre, hun kom væk et par dage. Hun

kommer til at holde fødselsdag her hos os. Atten år bliver hun den nittende! Ja, man går og bliver gammel, inden man ved et ord af det."

Fru Bunting satte bakken ned. "Jeg kan ikke have pigebarnet i denne tid," sagde hun kort. "Jeg har akkurat, hvad jeg kan overkomme. Pensionæren giver mig adskilligt mere at bestille, end du tænker."

"Vrøvl!" sagde han vredt, "pensionæren skal jeg nok hjælpe dig med. Det er din egen skyld, når jeg ikke har gjort det før. Selvfølgelig skal Daisy være her. Hvor i alverden skulle hun ellers være, må jeg spørge."

Bunting var rigtig oplagt til et lille skændsmål – han var i strålende humør. Men da han så på sin kone, gik det over. Ellen var så underlig smal og stram i ansigtet i dag. Hun så dårlig ud – dårlig og forfærdelig træt. Hvad var det nu for noget at finde på, ligesom de var begyndt at få det lidt godt igen.

"For den sags skyld," sagde han pludselig, "kan da Daisy hjælpe dig med dit arbejde, Ellen, og hun vil da også muntre os begge lidt op."

Fru Bunting svarede ikke. Hun satte sig tungt ned ved bordet. Så sagde hun i en mat tone: "Lad du mig hellere se pigebarnets brev."

Han rakte hende det, og hun læste det langsomt igennem for sig selv.

> "Kære far, jeg håber, du har det lige så godt som jeg. Fru Puddles' mindste har fået skarlagensfeber, og tante synes, det er bedst, jeg kommer væk med det samme og er hos jer et par dage. Vil du sige til

Ellen, at jeg ingen ulejlighed skal gøre hende. Jeg rejser kl. 10, hvis jeg ikke hører noget fra dig.

Din hengivne datter

Daisy."

"Ja, Daisy må vel komme så," sagde fru Bunting langsomt. "Hun kan også have godt af for en gangs skyld at få lidt at bestille."

Det var en noget tvær indvilligelse, men Bunting måtte lade sig nøje med, hvad han fik.

Resten af den begivenhedsrige dag forløb stille og roligt. Da mørket faldt på, hørte fru Bunting sin pensionær gå ovenpå og huskede, at det betød, at hun nu kunne gå op og gøre hans værelse i stand.

Det var en pillen og ordentlig mand, den pensionær. Dan lod ikke sine ting ligge og flyde over hele værelset, som så mange herrer har for skik at gøre. Han holdt alt i den mest minutiøse orden. Hans klæder og de forskellige ting, fru Bunting havde købt for ham de første to dage, han var der, var omhyggeligt ordnet og lagt ned i skufferne. Det sidste, han havde købt, var et par støvler. Det var noget underligt fodtøj, han havde haft på, da han kom: bøffellæderssko med gummisåler. Og han havde sagt til sin værtinde straks den første dag, at hun aldrig måtte tage dem ned og pudse dem.

En underlig idé og en underlig vane at rende ud og spadsere efter midnat i et hundevejr, hvor alle andre folk var glade over at ligge hjemme i deres gode, varme seng. Nå, hr. Sleuth indrømmede jo også selv, at han var en sær patron.

Da hun havde gjort i stand i hans sovekammer, gik hun ind i dagligstuen og støvede grundigt af derinde. Den stue så ikke nær så pæn ud, som hun gerne ville have. Fru Bunting længtes efter at give den en ordentlig omgang; men hr. Sleuth kunne ikke lide at have hende derinde, når han selv var i sovekammeret. Og når han først var stået op, sad han der næsten hele tiden. Skønt han havde været så henrykt over det øverste værelse, var han der dog aldrig, undtagen når han havde disse mærkelige eksperimenter for, og det var aldrig om dagen.

Nu gik hun derinde og så længselsfuldt på den rosentræs chiffonnière – hun gav endog det nydelige møbel et lille skub. Bare dog døren ville springe op, som låsede døre i gamle skabe somme tider gør, selv om de er nok så godt lukkede. Hun ville føle sig ganske anderledes vel til mode!

Men chiffonnièren ville ikke ud med sin hemmelighed.

Hen ad otte samme aften kiggede Joe Chandler indenfor for at få sig en lille passiar. Han havde helt overvundet sin nervøsitet fra om morgenen og var nu bare ivrigt optaget af sagen. Fru Bunting sad stille og lyttede, hun kunne ikke lade være at interessere sig for, hvad han og Bunting snakkede om.

"Ja," sagde han, "jeg er så frisk som en fisk igen! Jeg har fået mig et ordentligt hvil – ligget ned hele eftermiddagen. Politiet mener, der vil ske noget i nat, ser De. Han har altid gjort dem to og to."

"Nå, så det har han," udbrød Bunting forundret. "Nå, det har han! Det har jeg såmænd aldrig tænkt på. Så De tror altså, uhyret vil være ude igen i nat, Joe?"

Chandler nikkede. "Ja, og jeg tror også, der er stor chance for, at han bliver nappet –"

"Der vil nok ikke være så få, der skal på vagt i nat, hvad?"

"Nej! Hvor mange mand tror De, hr. Bunting?"

Bunting rystede på hovedet. "Jeg ved det ikke," sagde han opgivet.

"Jeg mener, hvor mange ekstra," sagde Chandler opmuntrende.

"Tusind?" gættede Bunting.

"*Fem* tusind, hr. Bunting."

"Det er ikke muligt," udbrød Bunting målløs.

Og selv fru Bunting gentog: "Det er ikke muligt!"

"Såmænd er det det. Politidirektøren vil have en ende på det nu. Nu skal De bare høre, hvad her står," sagde Chandler og trak en avis op af lommen:

"Politiet har modstræbende måttet indrømme, at det ikke havde noget spor, der kunne lede til opdagelsen af de forbrydere, der begår disse afskyelige mord, og det forbavser os aldeles ikke, at det har ført til et almindeligt stormløb mod politidirektøren. Der er endog tale om en massedemonstration."

"Hvad siger D til det? Det er ikke morsomt at læse for en mand, der gør sit bedste."

"Ja, det ser nu alligevel underligt ud, at politiet ikke kan få fat i ham, det må De da indrømme," sagde Bunting.

"Næ, jeg synes ikke, det er spor af underligt," sagde unge Chandler skarpt. "Hør nu her! Her står da endelig noget, der er mening i – i en avis."

Så læste han langsomt:

"Opdagelsen af forbrydelser i London minder nu mest af alt om at lege blindebuk, hvor opdageren har bind for øjnene og hænderne

bundet. Sådan slippes han løs i en stor bys fattigkvarterer for at jage en morder."

"Ja, hvad er meningen med det?" sagde Bunting. "Deres hænder er jo ikke bundet, og De har jo ikke bind for øjnene."

"Det er billedlig talt, hr. Bunting. Vi har ikke nær de samme hjælpemidler som de franske opdagere – ikke en fjerdedel af dem."

Så blandede fru Bunting sig for første gang i samtalen.

"Hvad var det, der stod i det første stykke, De læste op, Joe? Stod der forbrydere?"

"Ja," svarede han og vendte sig ivrigt om imod hende.

"Tror De da, der er mere end en om det?" spurgte hun, og der kom et udtryk af lettelse over hendes smalle ansigt.

"Der er nogle af vore folk, som mener, det er en bande," sagde Chandler. "De siger, det er umuligt, at det kan være én, der gør det."

"Og hvad mener De, Joe?"

"Ja, fru Bunting, jeg ved såmænd ikke, hvad jeg skal tro. Jeg ved hverken ud eller ind."

Han rejste sig. "De behøver ikke at følge mig ud. Jeg skal nok selv lukke døren. Farvel så længe! Jeg ser måske indenfor i morgen."

Så stoppede hr. Og fru Buntings unge gæst ved døren ligesom den foregående aften. "Er der noget nyt fra frk. Daisy?" spurgte han i en let henkastet tone.

"Ja, der er. Hun kommer i morgen," svarede hendes fader. "De har fået skarlagensfeber i huset, så gamle tante mente, det var bedre, hun kom af sted."

Mand og kone gik tidligt i seng den aften, men fru Bunting mærkede straks, at hun ikke kunne falde i søvn. Hun lå vågen og hørte uret i det gamle kirketårn tæt ved slå både hel og halv.

Og så, ligesom hun var ved at falde hen – klokken var vel omtrent et – hørte hun den lyd, hun halvt om halvt havde ligget og ventet på: pensionærens listende fodtrin ned ad trapperne lige udenfor hendes dør.

Han sneg sig langs væggen ude i entréen og lukkede sig ganske sagte ud …

Men skønt fru Bunting prøvede at holde sig vågen, faldt hun dog kort efter i dyb søvn, så hun ikke hørte ham komme hjem igen.

Underligt nok var hun den første, der vågnede næste morgen. Og endnu mere underligt var det, at det var hende og ikke Bunting, der først kom op af sengen og ud i entreen og hentede avisen, der lige var blevet kastet ind gennem sprækken.

Men da fru Bunting havde fået avisen, gik hun ikke straks ind i kammeret igen. I stedet for tændte hun gassen ude i entréen og lukkede avisen op, mens hun rystende af træthed og kulde lænede sig op ad væggen.

Ja, dér stod den overskrift, hun søgte:

"Hævnerens mord."

Men det kan nok være, det lettede, da hun læste følgende:

"Indtil nu, hvor avisen går i trykken, er der intet væsentligt nyt at melde om den enestående række forbrydelser, der har sat ikke alene London, men også hele den civiliserede verden i forfærdelse, og som lader til at være en fanatisk kvindehaders og afholdsmands værk. Siden i går morges, hvor det sidste af disse feje og gemene mord blev begået, er

der ikke fundet noget spor af gerningsmanden eller gerningsmændene, skønt der blev foretaget forskellige arrestationer i dagens løb. De arresterede var imidlertid alle i stand til at bevise deres alibi."

Og lidt længere nede:

"Ophidselsen vokser og vokser. Det er nu ikke mere for meget at sige, at selv en fremmed ville kunne mærke, at der var noget usædvanligt på færde i byen. Hvad det sted angår, hvor mordet blev begået sidste nat –"

"Sidste nat!" tænkte fru Bunting forfærdet, men så gik det op for hende, at sidste nat i den forbindelse ikke kunne betyde nu i nat. Og så læste hun om igen:

"Hvad det sted angår, hvor mordet blev begået sidste nat, så var alle gader, der førte derhen, til sent om aftenen stuvende fulde af nysgerrige, skønt der naturligvis nu ikke findes mindste spor af forbrydelsen."

Langsomt og omhyggeligt foldede fru Bunting avisen sammen igen, bukkede sig ned og lagde den på måtten, hvor hun havde taget den. Så slukkede hun gassen, gik ind i sovekammeret igen og lagde sig ved siden af sin sovende mand.

"Hvad er der i vejen," mumlede Bunting og rørte lidt på sig. "Hvad er der i vejen, Ellen?"

Hun svarede sagte og glad: "Ingen ting, Bunting, ingen ting, min ven, sov du bare!"

En time senere stod de begge to op, glade og fornøjede. Bunting glædede sig til sin datters ankomst, og selv Daisys stedmoder sagde til sig selv, at det kunne måske ikke være så galt at have pigebarnet her, så hun kunne hjælpe en lidt i huset.

Ved titiden gik Bunting ud for at besørge nogle ærinder. Han kom hjem med et pænt lille stykke flæsk til Daisys middagsmad

og tre små kødpostejer. Han havde endog husket et par æbler til saucen.

7

På slaget tolv kørte en droske op foran husets gitterlåge.

Inden i den sad Daisy – en rødmosset, glad smilende Daisy, som enhver fader kunne være stolt af.

"Gamle tante sagde, jeg skulle tage en vogn, hvis vejret var dårligt," råbte hun fornøjet.

Der blev lidt strid om betalingen. Kings Cross er, som alverden ved, ikke over tre km fra Marylebone Road, men kusken forlangte ikke desto mindre 1 kr. 50 og tilføjede oven i købet noget om, at den unge dame måtte være glad, at han i det hele taget havde kørt for hende.

Mens han og Bunting skændtes, løb Daisy op ad den flisebelagte sti til døren, hvor hendes stedmoder stod og ventede på hende.

Mens de gav hinanden et temmelig køligt kys – fru Buntings var ikke meget andet end et strejf – lød der pludselig høje råb gennem den stille, kolde luft. Underligt bedrøvelige og langtrukne lød de, som de snart brød gennem og snart druknede i Edgware Roads vognrummel.

"Hvad er det?" udbrød Bunting forbavset. "Hvad I alverden er det?"

Kusken sænkede stemmen: "Det er dem, der løber og råber med den forfærdelige historie ved Kings Cross. Denne gang har han gjort det af med to af dem! Det var jo det, jeg mente, da jeg sagde, jeg kunne have fået meget bedre tur. Jeg ville ikke sige noget, mens den lille frøken stod her, men folk er strømmet til

fra hele London i de sidste fem-seks timer. Masser af fine folk også – men dér – der er ikke noget at kigge efter nu."

"Hvad for noget? Er der en kvinde til myrdet i nat?"

Bunting var aldeles betaget. Hvad skulle de fem tusind betjente så til, når sådan noget forfærdelig noget alligevel kunne hænde?

Kusken gloede forbavset på ham. "To har jeg jo sagt Dem. Den ene et par meter fra den anden. Han er ikke bange – men naturligvis – fulde var de jo. Drik kan han nu engang ikke tåle!"

"Har de fanget ham?" spurgte Bunting ligegyldig.

"Å Gud nej! Ham får de såmænd aldrig fat i! Det var sket mange, mange timer før – de var iskolde begge to, da de blev fundet. En i hver ende af det lille stræde, der ikke bruges mere. Det var derfor, de ikke fandt dem før."

De hæse råb kom nærmere og nærmere – to avisdrenge skreg omkap.

"*Frygtelig opdagelse i nærheden af Kings Cross,*"

brølede de.

"*Hævneren på færde igen!*"

Og Bunting løb med sin datters kurvekuffert i hånden ud på gaden og gav flot en dreng en femøre for et toøres blad.

Han var i høj grad ophidset og betaget. Hans bekendtskab med Joe Chandler fik ham til at betragte disse mord som noget, der berørte ham personligt. Han håbede, Chandler snart ville komme ind om og fortælle dem alt, ligesom han havde gjort i går, da Bunting ulykkeligvis ikke var hjemme.

Da han kom ind i entréen, hørte han Daisy med høj, ivrig stemme give sin stedmoder en lang forklaring om

skarlagensfeberen og om gamle tantes naboer, der først slet ikke havde troet, det var skarlagensfeber, men bare nældefeber.

Men da Bunting lukkede dagligstuedøren op, lød hans datters stemme ganske forskrækket, og han hørte hende råbe: "men hvad er der dog i vejen, Ellen? Du ser så dårlig ud," og hans kone svarede sagte: "Luk vinduet op, hvad!"

"*Frygtelig opdagelse i nærheden af Kings Cross – endelig et spor!*"

lød avisdrengenes triumferende håb.

Og så begyndte fru Bunting at le ganske ubehersket. Hun lo og lo, hun rokkede frem og tilbage på stolen, som om det var hende umuligt at bekæmpe sin munterhed.

"Far, hvad er det dog, hun fejler," spurgte Daisy ganske forvirret.

"Det er et hysterisk anfald, kan du nok se," sagde hendes fader kort. "Jeg går lige ud og henter vandøsen. Vent bare lidt."

Bunting kunne slet ikke forstå det. Det var jo latterligt af Ellen at give sig sådan over.

Pludselig kimede pensionærens klokke gennem det stille hus. Enten var det den lyd eller vandet fra vandøsen, der havde en magisk indvirkning på fru Bunting, for hun rejste sig straks op, rystende over hele kroppen, men ganske rolig og fattet.

"Jeg skal nok gå op," sagde hun og rømmede sig lidt forlegen. "Og du, barn, kunne løbe ned i køkkenet. Jeg har sat et stykke flæsk over, og du kunne så skrælle æblerne til saucen."

Da fru Bunting gik op ad trappen, havde hun en fornemmelse, som om hun havde vat i benene. Hun rakte rystende hånden ud og greb fat i gelænderet, så tog hun sig sammen med en kraftanstrengelse og følte sig straks lidt bedre. Hun ventede et øjeblik udenfor, og så bankede hun på døren.

Hr. Sleuths stemme lød ud til hende inde fra sovekammeret. "Jeg er ikke rask," sagde han gnavent. "Jeg tror, jeg har forkølet mig. Vil De ikke være så venlig at bringe mig en kop te og sætte den udenfor min dør, fru Bunting?"

"Jo."

Fru Bunting gik ned igen. Hun følte sig endnu så underlig og svimmel, så i stedet for at gå ned i køkkenet, lavede hun hans te på det lille gasapparat, hun havde deroppe.

Mens de spiste til middag, snakkede ægteparret om, hvor Daisy skulle ligge om natten. De havde for øvrigt været enige om, at der skulle slås en seng op i det bageste kvistværelse, men fru Bunting havde sine grunde til at få den plan forandret. "Jeg tror, det er bedre, at Daisy ligger inde hos mig, Bunting, og du sover oven på."

Bunting så noget forbavset ud, men gjorde ingen indvendinger. Ellen havde sagtens ret, pigebarnet lå noget ensomt deroppe, og når alt kom til alt, kendte de jo heller ikke noget videre til pensionæren, skønt han da lod til at være en meget respektabel herre.

Daisy var en god pige. Hun holdt meget af London og ville gerne give sin stedmoder en håndsrækning. "Jeg skal nok vaske op, du behøver slet ikke at komme ned," sagde hun fornøjet.

Bunting begyndte at gå op og ned i stuen. Hans kone så stjålent hen til ham: hun gad vide, hvad han gik og tænkte på.

"Fik du ikke en avis?" spurgte hun omsider.

"Jo, naturligvis," svarede han rask. "Men den har jeg puttet af vejen. Jeg troede, det var bedre, du ikke så den, når du har det sådan med at blive nervøs."

Igen skævede hun hurtigt til ham, men han så ud ganske som sædvanlig – han mente tydeligt nok, hvad han sagde, og ikke andet.

"Jeg synet, de råbte noget nede på gaden – jeg mener, lige da jeg blev dårlig."

Nu var det Buntings tur til at kaste et hurtigt og stjålent blik til sin kone. Han havde været aldeles vis på, at hendes pludselige hysteriske anfald – eller hvad man nu skulle kalde det – skyldtes de råb ude på gaden. Hun var nok ikke den eneste kvinde i London, der var blevet nervøs af Hævner-mordene. I hans morgenavis havde der stået et langt stykke om kvinder, der var bange for at gå alene ud. Var det virkelig muligt, at det underlige anfald ikke havde haft noget at gøre med råbene udenfor?

"Ved du virkelig ikke, hvad det var, de råbte?" spurgte han langsomt.

Fru Bunting så hen på ham. Hun ville have givet ikke så lidt for at kunne lyve nu, så hun kunne have ladet, som om hun ikke vidste, hvad de afskyelige råb betød. Men da det kom til stykket, kunne hun ikke.

"Jo," sagde hun trevent, "jeg hørte nok et ord nu og da. Det var et mord til, ikke?"

"To mord til," sagde han roligt.

"To! Det er værre endnu!" Hun blev så bleg – næsten grøn – at Bunting blev bange for, hun skulle besvime igen.

"Ellen!" sagde han bekymret, "Ellen, du må passe lidt på! Jeg kan ikke forstå, hvad der går af dig. Du må se at lade være at tænke på de mord! Vi skal heller ikke snakke så meget om det – det behøves jo ikke –"

"Jamen, jeg vil netop snakke om dem!" råbte fru Bunting hysterisk.

Mand og kone stod hver på sin side af bordet, manden med ryggen til kaminen, konen med ryggen til døren.

Bunting stirrede forvirret og forskrækket over på sin kone. Det lod jo til, hun var rigtig syg; hun så ligefrem ud, som hun var blevet mindre. For første gang så han mismodig, at hans kone begyndte at se gammel ud. Hun havde krampagtigt taget fat i bordkanten med sine smalle hænder, der stadig var bløde og hvide som på én, der aldrig har haft groft arbejde for.

Bunting syntes slet ikke om hendes udseende. "Jeg vil da ikke håbe, Ellen går hen og bliver syg," sagde han til sig selv, "det ville såmænd være en rar redelighed netop nu."

"Nå, fortæl mig så om det," kommanderede hun sagte. "Kan du ikke se, jeg står og venter, skynd dig nu, Bunting!"

"Der er ikke noget videre at fortælle," sagde han uvilligt, "der står næsten ingenting i den avis i dag. Men kusken, som kørte for Daisy, fortalte mig –"

"Nå!"

"Ja, hvad jeg sagde lige før. At der er to denne gang, og at de begge to havde drukket, de stakler."

"Var det samme sted som de andre?" spurgte hun og så angst på sin mand.

"Nej," sagde han undvigende, "nej, Ellen, det var det ikke. Det var et godt stykke nærmere vestpå – ikke så meget langt herfra. Nær ved Kings Cross – det var derfor, kusken vidste noget om det, ser du. De skal vist være begået i en passage, der ikke bruges mere."

Så skyndte han sig at tilføje, da han syntes, hans kones øjne fik sådan et underligt udtryk: "Så, nu kan det være nok for denne gang! Vi får nok snart noget mere at vide om det af Joe Chandler. Vi kan være vis på, han møder nok op i dag."

"Så var de fem tusind betjente ingen nytte til?" sagde fru Bunting langsomt. Hun havde sluppet sit tag i bordet og stod nu mere opret.

"Nej, ikke spor," sagde Bunting kort. "Han er snedig, det er der ingen tvivl om. Men vent lidt –" han vendte sig om og tog avisen, som han havde lagt fra sig på en stol. "Ja, de siger her, at de har et spor."

"Et spor, Bunting?" Fru Bunting talte i en svag, hendøende tone og vaklede lidt igen og tog fat i kanten af bordet.

Men hendes mand lagde ikke mærke til hende nu. Han holdt avisen op for sig og læste med betydelig tilfredsstillelse:

"Det er os en trøst at kunne meddele, at politiet i alt fald tror at være i besiddelse af et spor, som muligvis vil føre til arrestation af –"

Her slap Bunting avisen og styrtede om på den anden side af bordet.

Hans kone var med et underligt stønnende suk faldet om på gulvet og havde taget dugen med i faldet. Der lå hun besvimet. Bunting løb, aldeles ude af sig selv, hen til døren og råbte ned i køkkenet: "Daisy! Daisy! Kom op, barn. Ellen er besvimet igen."

Og Daisy kom farende og viste så meget omløb og praktisk sans, at hun selv i det pinefulde øjeblik vakte sin gode faders beundring.

"Hent en våd svamp, far," råbte hun, "skynd dig lidt – og hvis du har noget af den slags, så kom med en dråbe brændevin. Jeg

skal nok tage mig af hende så længe." Og da han så kom med en lille medicinflaske, sagde hun grundende: "Jeg kan ikke begribe, hvad der er i vejen mod Ellen. Jeg synes, hun lod til at have det rigtig godt, straks da jeg kom. Hun stod og hørte så pænt på alt, hvad jeg fortalte, og så pludselig – ja, du så jo selv, hvordan hun så blev, far. Det ligner slet ikke Ellen, vel?"

"Nej," hviskede han. "Det gør det ikke. Men ser du, barn, vi har haft en drøj tid – så slem, at jeg ikke havde i sinde at fortælle dig det, min ven. Og se, det er det, Ellen får at mærke nu. Hun sagde jo ingenting, for Ellen er jo ikke af den slags, der klager, hun er såmænd tapper nok – men det har taget på hende, det har taget meget på hende!"

Nu åbnede fru Bunting langsomt øjnene og satte sig op og følte uvilkårligt op til hovedet, om hendes hår sad, som det skulle.

Helt borte havde hun ikke været. Det ville have været bedre for hende, om hun havde. Hun havde bare haft en væmmelig følelse af, at hun ikke kunne holde sig oppe mere – at hun måtte lade sig falde. Buntings ord rørte den stakkels kone i hendes inderste hjerte, og da hun slog øjnene op, var de fulde af tårer. Hun havde ikke troet, hendes mand vidste, hvad hun havde gået igennem i de uger, hvor de havde sultet og ventet.

Men hun havde en ligefrem sygelig angst for at vise sine følelser. I hendes øjne var alt, hvad der havde noget med det at gøre, "fjollet", så det eneste, hun sagde, var: "Det er ikke noget at gøre så mange ophævelser over! Jeg blev bare lidt underlig. Jeg var slet ikke helt borte, Daisy."

Vredt stødte hun det glas bort, som Bunting i en fart havde hældt lidt brændevin op i. "Ikke om jeg så skulle dø, ville jeg røre

noget af det der stads!" udbrød hun.

Så rakte hun træt hånden ud og rejste sig op ved hjælp af bordet. "Gå du kun ned i køkkenet igen, barn," sagde hun, men lidt rystede dog stemmen af bevægelse.

"Du har heller aldrig spist ordentligt, Ellen – det er det, der er i vejen med dig," sagde Bunting pludselig. "Nu, jeg kommer til at tænke på det, ved jeg jo, du ikke har spist halvdelen af, hvad du burde, de sidste to dage. Sagde jeg dig ikke altid – også i gamle dage – at en kvinde ikke kan leve af luft alene. Men du ville jo aldrig høre!"

Daisy stod og så fra den ene til den anden med et bekymret udtryk i det kønne, friske ansigt. "Jeg havde ingen anelse om, at I havde haft sådan en slem tid," sagde hun varmt. "Hvorfor kunne I dog ikke lade mig det vide? Jeg kunne da have prøvet at få noget ud af gamle tante."

"Vi ville ikke have noget af den slags," sagde hendes stedmoder hurtigt. "Men – det kan naturligvis godt være, det er noget eftersmæk efter den tid. Det lader ikke til, jeg kan glemme det. Disse dage, hvor vi sad der og ventede og – og –" Hun var lige ved at sige sultede, men tog sig i det.

"Ja, men nu går jo alting, som det skal," sagde Bunting ivrigt, "takket være hr. Sleuth."

"Ja," gentog hans kone med en underlig tonløs stemme, "ja, nu går det godt, takket være hr. Sleuth, som du siger, Bunting."

Hun gik hen til en stol og satte sig ned. "Jeg er bare lidt fortumlet endnu," mumlede hun.

Daisy så på hende, og hviskede så til sin fader, dog så højt, at fru Bunting hørte det: "Tror du ikke, Ellen skulle gå til en

doktor, far? Han kunne dog måske give hende noget, der ville hjælpe."

"Jeg går ikke til nogen doktor!" sagde fru Bunting med eftertryk. "Jeg så nok af dem i min sidste plads. Otte og tredive læger på ti måneder havde min stakkels frue. Hun ville nu have dem! Og se, om de reddede hende! Næ, hun døde alligevel. Måske endda en lille smule før."

"Hun havde så mange løjerlige ideer, din sidste frue, Ellen," vrissede Bunting, der altid blev lidt pirrelig, når det emne kom på bane.

Ellen havde nemlig holdt på, at hun ville blive i den plads, til hendes stakkels frue døde, og havde det ikke været for det, kunne de have giftet sig flere måneder før.

Hans kone smilede svagt. "Ja, det vil vi nu ikke skændes om mere," sagde hun. Og så tilføjede hun igen i en venligere tone end sædvanlig: "Daisy, hvis du nu ikke går ned i køkkenet igen, så må jeg." Hun vendte sig til sin steddatter, og den unge pige fløj ud ad døren.

"Jeg synes, barnet bliver kønnere og kønnere for hvert minut," sagde Bunting i en kærlig tone.

"Folk er alt for tilbøjelige til at glemme, at det ikke er det ydre, det kommer an på," sagde hans kone. Hun begyndte at komme sig. "Men vi kan forresten godt blive enige om, Bunting, at Daisy ser godt nok ud. Og hun lader også til at være blevet mere villig."

"Det er sandt, vi må nok ikke glemme pensionærens middag," sagde Bunting uroligt. "Det er lidt fisk, han skal have i dag, ikke? Skulle jeg ikke hellere lade Daisy sørge for det, så kan jeg bringe det op til ham, siden du er lidt sløj i dag, Ellen?"

"Jeg er rask nok til at bringe hr. Sleuths frokost op," sagde hun hurtigt. Det irriterede hende altid at høre sin mand snakke om hans middag kl. 12. De spiste middag ved tolvtiden, men hr. Sleuth spiste frokost. Fru Bunting glemte aldrig, at hendes lejer var en gentleman, hvor underlig han end var.

"Han kan nu en gang bedst lide, at jeg sørger for ham, ikke sandt. Og jeg kan godt. Du skal ikke bekymre dig om noget," tilføjede hun efter en lang pause.

8

Måske fordi hr. Sleuth fik sin frokost ikke så lidt senere end ellers, spiste han sin stegte rødspætte ovenpå med adskilligt bedre appetit, end hans værtinde nedenunder spiste sit stykke stegt flæsk.

"Jeg håber, De har det lidt bedre nu," fik fru Bunting med noget besvær frem.

Og han svarede misfornøjet og klagende: "Nej, jeg vil ikke sige, jeg har det godt i dag, fru Bunting. Jeg er træt – meget træt. Og mens jeg lå i min seng, syntes jeg, jeg hørte så mange lyde – så megen råben og skrigen. Jeg vil da ikke håbe, Marylebone Road skal blive en gade med færdsel og spektakel, fru Bunting."

"Næ, det tror jeg nu ikke. Vi anses da i almindelighed for at være meget rolige."

Hun ventede et øjeblik – men hun kunne ikke få sig til at sige noget om, hvad det spektakel betød. "Jeg tror, De har forkølet Dem," sagde hun pludselig. "Var jeg Dem, gik jeg ikke ud i eftermiddag. Jeg blev roligt inden døre. Der er så mange bøller rundt omkring."

Måske der var noget, der lignede en advarsel, en indtrængende henstilling i hendes tonløse stemme, der på en eller anden måde fandt vej til lejerens hjerne, for han så op, og der kom et uroligt, vagtsomt blik i hans grå, lysende øjne.

"Det er da slemt, fru Bunting. Men jeg tror nok, jeg følger Deres råd og bliver roligt hjemme. Jeg er aldrig i forlegenhed

for, hvad jeg skal tage mig til, så længe jeg har den hellige skrift at læse i."

"Så De er ikke bange for Deres øjne?" sagde fru Bunting nysgerrigt.

Hun begyndte at føle sig lettere til mode. Det hjalp at være heroppe og snakke med hr. Sleuth i stedet for at gå og tænke på ham dernede. Det var, som om hun blev af med den rædsel, der fyldte hendes sjæl – og hendes legeme med somme tider. Når hun var sammen med hr. Sleuth, var han så elskværdig, så fornuftig, så – så taknemmelig.

Den stakkels ensomme, venlige hr. Sleuth! Sådan et menneske som han ville sikkert ikke gøre en flue fortræd end sige da et andet menneske. Excentrisk – ja, det måtte man indrømme. Men fru Bunting havde set adskillige excentriske mennesker, især kvinder, i den lange periode af sit live, hvor hun havde været ude at tjene.

Og usædvanlig forstandig og ligevægtig havde hun i almindelighed været, og hun havde aldrig i gamle dage givet sig selv lov til at fordybe sig i, hvad hun havde set af de vildfarelser, som den menneskelige natur kunne hengive sig til – selv når mennesket var af god familie, var godt opdraget og personligt elskværdig – som hun havde set flere eksempler på i de huse, hvor hun havde tjent. Det ville da være rent forfærdeligt, om hun nu skulle begynde at blive sygelig eller – eller hysterisk.

Så det var i en helt munter tone, næsten den samme tone som i de første dage, hr. Sleuth boede der, at hun udbrød: "Så kommer jeg op igen og tager ud om en halv times tid. Og bliv ikke vred, at jeg siger det, men jeg vil håbe, De bliver hjemme og hviler Dem i dag. Det er et rigtig ækelt, fugtigt vejr. Og hvis

der skulle være et eller andet, De trænger til, så kan da Bunting eller jeg gå efter det."

Klokken må have været omtrent fem, da det ringede på døren.

De tre sad og snakkede sammen, for Daisy havde vasket op – hun sparede virkelig sin stedmoder for ikke så lidt besvær – og nu morede hun sine forældre med en pudsig historie om gamle tantes pertentlighed.

"Hvem mon det kan være?" sagde Bunting og så op. "Det er alt for tidligt for Joe Chandler."

"Nu skal jeg gå," sagde hans kone og skyndte sig at rejse sig op. "Jeg skal nok gå. Vi vil ingen fremmede have ind nu."

Og da hun gik ud i entreen, sagde hun til sig selv: "Et spor? Hvad for et spor?"

Men da hun lukkede døren op, sukkede hun glad og lettet.

"Hvad for noget, Joe! Vi troede umuligt, det kunne være Dem allerede. Men De er meget velkommen, er jeg vis på. Kom nu indenfor."

Og Chandler kom ind med et lidt fåret udtryk i sit kønne unge ansigt.

"Jeg tænkte, at hr. Bunting måske gerne ville have noget at vide –" begyndte han med en høj, munter røst, men fru Bunting tyssede på ham. Hun ville ikke have, den logerende ovenpå skulle høre, hvad unge Chandler havde at fortælle.

"Ikke så højt!" sagde hun lidt utålmodigt. "Vores pensionær har det ikke rigtig godt i dag. Han har forkølet sig," skyndte hun sig at tilføje, "og de sidste to-tre dage har han ikke kunnet gå ud."

Hun var selv ganske forbavset over sin dristighed, sit – sit hykleri, og dét øjeblik, disse par ord betegnede et vendepunkt i Ellen Buntings liv.

Det var første gang, hun havde sagt en frejdig, vel overvejet løgn. Hun hørte til den slags kvinder – der er mange, mange af dem – for hvem der er en himmelvid forskel mellem at fortie sandheden og sige en usandhed.

Men Chandler lagde ikke mærke til, hvad hun sagde. "Er frøken Daisy kommet?" spurgte han lidt sagtere.

Hun nikkede. Og så gik han ind i stuen, hvor fader og datter sad.

"Nå!" sagde Bunting og rejste sig. "Nå, Joe, nu kan De fortælle os alting om dette hemmelighedsfulde spor. For vi kan vel ikke vente, De kommer med den gode nyhed, at de har fanget ham?"

"Næ, der er vist ingen fare for så god en nyhed foreløbig. Hvis de havde fanget ham," sagde Joe nedslået, "så sad jeg nok ikke her, hr. Bunting. Men politiet har da endelig sendt en beskrivelse af ham rundt. Og – nå ja, de har da fundet hans våben."

"Nej!" råbte Bunting ophidset. "Det mener De vel ikke! Hvad slags våben er det? Og er de også sikre på, det er hans?"

"Sikre er de vel ikke, men det lader da til det."

Fru Bunting var smuttet ind i stuen og havde lukket døren efter sig. Men hun stod endnu med ryggen mod døren og så på de tre andre. Ingen af dem tænkte på hende – Gud være lovet! Hun kunne stå der og høre alt, hvad der blev sagt, uden at behøve at snakke med.

"Hør her!" sagde Joe Chandler triumferende. "Her er signalementet – det er ikke kommet ud endnu til publikum,

men vi fik det allesammen kl. 8 i morges. Hurtig ekspedition, hvad?"

Så læste han:

"Eftersøgt."

"En mand på omtrent 28 år. Højde 5 fod 8 tommer, spinkelt bygget. Mørk teint. Ingen overskæg eller kindskæg. Iført sort stribet frakke, stiv filthat, høj hvid flip og slips. En papirspakke under armen. Meget respektabelt ydre."

Fru Bunting gik frem i stuen. Et dybt lettelsens suk undslap hende.

"Ja, sådan ser fyren ud," sagde Joe oprømt. "Og nu, frøken Daisy," han vendte sig om imod hende, og der kom en grinagtig lille skælven i hans frimodige, muntre stemme – "hvis De skulle kende en pæn, yngre kavaler, der svarer til den beskrivelse – så har De bare at gå hen og hæve de 10.000 kr., der er udsat som belønning."

"Ti tusind kroner," udbrød Daisy og hendes fader i kor.

"Ja. Det er, hvad borgmesteren tilbød i går. Ganske privat – der er ikke noget officielt om det. Men vi, der hører til politiet, er udelukket fra at tjene den rare sum – desværre. Og det er egentlig for galt, for det er da os, der har al ulejligheden og gør alt arbejdet."

"Åh, lad mig se det stykke papir et øjeblik," sagde Bunting, "jeg kunne have lyst til at kigge det igennem selv."

Chandler kastede lappen over til ham.

Et øjeblik efter så Bunting op og rakte ham den. "Ja, det er jo meget tydeligt, ikke?"

"Jo! Og der er hundrede? – næ, tusinder af mand, som den beskrivelse kunne passe på," sagde Chandler bittert. "Som en af mine kammerater sagde i morges: 'Der bliver nok ikke mange, der render rundt med en papirspakke under armen i denne tid.' Og det er nok ikke mere nogen anbefaling at se respektabel ud – hvad?"

Daisy brast i latter. Hun nød i høj grad hr. Chandlers morsomheder.

"Hvorfor i alverden prøvede dog ikke de folk, der så ham, at få fat i ham?" spurgte Bunting pludselig.

Og fru Bunting sluttede sig til ham: "Ja, Joe, det er da egentlig også underligt."

Joe Chandler rømmede sig. "Ja, se det går nu sådan til," sagde han, "det er jo ikke én person, der ser det alt sammen. Den beskrivelse her, den er der to forskellige, der har leveret, som begge to *tror*, at de har set ham. Mordene må være begået – lad mig se – omtrent kl. 2 nu sidste gang. Ja, kl. 2, det passer nok. På den tid af natten er der jo ikke så farligt mange folk på gaden, især i sådan en tåge. Ja, der er altså en kvinde, der erklærer, at hun så en ung fyr komme derfra, hvor det var sket. Og en anden én – men det var nu ikke så lidt senere – siger, at Hævneren gik lige forbi hende. Det er nærmest hendes beskrivelse, de har taget her. Og så slog assistenten, der har med den slags at gøre, efter, hvad andre folk havde sagt – jeg mener, da de andre mord blev begået, sådan er det, han er kommet til sin beskrivelse."

"Så *kan* det altså være, Hævneren ser helt anderledes ud?" sagde Bunting skuffet.

"Ja, naturligvis *kan* det være. Men – jeg tror nu nok, beskrivelsen passer," sagde Chandler eftertænksomt.

"De sagde, Joe, at de fandt et våben?" sagde Bunting prøvende, han var glad for, at Ellen fandt sig i hele denne samtale – ja, at hun endog lod til at have interesse for den. Hun var kommet helt hen til dem og lignede nu ganske sig selv.

"Ja. De mener, de har fundet det våben, han bruger," sagde Chandler. "I alt fald – et hundrede meter fra den lille, mørke passage, hvor de to lig lå, et i hver sin ende, blev der i morges fundet en højst aparte kniv – skarp som en ragekniv og spids som en dolk – det er nøjagtig de ord, assistenten brugte, da han beskrev den for os. Han lod til at lægge meget mere vægt på det spor end på det andet – jeg mener den beskrivelse, folk gav af dem fyr, der kom gående hurtigt med en avispapirspakke under armen. Nu har vi et net, lille arbejde for os. I hver eneste butik, hvor de sælger eller måske har solgt sådan en tingest som den kniv, og i hvert eneste spisekvarter i Østlondon skal vi forhøre os."

"Hvorfor det?" spurgte Daisy.

"For at få at vide, om der er nogen, der har set sådan en kniv, og i så tilfælde, hvem der ejede den. – Men, hr. Bunting" – Chandlers stemme blev forretningsmæssig – "der skal ikke nævnes noget om det – i aviserne – før i morgen, så De skal ikke lade det gå videre. Vi vil jo ikke gøre fyren forskrækket. Hvis han fik at vide, at vi havde hans kniv – så gjorde han sig måske usynlig, og det sætter vi ingen pris på. Bliver det opdaget, at en kniv af den slags er solgt – lad os sige for en måned siden – til en kunde, hvis handel og vandel man kender, så –"

"Ja, hvad så?" sagde fru Bunting og kom nærmere.

"Ja, så kom der slet ikke noget i aviserne om det. Kun hvis der ikke kommer noget ud af det – jeg mener af eftersøgningen i butikkerne og så videre – så må vi have det ud blandt publikum for at se, om der ikke skulle findes en eller anden privat person, som har set den kniv i forbryderens besiddelse. Så er det, de 10.000 kr. falder."

"Ja, jeg ville gerne give hvad som helst for at se den kniv," udbrød Daisy og klappede i hænderne.

"Dit ækle, blodtørstige pigebarn," fo'r det ud af hendes stedmoder.

De så alle sammen forbavsede på hende.

"Nå, nå, Ellen," sagde Bunting bebrejdende.

"Ja, det er da en forfærdelig tanke," sagde hans kone vredt, "at gå hen og sælge et af sine medmennesker for 10.000 kroner."

Men Daisy var fornærmet. "Naturligvis ville jeg gerne se den," sagde hun udfordrende. "Jeg har jo ikke sagt et muk om belønningen. Det var hr. Chandler, der sagde det! Jeg sagde ikke andet, end at jeg gerne ville se den kniv."

Chandler så deltagende hen til hende. "Den dag kan måske komme, hvor De virkelig får den at se," sagde han langsomt. Han havde fået en storartet idé.

"Hvordan skulle dog det gå til?"

"Hvis de får fat på ham, og hvis De går med mig op og ser vores forbrydermuseum på politistationen, så får De også den kniv at se. Dér har de alle den slags ting. Så hvis dette våben, som jeg nok tror, virkelig skulle føre til Hævnerens pågribelse – ja, så er kniven også dér. Og så vil De også få den at se!"

"Forbrydermuseum? Hvad skal de dog med et museum dér?" spurgte Daisy forbavset. "Jeg troede kun, der var British Museum –"

Da lo selv fru Bunting, for ikke at tale om Bunting og Chandler.

"Din lille gås!" sagde hendes fader kærligt. "Der er jo masser af museer i London. Byen er helt fuld af dem. Spørg du Ellen. Hun og jeg plejede gerne at gå sådanne steder hen, mens vi sværmede – hvis det var dårligt vejr."

"Men vores museum er det eneste, der ville interessere frøken Daisy," sagde Chandler ivrigt. "Det er et veritabelt rædselskabinet."

"Hvorfor har De aldrig fortalt os noget om det før, Joe?" sagde Bunting bebrejdende. "Er det virkelig sandt, at der er et museum, hvor der opbevares alt muligt, hvad der har med forbrydelser at gøre? Sådan noget som knive, der er begået mord med?"

"Knive!" udbrød Joe, glad over at være midtpunktet i forsamlingen, for Daisy havde også fæstet sine blå øjne på ham, og selv fru Bunting så forventningsfuldt hen til ham. "Meget mere end knive, hr. Bunting. Ork, de har små flasker dér med selve den gift, som folk er blevet taget af dage med."

"Og kan De komme der, når De vil?" spurgte Daisy beundrende. Det var ikke før gået op for hende, hvilke herlige privilegier, der er knyttet til stillingen som opdager i Londons politistab.

"Ja, det *kunne* jeg vel nok –" Joe smilede, "i alt fald én ven kan jeg sikkert få lov at tage med." Han så betydningsfuldt over på Daisy, og Daisy så ivrigt over på ham.

Men ville Ellen nogen sinde give hende lov til af gå alene ud med hr. Chandler? Uh, Ellen var så pertentlig – så irriterende snerpet. Men hvad var det, hendes fader sad og sagde? "Tror De virkelig, De kan det, Joe?"

"Selvfølgelig."

"Ja, hvis det så ikke er for meget at forlange, så havde jeg rigtignok stor lyst til af gå derhen med Dem en dag. Jeg bryder mig ikke om at vente, til Hævneren er fanget –" Bunting smilede – "jeg skal være tilfreds med, hvad der allerede er i dette her museum, De har. Ellen der –" han så over til sin kone – "hun har det nu ikke som jeg med den slags ting. Og meget blodtørstig tror jeg nu heller ikke, jeg er. Men morderlig interesseret i al den slags ting – det er jeg. Det har jeg altid været! Jeg var ligefrem grøn af misundelse på den tjener i Balham-mysteriet."

Igen vekslede Daisy og den unge mand et blik – et blik, der bragte ikke så lidt fra den ene til den anden og tilbage igen, sådan noget som: "Det var da en underlig idé af Deres fader at ville sådan et sted hen! Men det kan jeg nu ikke gøre for, og vil han endelig med, så må vi jo finde os i det. Skønt det ville rigtignok have været meget morsommere, om vi to skulle have været der alene." Og så svarede Daisys blik akkurat lige så tydeligt, skønt Joe måske ikke læste hendes så lydeligt, som hun læste hans: "Ja, det er kedeligt. Men far mener det så godt, og det kan nu blive meget morsomt, selv om vi skal have ham med."

"Ja, hvad mener De om i overmorgen, hr. Bunting? Jeg skal komme her – skal vi sige kl. halv tre – og hente Dem og frøken Daisy. Det tager ikke videre lang tid, vi kan køre med

omnibussen lige til Westminster Bridge." Han vendte sig til sin værtinde: "Vil De ikke tage med, fru Bunting? Det er virkelig et meget interessant sted."

Men hans værtinde rystede bestemt på hovedet. "Jeg ville blive syg," udbrød hun, "af at se den flaske gift, der havde slået en eller anden stakkel ihjel! Og hvad knive angår –" et udtryk af afsky og rædsel gled over hendes blege ansigt.

"Så, så," skyndte Bunting sig at sige, "hver sin lyst; dette her er nu ikke noget for Ellen. Hun kan blive hjemme og passe katten – om forladelse, jeg mente pensionæren."

"Så, ikke gøre nar ad hr. Sleuth," sagde fru Bunting alvorligt. "Nå, men det er jo rigtig pænt af Dem, Joe, at invitere Bunting og Daisy med på sådan en sjælden forlystelse –" tilføjede hun ironisk, men ingen af de tre, der hørte det, forstod det.

9

Da Daisy Bunting gik igennem den store, hvælvede port, der fører ind til den afdeling af New Scotland Yard, der er det bankende hjerte i den store organisme, som kæmper med civilisationens forbrydere, da fik hun unægtelig en fornemmelse af, at her var det forbi med romantikken. Selv elevatoren, der susede op med de tre til en af de øverste klager i den kæmpemæssige bygning, var en ny og herlig oplevelse for den unge pige. Daisy havde altid levet stille og jævnt i den lille købstad, hvor gamle tante boede, og det var første gang i hendes liv, at hun var stødt på en elevator.

Med et lille anstrøg af selvejerstolthed førte Joe Chandler sine venner ned ad en bred, luftig gang.

Daisy klyngede sig lidt fortumlet til sin faders arm. Hun følte sig næsten lidt trykket ved situationen, så mageløst syntes hun, alt havde føjet sig for hende. Hun var for betaget til at lade sin glade, unge stemme høre på dette vidunderlige sted, hvor hun så glimt af store rum fulde af travle, tavse mennesker, der som hun antog, var i færd med at finde tråden i hemmelighedsfulde forbrydelser.

De gik forbi en halvåben dør, hvor Chandler pludselig standsede. "Se derind," sagde han sagte, snarere henvendt til faderen end til datteren, "det er fingeraftrykslokalet. – Vi har aftryk her af over to hundrede tusinde mænd og kvinders fingerspidser. De ved naturligvis nok, hr. Bunting, at når vi en gang har aftryk af en mands fem fingerspidser, så er han færdig – hvis han nogen sinde får noget på samvittigheden igen. Men

skønt der altså er noget nær en kvart million aftryk, så tager det dem dog ikke – ja, lad os se – ikke en halv time at sige, om en mand har været straffet! Er det ikke imponerende?"

"Storartet!" sagde Bunting og trak vejret dybt. Og så kom der et betænkeligt udtryk i hans noget dumme ansigt. "Storartet; men rigtignok ikke nogen videre hyggelig tanke for de stakkels stympere, der har fået deres fingeraftryk derind, Joe."

Joe lo. "Indrømmet!" sagde han. "Og de mere drevne af dem, de ved det såmænd godt nok. For ikke længe siden var der én, som vidste, at hans aftryk var der, og som så sit snit til at flænge sin finger noget så ganske forfærdeligt."

"Stakkels djævel," sagde Bunting sagte, og der gik endog en lille sky over Daisys strålende, ivrige ansigt.

De kom nu igennem en snævrere gang og igen forbi en halvåben dør, der førte ind til et meget mindre værelse end fingeraftryksrummet,

"Hvis De vil kigge derind," sagde Joe kort, "så kan De se, hvordan vi finder alt, hvad der er om manden, der har udleveret sig selv ved sine fingerspidser. Det er her, vi har skrevet op alt, hvad han har bedrevet. Hans fingeraftryk er derinde og hans synderegister her – og på dem begge to står det samme nummer."

"Storartet!" sagde Bunting.

Men Daisy længtes efter at komme videre – ind i forbrydermuseet. Alt det, Joe og hendes fader snakkede om, havde ikke nogen videre mening for hende, og hun fandt det ærlig talt heller ikke umagen værd at prøve at forstå det. Hun kom imidlertid ikke til at vente længe.

En bredskuldret, fornøjet ung fyr, der lod til at være en god ven af Joe Chandler, kom hen imod dem, låsede en ganske almindelig dør op og lukkede det lille selskab ind i forbrydermuseet.

I første øjeblik følte Daisy sig kun overrasket og dybt skuffet. Det store, lyse rum mindede hende bare om det, der kaldtes Videnskabsværelset i det offentlige bibliotek hjemme i gamle tantes lille by. Her som dér var midten af rummet optaget af glaskasser, der stod så højt, at man bekvemt kunne tage indholdet nærmere i øjesyn.

Hun gik hen og kiggede ned i den nærmeste kasse. De udstillede genstande var nogle små, uanselige ting, der så ud som den bunke ragelse, der undertiden kan vælte ud af et gammelt skab i et uordentligt hus. Der var gamle medicinflasker, et plettet tørklæde, en æske piller og noget, der lignede en ituslået legetøjslygte.

Og hvad væggene angik, så var de dækket med de underligste ting: stumper af gammelt jern, gamle læder- og trægenstande osv.

Det var en stor skuffelse.

Så opdagede Daisy Bunting, at der på en hylde lige under det første, brede vindue, der fik det store rum til at se så lyst og skyggeløst ud, stod en række hvide gipshoveder i naturlig størrelse, hver af dem med en lille bøjning til højre. Der var omtrent et dusin af dem, ikke mere – og de havde sådan nogle underlige, stirrende, hjælpeløse ansigter, der så ud, som om de var levende.

"Hvad er det for nogle?" spurgte Bunting sagte.

Daisy klyngede sig lidt tættere ind til sin fader. Selv hun gættede, at disse stirrende, lidende ansigter var dødsmasker af de mænd og kvinder, der var blevet ofre for den grusomme lov, der siger, at de, der har slået en anden ihjel, skal slås ihjel selv.

"Alle hængt!" sagde opsynsmanden i forbrydermuseet. "Masker taget efter døden."

Bunting smilede nervøst. "De ser ikke døde ud. De ser snarere ud, som om de lyttede," sagde han.

"Det er bøddelens skyld," sagde manden lystigt, "det er hans idé, den med at binde patientens halstørklæde under det venstre øre! Det gør han på alle de herrer, han ved denne ene lejlighed skal være kammertjener for. Det får dem til at bøje hovedet en lille bitte smule til den ene side. Se her –"

Daisy og hendes fader gik lidt nærmere, og manden pegede med fingeren på en lille fordybning på venstre side af hver hals. Ud fra denne fordybning løb en lille skarpt afgrænset fure, der viste, hvor stramt bøddelens halstørklæde var blevet trukket til, da bæreren af det svingede ind gennem evighedens porte.

"De ser da snarere lidt fjollede end forfærdede eller – eller forpinte ud," sagde Bunting. Han var ganske overordentlig betaget af de stumme, stirrende ansigter.

Men unge Chandler udbrød i en munter, forretningsmæssig tone: "Åh, enhver ville vel se lidt fjollet ud i sådan en situation, hvor alle hans planer er strandet – og hvor han ved, han ikke har mere end et sekund tilbage at leve i – tror De ikke?"

"Jo, det ville han måske," indrømmede Bunting.

Daisy var blevet lidt bleg. Stedets uhyggelige, tunge luft var begyndt at virke på hende. Hun forstod nu, at de uanselige småting, der lå i glaskassen tæt ved, hver især var et led i den

kæde af beviser, der næsten i hvert eneste tilfælde havde bragt sin mand i tugthuset.

"Her var en gul herre her forleden dag," fortalte opsynsmanden pludselig, "en af disse her braminer, som de kalder sig. De skulle bare have set, hvor den hedning tog på veje! Han erklærede – ja, hvad var det nu for et ord, han brugte?" spurgte han Chandler.

"Han sagde, at hver eneste af disse ting med undtagelse af maskerne – kan De huske, dem undtog han, grinagtigt nok – "udåndede" ondskab, det var det ord, han brugte. Han sagde, han følte sig meget ilde til mode herinde. Og det var såmænd ikke helt løgn. For han blev helt grøn under sin gule hud, og vi måtte skynde os at få ham ud. Han blev først bedre, da han var kommet helt hen i den anden ende af gangen."

"Næ, hvem skulle dog have troet det?" sagde Bunting. "Gud ved, om den mand ikke havde noget på samvittigheden – hvad siger De?"

"Nå, nu behøver jeg vist ikke at blive længere," sagde Joes elskværdige ven. "Vis De nu kun Deres venner rundt, Chandler. De kender jo stedet næsten lige så godt som jeg."

Han smilede til Joes gæster som for at sige farvel, men det lod ikke til, han kunne rive sig løs.

"Se her," sagde han til Bunting, "i denne her lille kasse er Charles Peace's legetøj. Ham har De jo nok hørt om?"

"Ja, det tror jeg!" svarede Bunting ivrigt.

"Mange fine folk, der kommer her, betragter den kasse som den interessanteste af dem alle. Peace var nu også et vidunderligt menneske. En stor opfinder, siger de, han ville være blevet, hvis han var blevet sat ind på det spor. Her er hans

stige; ser De, den kan foldes fuldstændig sammen til et nydeligt lille bundt – akkurat som et bundt gamle stokke, enhver kunne have båret rundt i Londons gader i den tid uden at vække mindste opmærksomhed. Det hjalp ham vist oven i købet til at se ud om en hæderlig arbejder den ene gang efter den anden, for da han var arresteret erklærede han på det bestemteste, at han altid var gået rundt ganske åbenlyst med den stige under armen."

"Tænk, sikken frækhed!" udbrød Bunting.

"Ja, og når stigen blev slået ud, kunne den nå fra jorden helt op til anden sal på ethvert gammelt hus. Og hvor var den ikke snildt lavet! Bare man åbner for det ene trin, går de andre op automatisk. Så Peace kunne stå nede på jorden og ro og mag lade stigen gå op til det vindue, han ønskede. Og så kunne han gå sin vej igen, når han havde udrettet, hvad han ville, bare med et bundt gamle træpinde under armen! Ja, snild var han rigtignok! Gud ved, om De har hørt historien om, hvordan Peace en gang mistede en hånd? Jo, han havde fået nys om, at betjentene havde fået ordre til at se efter en mand, der manglede en finger, og hvad tror De så, han gjorde?"

"Han tog en forloren finger på," foreslog Bunting.

"Ork nej! Peace besluttede sig til at klare sig helt uden den ene hånd. Her er hans forlorne stump. Kan De se, den er lavet af træ – træ og sort filt? Den passer nok så nydeligt til hans hånd. Det er det, vi anser for det genialeste stykke i hele museet."

Imidlertid havde Daisy sluppet sin fader. Med Chandler som begejstret opvartende kavaler var hun gået helt hen i den anden ende af det store rum og stod nu og bøjede sig over en anden

glaskasse. "Hvad er dog det for nogle små flasker?" spurgte hun forbavset.

Der var fem små flasker fyldt med noget uklar væske.

"De er fulde af gift, frøken Daisy, det er, hvad de er. Der er arsenik nok i dén lille snaps til at gøre det af med både Dem og mig – ja, og Deres fader med, kan jeg da godt sige."

"Så skulle apotekerne ikke sælge sådan noget," sagde Daisy smilende. Gift var noget, der var hende så fjernt, at synet af de små flasker ikke rørte hende.

"Det gør de rigtignok heller ikke. Det var listet ud af noget fluepapir. Fruen sagde, hun skulle have et middel for sin teint, men det hun virkelig gik efter, var fluepapir til at forgive sin mand med. Hun var vel blevet lidt træt af ham, tænker jeg."

"Han var måske en rigtig ækel mand, der ikke fortjente bedre," sagde Daisy. Den idé fandt de begge så komisk, at de begyndte at le højt i kor.

"Har De nogen sinde hørt, hvad en vis fru Pearce gjorde?" spurgte Chandler pludselig alvorligt.

"Åh ja," sagde Daisy og gøs lidt. "Det var den onde, onde kvinde, der dræbte et sødt lille barn og dets moder. De har hende i *Madame Tussaud's*. Men Ellen ville ikke lade fader gå med mig derhen sidste gang, jeg var i London. Det var rigtig ækelt af hende! Men for resten tror jeg ikke, jeg brød mig om at gå der hen, efter at jeg har været her!"

"Vi har en hel kasse fuld af fru Pearces relikvier," sagde Chandler langsomt. "Men den barnevogn, ligene blev fundet i, den er i *Madame Tussaud's* – det påstår de i det mindste, jeg ved det ikke. Her er noget, der er lige så interessant og ikke nær så skrækkeligt. Se den mands jakke der!"

"Ja," sagde Daisy usikkert. Hun begyndte at føle sig lidt trykket og angst. Hun undrede sig ikke længere over, at den indiske herre havde været ved at få ondt.

"En indbrudstyv skød en mand, der forstyrrede ham, og af en fejltagelse efterlod han sin jakke. Politiet lagde mærke til, at en af knapperne var gået midt over, og at den halve manglede. Man skulle ikke tro, det var et spor, der var noget værd, vel frøken Daisy? Men nu kan De tro mig, om De vil, men den anden stump knap blev opdaget, og det var det bevis, der fik fyren hængt. Og så var oven i købet alle tre knapper i jakken forskellige!"

Daisy stirrede undrende på den lille stump knap, der havde fået en mand hængt. "Og hvad er det?" spurgte hun og pegede på et snavset stykke tøj.

"Det der," sagde Chandler tøvende, "det er en rædselsfuld historie. Det er en stump af den skjorte, der var begravet sammen med en kvinde – rigtigt begravet i jorden – efter at hendes mand havde skåret hende op og prøvet at brænde hende. Det var den stump skjorte, der fik ham til at dingle."

"Jeg synes, Deres museum er et rigtig afskyeligt sted," sagde Daisy misfornøjet og vendte sig bort.

Hun længtes efter at komme ud i gangen igen, væk fra dette lyse, men i virkeligheden uhyggelige værelse. Men hendes fader var nu fordybet i betragtningen af den kasse, der indeholdt forskellige slags helvedesmaskiner. "Smukt, kunstnerisk arbejde, meget af det," sagde hans fører ivrigt, og Bunting kunne ikke andet end indrømme det.

"Kom nu, far," sagde Daisy hurtigt. "Jeg har set mere end nok af det nu. Skulle jeg være her længere, blev jeg ligefrem angst.

Jeg bryder mig dog ikke om at ligge og få mareridt i nat. Det er jo forfærdeligt at tænke sig, at der er så mange slette mennesker til i verden. Man kan jo risikere at løbe på en morder, hvad øjeblik det skal være, kan man ikke?"

"Jeg tror ikke, De, frøken Daisy, nogensinde vil komme i nærheden af den slags folk – ikke en gang en ganske almindelig svindler og endnu mindre en, der har begået et mord. Tænk dog på, at ikke en gang jeg har haft noget at gøre med en rigtig mordaffære. Der er ikke én af en million, der begår et mord."

Men Bunting havde intet hastværk. Han nød hvert minut derinde. Nu var han i færd med ivrigt at studere fotografierne på væggen, især morede det ham at se dem, der stod i forbindelse med en berømt endnu uopklaret forbrydelse, der for ikke længe siden var begået i Skotland, og hvor den døde mands tjener havde spillet en betydelig rolle – ikke ved at opklare, men tværtimod ved at forplumre sagen.

"Der er nok en hel del mordere, der slipper godt fra det," sagde han grundende.

Og Joe Chandlers ven nikkede.

"Ja, det er sikkert nok," sagde han. "Der er ikke noget, der hedder retfærdighed her i England. Det er ikke mere end én af ti, der havner dér, hvor han burde – i galgen, mener jeg."

"Og hvad mener De om det, der går for sig nu – jeg mener om disse Hævner-mord?"

Bunting sænkede stemmen, men Daisy og Chandler var allerede på vej hen til døren.

"Jeg tror, aldrig, han bliver fanget," sagde den anden i en fortrolig tone. "På en vis måde er det meget større besvær at fange en gal mand end at slå ned på en ganske almindelig

forbryder. Og naturligvis er Hævneren – i alt fald efter min mening – en gal mand – af den snedige, rolige slags. Har De for resten hørt om brevet?" sagde han sagte.

"Nej," sagde Bunting og stirrede ivrigt på ham. "Hvad for et brev?"

"Et brev, der kom lige før det sidste dobbeltmord – vi får det nok her på museet en gang – det var underskrevet "Hævneren" med akkurat samme bogstaver, som på den stump papir han altid efterlader sig. Derfor er det naturligvis ikke givet, af det er Hævneren, der har sendt brevet, men det ligner det umådelig meget, og jeg ved, at vores direktør anser det for at være af stor vigtighed."

"Og hvor var det i lagt i postkassen!" spurgte Bunting. "Det må da være lidt af et spor, hvad?"

"Ak nej," svarede den anden. "De går altid lange veje for at besørge deres post – det gør alle forbrydere. Og det kan man da næsten tænke sig. Dette her var lagt i på Edgware Roads postkontor."

"Hvad for noget! Lige ved os?" sagde Bunting. "Det var da skrækkeligt!"

"Det kan såmænd hænde enhver af os at løbe på ham. Jeg tror ikke, Hævneren ser anderledes ud end alle andre mennesker – eller rettere sagt, vi ved, han ikke gør det."

"De tror altså, at den kone, der siger, hun så ham, virkelig mødte ham?" spurgte Bunting.

"Vores beskrivelse var bygget over, hvad hun sagde," svarede den anden tøvende. "Men naturligvis, i sådan en sag griber man jo i blinde – man ved aldrig! Og det er og bliver et tilfælde, om

det tager den ende, som det skal. Det optager og piner os alle sammen her. Det kan man vel ikke undre sig over!"

"Det er sikkert nok," sagde Bunting hurtigt, "jeg forsikrer Dem på ære, jeg har ikke haft meget andet i hovedet hele den sidste måned."

Daisy var forsvundet, og da hendes fader traf hende ude i gangen, stod hun og lyttede med nedslagne øjne til, hvad Joe Chandler havde at sige hende.

Han fortalte hende om sit virkelige hjem, om det sted, hvor hans moder boede i Richmond – om det pæne lille hus lige ved parken. Han spurgte hende, om hun ikke troede, hun kunne komme derud en eftermiddag, så skulle de drikke te hos hans moder og have det så rart.

"Ja, jeg ved virkelig ikke, hvorfor Ellen ikke skulle give mig lov til det," sagde den unge pige obsternasigt. "Men hun er så gammeldags og snerpet – en rigtig gammel jomfru. Og ser De, hr. Chandler, mens jeg bor hos dem, kan far ikke lide, jeg gør noget, som Ellen ikke synes om. Men hun synes jo så godt om Dem. Så det kan jo være, hvis De spørger hende –" Hun så på ham, og han nikkede forstående.

"Det behøver De ikke at være bange for," sagde han fortroligt, "jeg skal nok ordne det med fru Bunting. Men, frøken Daisy," han blev meget rød i hovedet, "jeg ville gerne spørge Dem om noget – hvis De ikke tager mig det fortrydeligt op –?"

"Ja," sagde Daisy spændt. "Der kommer far, hr. Chandler, så De må skynde Dem lidt. Hvad er det?"

"Sig mig, er det virkelig sandt, at De aldrig har gået en tur somme tider med en ung mand?"

Daisy betænkte sig lidt, så skød der en meget klædelig lille rødme op i hendes kinder, og hun sagde sørgmodigt: "Næ, hr. Chandler, det har jeg ikke." Og i et anfald af oprigtighed tilføjede hun: "Jeg har aldrig haft nogen lejlighed til det, ser De!"

Og Joe Chandler smilede veltilfreds.

10

Mens hendes mand og Daisy var ude at more sig med unge Chandler, gik fru Bunting hjemme og glædede sig over, at hun nu i næsten en time skulle være ganske alene i huset.

Hr. Sleuth gik ikke ofte ud, mens det var dag, men netop i eftermiddag, da han havde drukket sin te og mørket var begyndt at falde på, opdagede han pludselig, at han trængte til et nyt sæt klæder, og hans værtinde tilskyndede ham ivrigt til at gå ud og købe det.

Lige så snart han var vel ude af huset, skyndte hun sig op på første sal. Nu var der endelig en lejlighed, hvor hun kunne give de to værelser en grundig omgang. Men fru Bunting vidste godt inderst inde, at det ikke så meget var for at støve af i hr. Sleuths dagligstue, at hun havde så travlt med at komme derop, men derimod for at lede – efter hvad, vidste hun ikke.

I alle de år, fru Bunting havde tjent, havde hun altid næret en dyb foragt for de af hendes medtjenere, der læste deres herskabs private breve, og som stjal sig til at kigge i skriveborde og skabe med et ubestemt håb om at opdage familiehemmeligheder.

Men nu overfor hr. Sleuth var hun parat – ja ligefrem ivrig efter selv at gøre, hvad hun en gang foragtede de andre for.

Hun gik først ind i sovekammeret og begyndte der en omhyggelig, metodisk undersøgelse. Det var en meget pillen herre, hendes lejer, og hans få ejendele, undertøj og den slags, lå på rad i mønsterværdig orden. Hun havde straks til hans fuldstændige tilfredshed tilbudt at tage den smule vask, han

forlangte, sammen med sin og Buntings. Heldigvis gik han med bløde skjorter.

En tid lang tog fru Bunting altid en kone til hjælp, når hun skulle til det anstrengende ugentlige arbejde, men i den senere tid var hun blevet helt dygtig til det selv. Det eneste, hun måtte sende ud, var Buntings skjorter. Alt det andet vaskede hun selv.

Fra kommoden gik hun nu over til at undersøge toiletbordet.

Hr. Sleuth tog ikke sine penge med, når han gik ud. Han lod dem i reglen ligge i en af de små skuffer i det gammeldags spejl. Nu lukkede hans værtinde ganske mekanisk den lille spejlskuffe op. Men hun rørte ikke, hvad der lå; hun så blot på den bunke guldstykker og det par sølvmønter, der var. Lejeren havde kun taget med, hvad han behøvede til klæderne. Han havde spurgt hende, hvor meget omtrentligt de ville koste, uden at lægge skjul på, hvad han skulle ud efter, og det havde gjort et godt indtryk på fru Bunting.

Nu løftede hun toiletbordstæppet og rullede endog gulvtæppet lidt til side. Men nej, der var ingen ting, ikke så meget som en stump papir. Og mens hun gik der ud og ind i de to værelser og halvt om halvt havde opgivet at søge mere, blev hun efterhånden mere og mere opfyldt af trykkende og ubehagelige spekulationer over, hvordan lejerens fortid egentlig havde været.

En særling havde hr. Sleuth sikkert altid været, men på en meget fornuftig måde og med samme moralske ideer som andre folk af hans klasse. Hvad drikkeri angik, var han underlig, man kunne næsten sige, han var gal på det punkt. Men hvad – der var han da ikke den eneste. Hun, Ellen Bunting, havde engang tjent hos en dame, der var akkurat lige sådan, det

vil sige fuldkommen rasende, når talen var om drik og drankere.

Hun så sig om med et udtryk af mishag i den pæne dagligstue. Der var kun et eneste sted, hvor det var muligt at gemme noget – det var i den solide, skønt temmelig lille mahognisekretær. Og så fik fru Bunting pludselig en idé, som hun ikke havde tænkt på et øjeblik før.

Efter at have lyttet anspændt et øjeblik for det tilfælde, at hr. Sleuth pludselig skulle komme hjem længe før, hun ventede, gik hun hen i krogen, hvor sekretæren stod, samlede alle de få kræfter, hun havde, og vippede det svære møbel lidt forover.

Idet det bevægede sig, hørte hun en underlig rumlende lyd, som af noget, der rullede omkring derinde på den anden hylde, noget, der ikke havde været der før hr. Sleuths ankomst. Langsomt og møjsommeligt vippede hun sekretæren – en, to, tre gange frem og tilbage – tilfreds og dog underligt urolig til mode, for hun var nu ganske sikker på, at tasken, hvis forsvinden havde overrasket hende sådan, var låset inde der i skabet af dens ejermand.

Pludselig kom fru Bunting til at tænke på noget ubehageligt: Sæt hr. Sleuth lagde mærke til, at hans taske havde flyttet sig nede i skuffen. Et øjeblik efter indså hr. Sleuths værtinde forfærdet, at det ikke ville kunne skjules for hendes lejer, at hun havde rokket ved sekretæren, for en tynd stribe mørk væske sivede ud under den lille skabsdør.

Hun bukkede sig og rørte ved det. Hendes finger blev rød.

Fru Bunting blev ligbleg i ansigtet. Så tog hun et kraftigt tag i sig selv, farven kom tilbage i hendes kinder, og hun blev varm over hele kroppen.

Det var ikke andet end en flaske rødt blæk, hun havde væltet – det var det hele! Hvor kunne det dog falde hende ind, at det skulle være noget andet?

Det var jo ganske tåbeligt af hende – sagde hun vredt til sig selv – især da hun godt vidste, at lejeren brugte rødt blæk. Der var nogle sider i Crudens' Konkordans, der var helt fulde af noter, skrevet med hr. Sleuths ejendommelige, stejle håndskrift. Nogle steder kunne margenen slet ikke ses, så tæt var der skrevet bemærkninger og spørgsmål.

Hr. Sleuth havde tankeløst stillet sin flaske med rødt blæk ind i skabet i sekretæren – det var, hvad hendes stakkels tankeløse herre havde gjort, og det var hendes roden om herinde, hendes iver efter at få noget at vide, som hverken ville gøre hende et gran bedre eller lykkeligere, det var det, der var skyld i det ulykkestilfælde …

Hun tørrede med støvekluden de par dråber blæk op, der var kommet på det grønne tæppe, og så gik hun, stadig noget ophidset, som hun vredt sagde til sig selv, ind igen i det inderste værelse.

Det var underligt, at hr. Sleuth ikke ejede brevpapir. Hun ville have troet, at det var noget af det første, han ville have købt sig – så meget des mere som papir jo er meget billigt, især det snavsetgrå Silurian-papir. Fru Bunting havde engang tjent hos en dame, der altid holdt to slags brevpapir, hvidt til sine venner og deres lige, og gråt til dem, hun kaldte "simple folk". Ellen Green, som hun dengang hed, havde fundet det i høj grad utiltalende. Underligt, at hun skulle komme på det lige nu, og endnu mere underligt, fordi hendes frue den gang havde ikke været nogen virkelig dame og hr. Sleuth var i alt fald, hvilke

underligheder han end havde, en virkelig gentleman. Og fru Bunting var sikker på, at havde han købt brevpapir, så ville det have været hvidt – hvidt og sandsynligvis med et lidt cremefarvet anstrøg – men ikke gråt og billigt.

Hun åbnede igen skuffen i det gamle klædeskab og løftede den smule undertøj op, som hr. Sleuth ejede.

Men der var ingen ting der – det vil sige, der var ingenting skjult. Når man tænkte over det, var det i grunden en underlig idé at lade alle sine penge ligge og flyde, så enhver der ville, kunne tage dem, og så låse sådan en værdiløs genstand som en billig taske af imiteret læder inde – for ikke at tale om en flaske blæk.

Fru Bunting åbnede en gang til de små spejlskuffer af fint gammelt mahogni. Hr. Sleuth lagde sine penge i den midterste.

Spejlet havde ikke kostet mere end syv kroner, og efter auktionen var der kommet én og havde budt hende først fjorten kroner og så tyve. Og for ikke længe siden havde hun i Baker Street set et spejl, der var akkurat magen til hendes, med en seddel på, hvor der stod: "Antikt. 50 kr."

Der lå hr. Sleuths penge – de sedler og guldpenge, som hun nok vidste, den ene efter den anden ville havne hos hende og Bunting. Ærligt og redeligt tjent ganske vist – men ikke til at få fat på – ikke til at tjene, undtagen gennem den nuværende ejer af de mange gode halvsnavsede sedler.

Endelig gik hun ind til sig selv for at vente dér, til hr. Sleuth kom tilbage.

Da hun hørte nøglen i låsen, gik hun ud i entreen.

"Jeg har desværre haft et lille uheld," sagde hun lidt stakåndet. "Jeg benyttede mig af Deres fraværelse til at gå op og

støve ordentligt af i dagligstuen, og da jeg prøvede at komme ind bag sekretæren, kom jeg til at rokke ved den. Jeg er bange for, at en flaske blæk, der stod derinde, er gået i stykker, for der sivede et par dråber ud. Men jeg håber ikke, der er sket noget af betydning. Jeg tørrede det op, så godt jeg kunne, for dørene i sekretæren er jo låst."

Hr. Sleuth stirrede på hende med et vildt, næsten forfærdet blik. Men fru Bunting holdt stand. Hun havde været meget mere angst, før han kom. Så bange havde hun været, at hun havde haft mest lyst til at gå ud af huset, ud på gade, for at være, hvor der var andre mennesker.

"Jeg havde naturligvis ingen anelse om, at De havde blæk derinde."

Hun talte, som om hun undskyldte og forsvarede sig, og lejerens rynker glattedes.

"Jeg vidste nok, De brugte blæk," fortsatte fru Bunting, "for jeg har jo set Dem strege under i Deres bog – denne her bog, De læser sammen med Bibelen. Vil De ikke have, jeg skal gå ud og få Dem en anden flaske?"

"Nej," sagde hr. Sleuth, "nej tak. Jeg skynder mig nu op og ser, hvad skade der er sket. Hvis jeg vil Dem noget, ringer jeg."

Han skridtede forbi hende, og fem minutter efter ringede klokken. Lige straks, helt henne ved døren, så fru Bunting, at sekretæren stod på vid gab, og at hylderne var tomme på nær den flaske rødt blæk, der var væltet, og som nu lå i en rød pøl, den selv havde lavet, på den nederste hylde.

"Jeg er bange for, der er kommet pletter på træet, fru Bunting. Det var nok ikke så heldigt, at jeg gemte mit blæk derinde."

"Å, det gør såmænd ingenting. Der kom bare et par dråber på tæppet, og det ses ikke, for det er jo henne i den mørke krog. Skal jeg ikke tage flasken? Det er vist det bedste?"

Hr. Sleuth betænkte sig. "Næ," sagde han efter en lang pause, "det tror jeg ikke, fru Bunting. Jeg har nok i det blæk, der er blevet tilbage i flasken, især når jeg spæder det op med lidt vand eller endnu bedre med lidt te. Det er så lidt, jeg bruger det. Kun til at strege under de steder i min konkordans, der har særlig interesse. Det er et værk, fru Bunting, som jeg selv ville have sat megen pris på at udarbejde, hvis ikke denne hr. – Cruden allerede havde gjort det."

Det var ikke blot Bunting, men også Daisy, der syntes, at Ellen var meget fornøjeligere end sædvanlig den aften. Hun hørte efter alt, hvad de havde at fortælle om deres interessante besøg på forbrydermuseet, og hun snubbede dem ikke af – ikke en gang, da Bunting fortalte om de uhyggelige dødsmasker af de hængte med de lyttende, måbende udtryk.

Men et par minutter efter, da hendes mand pludselig spurgte hende om noget, svarede hun helt hen i vejret. Det sidste, han havde sagt, havde hun ikke hørt noget af.

"Hvor er du henne?" spurgte han muntert.

Men hun rystede på hovedet,

Daisy smuttede ud, og fem minutter efter kom hun ind igen i en blå og hvidternet silkekjole.

"Nå da da!" sagde hendes fader. "Du ser min sandten nydelig ud, Daisy. Den har jeg aldrig set dig med før."

"Ja, hun er yndig!" sagde fru Bunting ironisk. Og lidt efter: "Jeg antager, du har stadset dig op, fordi der er nogen, du venter. Jeg synes dog, I begge to må have fået nok af unge

Chandler for i dag. Gud ved, hvornår den kavaler passer sit arbejde! Han lader aldrig til at have for travlt til at komme her hen og sidde og hænge en time eller to."

Men det var også den eneste gnavne bemærkning, Ellen kom med den aften. Og selv Daisy lagde mærke til, at hendes stedmoder ikke rigtig lignede sig selv. Hun gik og puslede med maden og med de andre småting, hun havde at gøre, endnu mere tavs, end hun plejede.

Og hvilket jag af rædsel, af beklemthed, af knugende spænding, var der ikke under dette stille, indesluttede, mutte væsen. Det rystede hende i hendes sjæls inderste og tog i den grad på hendes stakkels udmattede legeme, at hun mangen gang ikke syntes, hun kunne få sig selv til at slide sig igennem det daglige arbejde.

Da de havde spist til aften, gik Bunting ud og købte et af de små aftenblade, men da han kom ind igen, erklærede han med et mismodigt smil, at nu havde han i de sidste par uger læst så meget af det dårlige tryk, så han havde fået ondt i øjnene.

"Lad mig læse lidt højt for dig, far" sagde Daisy ivrigt og tog avisen.

Men næppe havde Daisy lukket munden op, før en lydelig ringen og banken på døren lød gennem hele huset.

11

Det var ikke andre end Joe. Selv Bunting kaldte ham nu slet og ret "Joe" og ikke mere "Chandler", som han plejede.

Fru Bunting havde kun åbnet yderdøren på klem. Hun skulle ikke have noget af, at der kom nogen og masede ind forbi hende.

Hendes hus var for hendes årvågne, skærpede sanser blevet til en regulær fæstning, der skulle forsvares for enhver pris – ja, selv om belejrerne var en mægtig horde med retten på deres side. Og hun ventede hele tiden den første enlige spion, der ville hidkalde hele bataljonen, så hun stod dér uden andet våben end sin kvindelige åndsnærværelse og list.

Men da hun så, hvem det var, der stod og smilede til hende, mistede hendes ansigt det stramme, spændte udtryk med det skræmte, ængstelige blik, hun altid havde, så snert hun vendte ryggen til sin mand og sin steddatter.

"Hvad for noget! Er det Joe?" hviskede hun, for hun havde ladet døren stå åben bag ved sig, og Daisy var allerede begyndt at læse højt, som hendes fader havde bedt hende om.

"Kom indenfor! Det er ækelt koldt i aften."

Et blik på hans ansigt havde sagt hende, at der ikke var noget nyt.

Joe Chandler gik forbi hende ind i den lille entré. Var det koldt? Det havde han ikke mærket noget til. Han havde gået rask til for at komme så meget hurtigere der hen, hvor han nu var.

Der var nu gået ni dage siden det sidste frygtelige dobbeltmord, der var blevet begået tidligt om morgenen den dag, Daisy var kommet til London. Og skønt de tusinder, der hørte til politiet – for ikke at tale om det mindre og hurtigere korps af privatopdagere – var på færde tidligt og silde, var der ikke én, der havde nogen følelse at, at der var opdaget noget, det var umagen værd at løbe efter. Når man har vænnet sig til noget, selv om det er noget rædselsfuldt, gør det ikke mere det samme indtryk.

Men ude blandt publikum gik det ganske anderledes. Hver dag hændte der et eller andet, der holdt interessen ved lige for denne gådefulde, besynderlige række forbrydelser. Selv de mere mådeholdne blade fortsatte deres angreb på politiet med større og større strenghed og forargelse. Og på det kæmpemæssige demonstrationsmøde, der blev holdt i Victoria Park for to dage siden, blev der også holdt voldsomme taler mod indenrigsministeren.

Men netop nu havde Joe Chandler mest lyst til at glemme alt det. Det lille hus på Marylebone Road var blevet eventyrets fortryllede ø for ham, som alle hans tanker vendte sig mod hvert eneste øjeblik, han havde tilovers fra det arbejde, der var begyndt at trætte ham, fordi det var så utilfredsstillende. Han var i al hemmelighed ganske enig med en af sine kammerater, der inden fireogtyve timer efter det sidste dobbeltmord havde erklæret, "at det var lettere at finde en knappenål i en høstak end denne her – tamp!"

Og var det sandt den gang, hvor meget sandere var det så ikke nu – efter ni lange, resultatløse dage.

Hurtigt tog han sin kavaj, sine vanter og sin lavpuldede hat af. Så lagde han smilende fingeren på munden og gjorde tegn til fru Bunting, at hun skulle vente et øjeblik.

Derfra, hvor han stod, kunne han se fader og datter, der, som de sad dér, var et kønt lille billede på hjemlig hygge og tilfredshed. Den brave Joe Chandler frydede sig ved synet.

Daisy sad i sin blå- og hvidternede silkekjole, som hun og hendes stedmoder havde været lidt uenige om, på en lav stol på venstre side af kaminen, mens Bunting sad i sin egen magelige lænestol og hørte efter med hånden oppe ved øret i en stilling, der viste, at alderen var begyndt at melde sig. Det gav et ryk i fru Bunting, der for første gang så sin mand sidde sådan.

En af Daisys pligter hos hendes gamle tante var at læse avisen højt for hende, og hun var meget stolt af sin færdighed som oplæser.

Lige som Joe havde lagt fingeren på munden, spurgte Daisy: "Skal jeg læse dette her, far?" Og Bunting havde hurtigt svaret: "Ja, min pige, gør bare det."

Han var optaget af, hvad han hørte, og da han så Joe i døren, gav han ham bare et lille nik. Den unge mand var blevet en så hyppig gæst, at han næsten blev regnet til familien.

Daisy læste:

"Hævneren: En – –"

Så gik hun i stå, for det næste ord kunne hun ikke klare. Men hun gik tappert løs på det: "En te-o-ri."

"Gå nu ind," hviskede fru Bunting til sin gæst. "Hvad skal vi stå her ude i kulden efter? Det er der jo ingen mening i."

"Jeg vil ikke afbryde frøken Daisy," hviskede Chandler lidt hæst.

"De hører det jo bedre inde i stuen! Bild Dem bare ikke ind, hun holder op, fordi De kommer. Hun plejer ikke at sætte sit lys under en skæppe, vores Daisy."

Den unge mand følte den korte, lidt snertende tone: "Stakkels lille pige!" sagde han ømt til sig selv. "Det er ikke sådan at have en stedmoder!" Men han gjorde, som mrs. Bunting sagde, og var glad til, for da Daisy så op, gled der en ganske tydelig rødme over hendes kønne ansigt.

"Joe beder dig endelig ikke stoppe med din læsning. Gå bare videre," kommanderede fru Bunting hurtigt, "De, Joe, kan gå over og sætte Dem lige ved Daisy, så går De næppe glip af noget."

Selv Chandler hørte den drillende tone, men skyndte sig at lystre og gik tværs over gulvet og satte sig ned på en stol lige bag ved Daisy. Derfra kunne han med stille ærbødighed beundre, hvor yndigt hendes lyse hår rakte sig op fra hendes slanke nakke.

"Hævneren: En teori –" begyndte Daisy igen og klarede stemmen.

> "Hr. redaktør! Jeg har en formodning, jeg ønsker at fremsætte, da jeg mener, der er en hel del, der taler for den. Det forekommer mig meget sandsynligt, at Hævneren – for at give ham det navn, han øjensynligt selv foretrækker – i sin person omfatter de særegenheder, som Louis Stevensons nu berømte helt Jekyll og Hyde besad.
>
> Den skyldige er efter min opfattelse en rolig, tiltalende herre, som bor et eller andet sted i Londons Westend. Hans liv har imidlertid været en

tragedie: han er gift med en kvinde, der er kvartalsdranker. Hun er naturligvis på en klinik og omtales aldrig der, hvor han bor, måske sammen med sin moder, der er enke, eller en ugift søster. De lægger nok mærke til, at han er blevet noget indesluttet og nedtrykt i den senere tid, men han lever, som han plejer, og er hver dag optaget af den uskyldige tidsfordriv, der nu er hans kæphest. I tågede nætter, når husets beboere alle ligger i deres søde søvn, lister han sig ud, måske mellem et og to, og skynder sig lige hen til det sted, der er blevet Hævnerens virkefelt. Han vælger sig et eller andet offer, nærmer sig med falsk venlighed, og når han har begået sin frygtelige forbrydelse, går han ganske rolig hjem igen. Når han har taget sit bad og spist sig et godt morgenfoder, kommer han glad og rolig ind til de andre og er som altid den fortræffelige søn, den venlige broder, æret og endog elsket af en stor kreds af venner og bekendte. Imidlertid leder politiet i nærheden af mordstedet efter den sædvanlige type på en sindssyg forbryder.

Jeg giver ikke denne teori ud for andet, end hvad den er, men jeg skal ikke nægte, at jeg er temmelig forbavset over, at politiet udelukkende har indskrænket sig til at anstille deres eftersøgelser i den del af London, hvor mordene er blevet begået. Jeg er ganske sikker på efter alt, hvad der er kommet frem – og vi må jo huske, at aviserne

aldrig får mere end halv besked – så må Hævneren
søges i Londons Westend og ikke Eastend.
Jeg tegner med højagtelse
Deres ærbødige –"

Igen gik Daisy i stå, men ved en kraftanstrengelse kom hun over det vanskelige navn: "Gab-o-ri-ju".

"Det var da et underligt navn," sagde Bunting grundende.

Så forklarede Joe: "Det er navnet på en fransk fyr, der skrev detektivromaner, og slet ikke så tossede, nogle af dem."

"Er denne Gaboriju da kommet herover for at studere Hævnerens mord?" spurgte Bunting

"Åh nej," sagde Joe med overbevisning, "den, der har skrevet det fjollede brev, har bare sat det navn under for spøg."

"Ja, et rigtig fjollet brev," sagde fru Bunting i en fortrydelig tone, "mærkeligt, at et ordentligt blad vil trykke sådan noget vrøvl!"

"Tænke sig, hvis Hævneren skulle vise sig at være en gentleman!" udbrød Daisy, "sikken et postyr, der ville blive!"

"Der kunne nu nok være noget om det," sagde hendes fader. "Og et sted må uhyret jo opholde sig. I dette hellige øjeblik må han jo være et eller andet sted, hvor han kan holde sig skjult."

"Ja, det følger vel af sig selv," sagde fru Bunting vredt.

Hun havde lige hørt hr. Sleuth røre sig ovenpå. Det var snart tid til at bringe pensionæren hans aftensmad.

"Men hvad det nu var, jeg ville sige," skyndte hun sig at tilføje, "det er, at han ikke har noget med Westend at gøre. De siger, det er en sømand nede fra dokkerne, det lyder da adskilligt mere sandsynligt, skulle jeg tro. Men jeg har forresten snart

fået nok af hele den historie! Vi kan snart ikke tale om andet her i huset. Hævneren har gjort dit, og Hævneren har gjort dat –!"

"Mon ikke, Joe skulle have noget nyt at fortælle os i aften," sagde Bunting, "hvad Joe? Er der ingenting?"

"Hør her, far, her skal du bare høre," udbrød Daisy ophidset og læste:

"Blodhunde taget under alvorlig overvejelse."

"Blodhunde?" gentog fru Bunting med ligefrem rædsel i stemmen. "Hvad skulle de blodhunde være til? Det var da en forfærdelig idé!"

Bunting så noget forbavset over på hende. "Ja, hvorfor ikke? Det ville da være en meget god idé, hvis det var gørligt at have blodhunde i en by. Men hvordan skulle det kunne lade sig gøre i London, der er fuld af slagterbutikker. For ikke at tale om slagterierne og andre lignende steder."

Men Daisy blev ved, og i hendes stedmoders øren lød det, som om der var en henrykt, triumferende, afskyelig klang i hendes unge, friske stemme.

"Hør her," sagde hun:

"En mand, der havde begået et mord i en ensom skov nær ved Blackburn, blev opsporet ved hjælp af en blodhund, og takket være dyrets glimrende sporsans blev misdæderen overbevist og hængt."

"Ja, der kan man se! Hvem skulle dog have troet det!" udbrød Bunting fuld af beundring.

Men unge Chandler rystede på hovedet. "Blodhunde er ingen nytte til," sagde han, "ikke den mindste. Hvis politiet skulle høre efter alle de forslag, folk er kommet med de sidste par dage – så fik vi da noget at bestille. Som om vi ikke havde nok i forvejen!"

Han sukkede bedrøveligt. Han var begyndt at blive træt. Hvis bare han kunne blive herinde i denne pæne, hyggelige stue og høre Daisy Bunting læse højt i det uendelige i stedet for at være nødt til om lidt at gå ud i den kolde, tågede aften.

Joe Chandler var begyndt at blive grundigt ked af sin nye opgave. Der fulgte en masse ubehageligheder med den stilling også. Selv i det hus, hvor han boede, og i den lille beværtning, hvor han i reglen spiste, var folk rundt omkring begyndt at drille ham med politiets mangel på initiativ. Og ikke nok med det. Men en af hans kammerater, en mand, han altid havde beundret, fordi den unge fyr var godt skåret for tungebåndet, havde lige nylig været blandt dem, der havde holdt tale på det store møde i Victoria Park og rettet et voldsomt angreb ikke alene på politidirektøren, men også på indenrigsministeren.

Men Daisy havde slet ikke i sinde at holde op. Når der endelig er en lejlighed, holder man da nok af at vise sine færdigheder.

"Her er en notits!" udbrød hun. "Det er et brev til!"

"De medskyldige fritaget for strafansvar.

Hr. redaktør – i de sidste par dage er der adskillige af mine bekendte, der har fremsat den formodning, at Hævneren, hvem han så end er, må være kendt af forskellige personer. Det er umuligt, at den mand, der har den slags ting for, hvor omstrejfende en tilværelse han end fører, ikke skulle have sit tilhold et eller andet sted, hvor i det mindste et menneske ved, hvad han bedriver. Dette menneske, der kender den frygtelige hemmelighed, holder sig øjensynlig tilbage, enten fordi han eller hun venter, at der udsættes en

belønning, eller fordi vedkommende, der jo i virkeligheden har gjort sig til hans medskyldige, er bange for følgerne. Mit forslag går derfor ud på, at indenrigsministeren fritager ham for ethvert ansvar."

"Der er vist noget i det brev, som ikke er så tosset," sagde Joe og lænede sig forover.

Nu var han så nær ved Daisy, at han næsten rørte ved hende, og han smilede uvilkårligt, da hun drejede sit muntre, kønne lille ansigt om imod ham for at høre, hvad han sagde.

"Hvad er det, hr. Chandler?" spurgte hun.

"Ja, kan De ikke nok huske den fyr, der dræbte en gammel herre i en jernbanekupé? Han tog sin tilflugt til et eller andet kvindfolk – én, hans moder havde kendt, og hun holdt ham skjult i lang tid. Men til sidst udleverede hun ham, og hun fik også en stor belønning."

"Jeg tror nu ikke, jeg skulle have noget af at udlevere nogen for en belønning," sagde Bunting på sin langsomme, belærende måde.

"Såmænd ville De det, hr. Bunting," sagde Chandler med overbevisning. "De ville jo ikke gøre andet, end hvad det er enhvers pligt at gøre – enhver god borgers i alt fald. Og De ville få adskilligt mere for at gøre det, end de fleste folk får for at gøre deres pligt."

"En mand, der udleverer en anden for belønning, er ikke et hår bedre end en simpel angiver," sagde Bunting stædigt. "Og det var der da ingen mand, der kunne lide at blive kaldt! Med Dem er det en helt anden sag, Joe," tilføjede han hurtigt, "det er jo Deres levevej at fange dem, der har gjort noget galt. Og den

mand, der ville søge tilflugt hos Dem, måtte da også være rent tosset. Det var jo at gå lige ind i løvens gab –" Bunting lo.

Så sagde Daisy koket: "Hvis jeg havde gjort noget, så havde jeg ikke noget imod at gå til hr. Chandler og bede om hjælp."

"Ikke?" udbrød Joe med strålende øjne. "Og hvis De gjorde det, så behøvede De ikke at være bange for, at jeg skulle udlevere Dem, frøken Daisy."

Til alles forbavselse kom der nu pludselig fra fru Bunting, der sad bøjet over bordet, et udbrud af utålmodighed og vrede og noget, der i de andres øren lød som smerte.

"Hvad er der, Ellen? Er du ikke rask?" spurgte Bunting hurtigt.

"Det var bare et sting, jeg fik i siden. Det er allerede forbi. Bryd jer bare ikke om mig," svarede den stakkels kone tungt.

"Ja, jeg tror nu ikke – næ, 'mænd om jeg gør, – at der er nogen i verden, der ved, hvem Hævneren er," fortsatte Chandler hurtigt. "Det følger da af sig selv, at hvem som helst ville udlevere ham – i deres egen interesse om ikke i andres. Hvem ville dog huse sådan et dyr! Det ville jo være farligt for én selv at have ham i sit hus."

"Så De tror altså ikke, han er ansvarlig for de forbrydelser, han begår?" Fru Bunting løftede hovedet og så ivrigt og spændt på Chandler.

"Jeg vil da håbe, han er ansvarlig nok til at blive hængt!" svarede Chandler koldblodigt, "efter alt det mas, vi har haft med ham."

"Hænge ham! Næ, det var da alt for nådig en straf til den fyr," sagde Bunting.

"Ikke, hvis han ikke er ansvarlig," sagde hans kone skarpt. "Jeg har aldrig hørt mage til grusomhed – aldrig i mit liv. Hvis manden er sindssyg, skulle han jo på en galeanstalt – der er det, han hører til."

"Næ, hør nu bare!" sagde Bunting og så gemytligt hen til sin Ellen, "sikken hun kan! Men jeg har nok lagt mærke til i de sidste par dage, at hun er begyndt at tage parti for det uhyre. Det kommer der af at være total-afholdende!"

Fru Bunting havde rejst sig op. "Hvad er det for noget snak, du siger!" sagde hun vredt. "Men ikke desto mindre ville det være godt, om de mord kunne tynde lidt ud mellem de fruentimmer, der sidder og hænger rundt på beværtningerne. Englands drik er Englands skam – det er *min* mening, og det skal ingen få mig fra! Hør, Daisy, kan du nu lægge den avis, mit barn. Vi har hørt mere end nok. Og så kan du dække bord, mens jeg går ned i køkkenet."

"Ja, glem bare ikke aftensmaden til vores pensionær," udbrød Bunting. "Det er ikke altid, hr. Sleuth ringer," forklarede han Chandler, "og for resten er han ofte ude på denne tid af dagen."

"Ikke ofte – kun nu op da, når han skal ud og købe noget," rettede fru Bunting. "Men jeg havde slet ikke glemt hans aftensmad. Han vil aldrig have den for otte."

"Lad mig gå op med aftensmad til ham," sagde Daisy ivrigt. Hun havde rejst sig op og var nu i færd med at lægge dugen på, som hendes stedmoder havde sagt.

"Ikke tale om! Jeg har jo sagt dig, at han ikke ville have andre end mig om sig. Du har nok at gøre med at passe, hvad der skal passes hernede – her er det, jeg trænger til en håndsrækning!"

Chandler rejste sig også. Han kunne ikke lide at være ledig, når Daisy havde så travlt. "Ja, det er sandt," sagde han og så hen til fru Bunting, "jeg havde rent glemt Deres pensionær. Det går vel som det skal alt sammen?"

"Aldrig har jeg kendt mage til rolig og ordentlig herre," sagde Bunting. "Han vendte alt til det gode for os, gjorde han."

Hans kone gik, og da hun havde lukket døren efter sig, gav Daisy sig til at le. "De tror vel knap, hvad jeg siger, hr. Chandler, men sandt er det: jeg har aldrig set så meget som et glimt af den vidundermand. Ellen beholder ham for sin egen mund. Hvad mener De? Hvis jeg var far, blev jeg skinsyg."

Begge mændene lo. Ellen! Næ, den idé var dog for komisk.

12

"Ja, ja, jeg synes nu, Daisy skulle tage derhen. Man kan ikke altid gøre, hvad man har mest lyst til her i verden!"

Fru Bunting henvendte ikke disse ord til nogen bestemt, skønt både hendes mand og hendes steddatter var i stuen. Hun stod ved bordet og stirrede lige ud i luften, mens hun talte, for at undgå at se på nogen af dem. Der var i tonen noget bestemt, noget afgjort, som både Bunting og Daisy kendte godt nok, og enhver, der hørte den, vidste, at det blev den anden part, der måtte give sig.

Der blev et øjebliks pause. Så udbrød Daisy hidsigt: "Jeg kan ikke indse, hvorfor i alverden jeg skulle tage derhen, når jeg ikke bryder mig om det. Du må da selv i indrømme, at jeg har hjulpet dig med, hvad jeg kunne, Ellen. Og desuden er du vist ikke helt rask –"

"Fuldstændig – jeg fejler ikke det mindste," afbrød fru Bunting hende skarpt og vendte sit blege, forgræmmede ansigt om og så vredt på sin steddatter.

"Det er ikke så tit, jeg har lejlighed til at være lidt hos dig og far," sagde Daisy med gråd i stemmen, og Bunting så afværgende på sin kone.

Der var kommet en invitation til Daisy fra hendes egen afdøde moders søster, som var husbestyrerinde i et stort hus i Belgrave Square. Herskabet var bortrejst i julen, og tante Margaret, der var gudmoder til Daisy, havde bedt sin niece komme og tilbringe et par dage hos sig.

Men den unge pige havde allerede mere end en gang prøvet, hvordan dagene gik i det store, uhyggelige hus i Belgrave Square nr. 100. Tante Margaret hørte til de gode, gamle tjenestefolk, som alle sukker efter nu til dags. Mens herskabet var borte, var det hendes største fornøjelse – ja, hun betragtede det som et privilegium – at vaske syvogtresindstyve stykker meget kostbart kinesisk porcelæn af, der stod i to sekretærer i dagligstuen. Hun sov også i alle sengene, den ene efter den anden, for at holde dem alle godt luftede. Disse to ting var det, hun ønskede, hendes niece skulle hjælpe hende med, og Daisy blev syg bare ved at tænke på det.

Men en afgørelse måtte der træffes, og det straks. Brevet var kommet for en time siden. Inden i lå der en telegramblanket, og tante Margaret var ikke til at spøge med.

Lige siden morgenkaffen havde de ikke talt om andet, og lige fra først af havde fru Bunting holdt på, at Daisy skulle tage derhen – det var noget der fulgte af sig selv, og som det ikke var umagen værd at snakke om. Men snakke om det gjorde de alligevel, og for en gangs skyld var Bunting uenig med sin kone, noget der naturligvis kun gjorde hans Ellen endnu hårdere og mere stædig.

"Hvad barnet siger, er jo rigtigt nok," indvendte han, "du ser ikke ud, som om du havde det helt godt. To gange i de vidste par dage er du besvimet – det kan du da ikke nægte, Ellen. Hvorfor skulle jeg ikke meget hellere tage en omnibus og køre hen og hilse på Margaret, og fortælle hende, hvordan det hænger sammen. Det ville hun da sagtens forstå."

"Næ, du skal blot ikke gøre dig nogen ulejlighed," råbte fru Bunting i en tone, der var næsten lige så hidsig som hendes

steddatters. "Har jeg måske ikke lov til at være syg, har jeg ikke lov til at besvime måske, og blive rask igen – lige som alle andre mennesker?"

Daisy vendte sig om til hende og slog hænderne sammen: "Å, Ellen," tiggede hun, "vil du ikke sige, at du ikke kan undvære mig! Jeg vil så nødig hen i det afskyelige fængsel af et hus!"

"Gør, som du vil," sagde fru Bunting mut. "Jeg er led og ked af jer begge to! Men der kommer nok en dag, Daisy, hvor du ligesom jeg vil lære, at penge, det er det, der betyder noget her i verden, og når tante Margaret efterlader sine spareskillinger til en anden, fordi det ikke passede dig at være hos hende nu i julen, så får du nok at vide, hvad det vil sige at klare sig uden dem – og så indser du nok også, hvor tosset du bar dig ad – men så er det for sent."

Og Daisy, der allerede troede, at hun havde vundet slaget, begreb nu, at det for alvor var tabt.

"Ellen har ret," sagde Bunting tungt. "Penge betyder noget – forfærdelig meget betyder de – skønt jeg aldrig havde troet, jeg skulle høre Ellen sige, at det var det eneste, der betød noget. Men dumt ville det være, rædsomt dumt, at fornærme tante Margaret. Og når alt kommer til alt, er det da ikke mere end to dage – og det er jo ikke så farlig lang tid."

Men Daisy hørte ikke sin faders sidste ord. Hun var allerede styrtet ud af stuen og løbet ned i køkkenet for at skjule de skuffelsens tårer, der var et tegn på, at hun var begyndt at blive en voksen kvinde, med en kvindes naturlige trang til at bygge sig en rede for sig selv.

Tante Margaret var ikke af dem, der ville finde sig i besøg af nogen fremmed, ung mand, og hun nærede, desuden en afgjort

uvilje mod politiet.

"Hvem skulle også have troet, hun ville tage sig det så nær." Bunting så bedende hen til Ellen. Han var allerede blevet blød om hjertet.

"Det er da tydeligt nok, hvorfor hun pludselig er blevet så forgabet i os," sagde fru Bunting ironisk. Og da hendes mand stirrede uforstående på hende, tilføjede hun hånligt: "Lige så indlysende som at to og to er fire."

"Hvad mener du?" sagde han. "Jeg indrømmer, jeg er noget langsom, men jeg kan virkelig ikke begribe, hvad du sigter til."

"Kan du ikke huske, du fortalte mig, før Daisy kom, at Joe Chandler var blevet væk i hende sidste sommer? Jeg troede ikke, det var andet end pjank, men nu har jeg set, at du havde ret – det er, hvad jeg mente."

Bunting nikkede langsomt. Ja, Joe havde vænnet sig til at komme temmelig ofte, og så havde der været den tur til det skrækkelige politimuseum. Men han, Bunting, havde været så optaget af Hævnerens mord, at han ikke havde tænkt på Joe i nogen anden forbindelse – ikke denne gang i alt fald.

"Og tror du, Daisy synes om ham?" Der var noget usædvanlig ivrigt og ømt i Buntings stemme.

Hans kone så hen på ham. Og der kom et lille smil, slet ikke noget uvenligt smil, på hendes blege ansigt. "Jeg har aldrig været god til at profetere," svarede hun, "men det tror jeg dog nok, jeg tør sige, Bunting – Daisy får tid nok til at blive ked af Joe Chandler, før de to er døde. Det kan du være temmelig sikker på!"

"Hun kunne gøre det, der var værre," sagde Bunting overvejende, "han er så stadig en mand, som Vorherre

overhovedet gør dem, og han tjener allerede 25 kr. om ugen. Men Gud ved, hvad gamle tante siger til den nyhed? Hun slipper nok ikke Daisy, før det er strengt nødvendigt."

"Jeg skulle ikke have noget af at lade min gamle tante blande sig i den slags ting," udbrød fru Bunting ivrig, "nej, ikke for en hel million!" Og Bunting så på hende i tavs forundring. Nu havde piben fået en helt anden lyd end for et par minutter siden, da hun var så ivrig efter at få pigebarnet af sted til Belgrave Square.

"Hvis hun er lige så forknyt, mens vi spiser," sagde hans kone pludselig, "så vent bare til jeg er gået ud efter et eller andet, og sig så til hende: 'En lille adskillelse får kærligheden til at vokse' – kun de par ord og ikke mere. Når du siger det, går det nok. Og du skal se, så tager hun det nok roligere."

"For øvrigt er der da ingen grund til at Joe Chandler ikke skulle gå hen og se til hende dér," sagde Bunting lidt usikkert.

"Jo, det er der rigtignok," sagde fru Bunting, "masser af grunde. Daisy måtte da være en god tosse, hvis hun lod sin tante kende sine hemmeligheder. Jeg har kun set den dame én gang, men jeg ved på en prik, hvordan Margaret er. Hun går bare og venter på, at gamle tante skal folde fra, for så at få Daisy for sig selv – til at varte sig op og sådan. Hun ville da blive ganske ude af sig selv, hvis hun fik en anelse om, at der var en ung mand i farvandet."

Hun så på uret, det pæne, lille ur, der kunne gå i otte dage, som hun havde fået til sit bryllup af en god ven af sin sidste frue. Det var på en hemmelighedsfuld måde forsvundet i deres nedgangsperiode og var på en lige så hemmelighedsfuld måde dukket op igen tre-fire dage efter hr. Sleuths ankomst.

"Jeg har tid nok til at gå ud med det telegram," sagde hun rask; hun følte sig bedre tilpas, bedre end hun havde gjort i de sidste par dage – "og så er det besørget. Det er til ingen nytte at snakke mere om det. Og det blev dog enden på det, hvis jeg ventede til barnet kom op igen."

Hun talte i en venlig tone. Og Bunting så noget forbavset på hende. Det var meget sjældent, at Ellen omtalte Daisy som "barnet" – han kunne kun huske, at hun havde gjort det en eneste gang før, og det var mange Herrens tider siden. De havde siddet og snakket om deres fremtid, og hun havde med en vis højtidelighed sagt: "Bunting, jeg lover dig at gøre min pligt – så vidt det står i min magt – jeg mener, overfor barnet."

Men Ellen havde ikke haft nogen lejlighed til at gøre sin pligt overfor Daisy. Som det ikke så sjældent går med de pligter, som vi er villige til at opfylde, sådan var det også gået med denne: der var en anden, der havde påtaget sig den, og som ikke havde i sinde at lade den gå fra sig.

"Hvad skal jeg gøre, hvis hr. Sleuth ringer?" spurgte Bunting lidt urolig. Det var første gang, siden de havde fået deres pensionær, at Ellen gik ud om morgenen.

Hun betænkte sig lidt. I sin iver efter at få ordnet sagen med Daisy, havde hun glemt hr. Sleuth. Mærkværdigt at hun havde kunnet det – mærkværdigt og i høj grad behageligt for hende selv.

"Å hvad, du kan jo lige gå op og banke på døren og sige, at jeg kommer om et par minutter – at jeg havde et ærinde at besørge. Han er jo så nem at komme til rette med."

Hun gik ind i sovekammeret og tog sin hat og sin tykke trøje på, for det var meget koldt og blev stadig koldere.

Som hun stod der og knappede sine handsker – hun ville ikke for alt i verden se usoigneret ud på gaden – kom Bunting pludselig ind til hende.

"Giv mig et kys, gamle kone," sagde han. Og hans kone vendte ansigtet om imod ham.

"Man skulle såmænd tro, det smittede," sagde hun, men der var en lille, munter klang i hendes stemme.

"Det er netop, hvad det gør," svarede Bunting. "Blev ikke den gamle kokkepige gift lige efter os? Det ville da aldrig være faldet hende ind, hvis hun ikke havde set dig gøre det."

Men da hun først var kommet ud og gik på de fugtige, ujævne brosten, hævnede hr. Sleuth sig på sin værtinde for hendes kortvarige glemsomhed.

De sidste to dage havde pensionæren været underlig; underligere end sædvanlig. Han havde ikke rigtig lignet sig selv, eller rettere sagt, han var sådan, som han havde været for ti dage siden, lige før det dobbelte mord var blevet begået …

Natten før, mens Daisy var i gang med at fortælle alt, hvad hun havde set på det skrækkelige sted, hvor Joe Chandler havde taget hende og hendes fader hen, havde fru Bunting hørt hr. Sleuth ovenpå gå op og ned og op og ned ad gulvet i sin dagligstue. Og senere, da hun kom op med hans aftensmad, havde hun stået og lyttet et øjeblik udenfor døren, mens han læste højt nogle af de steder, han sværmede for – forfærdelige steder, der handlede om den triumferende glæde over hævnens dag, der engang skulle komme.

Fru Bunting var så hensunket i sine egne tanker, så optaget af sin pensionærs underligheder, at hun glemte at se sig for, og pludselig var der en ung pige, der rendte lige imod hende.

Det gav et sæt i hende, og hun så sig forvildet om, mens de unge piger mumlede nogle undskyldninger. Så faldt hun igen i dybe tanker.

Det var nu ganske rart, at Daisy kom bort i et par dage. Det gjorde problemet hr. Sleuth og hans særheder mindre generende. Hun var egentlig ked af, at hun havde talt så hårdt til pigebarnet, men det var nu ikke så underligt, om hun havde været lidt kort for hovedet, for hele sidste nat havde hun ikke lukket et øje. Hun havde i stedet for ligget vågen og lyttet – og der er intet så trættende som at ligge om natten og lytte efter en lyd, som aldrig kommer.

Der havde været så stille i huset, at man kunne have hørt en knappenål falde på gulvet. Hr. Sleuth, der lå i sin gode, varme seng oven på, havde ikke rørt sig. Havde han gjort det, ville hans værtinde øjeblikkelig have hørt det, for hans seng stod, som vi ved, lige over hendes. Nej, alle disse lange, mørke timer var Daisys lette, regelmæssige åndedræt den eneste lyd, fru Bunting havde hørt.

Så rystede hun hr. Sleuth af sig. Med en kraftanstrengelse jog hun ham ud af sine tanker …

Det var egentlig underligt, at Hævneren havde forholdt sig rolig, for det var, som Joe havde sagt i går aftes, på høje tid at han igen skulle samle hele verdens øjne på sig, hvis han da skulle blive sine sædvaner tro. Fru Bunting forestillede sig altid Hævneren som en sort skygge, lige midt i et klart, blændende lys, der pludselig kom og forsvandt som et militært søgelys – men skyggen havde ingen form og heller intet omrids. Sommetider lignede den det ene og sommetider det andet …

Fru Bunting var nu kommet til hjørnet af den gade, hvor posthuset lå, men i stedet for at dreje til venstre, standsede hun et øjeblik.

Der var pludselig kommet en forfærdelig følelse af selvbebrejdelse over hende. Det var dog forfærdeligt, at hun alene af alle kvinder virkelig havde længtes efter at høre, at der var blevet begået et nyt mord i nat.

Og sådan forholdt det sig dog, med skam at melde. Hele tiden, mens hun drak sin morgenkaffe, havde hun siddet og lyttet i det håb at høre den forfærdelige nyhed blive råbt ud på gaden udenfor; ja, og under den lange diskussion i anledning af Margarets brev havde hun endnu inderst inde håbet at høre avisdrengenes triumferende råb ned gennem Marylebone Road. Og det var hende, den hykler, der havde gjort Bunting bebrejdelser, da han udtrykte, ikke egentlig skuffelse, men dog forbavselse over, at der ingenting var hændt sidste nat.

Så kom hun til at tænke på Joe Chandler. Underligt at tænke sig, hvor bange hun havde været for den unge mand! Nu var hun ikke længere bange for ham, eller næsten ikke. Han var en tosse – det var, hvad der var i vejen med ham – tosset af forelskelse i den rødmossede, blåøjede lille Daisy. Alt muligt kunne der nu ske lige for næsen af Joe Chandler, – han ville ingenting se!

Sidste sommer, da denne historie, dette pjank mellem unge Chandler og Daisy var begyndt, havde hun haft meget lidt tålmodighed med dem. Hun huskede, hvor trættende og kedsommelig Joe havde været, når han på alle mulige tider af dagen kom ansættende, og det havde været en af grundende (dog ikke den vigtigste) til, at hun havde haft så meget imod, at

den unge pige skulle komme igen. Men nu? Ja, nu fandt hun sig jo idet, ganske tålmodigt, i alt fald hvad Joe Chandler angik.

Gud ved, hvorfor egentlig?

Nå, det var nu ingen skade til, at Joe ikke skulle se pigebarnet nogle dage; det ville tværtimod være rigtig godt. Og så ville han tænke på Daisy og ikke på noget som helst andet. "Adskillelse får kærligheden til at vokse", i begyndelsen i hvert fald. Det var noget, fru Bunting vidste godt nok. I den lange tid, hvor hun og Bunting havde været forelsket i hinanden, havde de været fra hinanden i tre måneder, og for hendes vedkommende var det de tre måneder, der havde gjort udslaget.

Hun var blevet så vant til Bunting, at hun ikke kunne undvære ham. Og det underligste af alt var, at hun havde været aldeles ude af sig selv af skinsyge. Men det havde hun ikke fortalt ham – så dum var hun dog ikke.

Naturligvis måtte Joe ikke forsømme sit arbejde; det kunne jo aldrig gå an. Men godt var det da, at han ikke var som en af disse detektiver, som beskrives i bøgerne, den slags fyre, der ved alting, ser alting, gætter alting – selv når der ikke er noget at se eller vide eller gætte!

For at tage bare et lille eksempel, så havde Joe Chandler aldrig ytret den ringeste nysgerrighed i retning af deres pensionær …

Fru Bunting tog sig sammen med et ryk og skyndte sig at gå. Bunting kunne jo gerne begynde at undre sig over, hvor hun blev af.

Hun gik ind på posthuset og rakte blanketten til den unge pige uden at sige et ord. Margaret, der var en fornuftig kone,

som var vant til at ordne andre folks affærer, havde selv skrevet telegrammet: "Skal være hos dig til te. Daisy."

Det var rart at have fået den ting ordnet. Skulle der hænde noget forfærdeligt i de næste to-tre dage, så var det dog altid bedre, at Daisy ikke var hjemme. Ikke, fordi der var nogen fare for, at der virkelig skulle hænde noget – det var fru Bunting ikke det mindste bange for!

Hun var imidlertid kommet ned på gaden igen. Og hun begyndte i tankerne at regne op, hvor mange mord, Hævneren havde begået. Ni, eller var det ti? Nu måtte da også Hævneren være hævnet, det var da umuligt andet, hvis han, som den indsender havde skrevet i avisen, virkelig var en stille, agtværdig herre, der boede i Westend.

Hvad det nu var, han havde at hævne, så måtte han da være tilfredsstillet nu!

Hun skyndte sig nu, alt hvad hun kunne, hjem. Det var ikke værd, at pensionæren ringede, før hun var kommet tilbage. Bunting havde ingen forstand på, hvordan hr. Sleuth skulle tages, især hvid han havde et af sine uheldige øjeblikke.

Fru Bunting stak nøglen i låsen og gik ind. I samme øjeblik standsede hendes hjerte af skræk. Hun hørte flere stemmer – stemmer, som hun ikke syntes, hun kendte – inde i dagligstuen.

Hun lukkede døren op og trak vejret dybt og lettet. Det var ikke andre end Joe Chandler, – Joe, Daisy og Bunting, der snakkede sammen. De tav forlegent, da hun kom ind, men ikke før hun havde hørt Chandler sige: "Det gør ikke noget! Jeg løber lige hen og sender et andet med den besked, at De ikke kommer, frøken Daisy."

Over fru Buntings ansigt gled nu et underligt smil. Hun havde hørt, langt borte, men ganske tydeligt, råbene, der tilkendegav, at der *var* sket noget i nat – noget, der var så vigtigt, at avisdrengene kom råbende ned gennem Marylebone Road.

"Nå," sagde hun lidt åndeløs, "nå, Joe, De har nok noget nyt at fortælle os? Der har nok været et til i nat?"

Han så forbavset på hende. "Næh, det har der ikke, fru Bunting, da ikke så vidt jeg ved. Å, De mener, for de avisdrenge? Ja, noget skal de jo råbe med," lo han, "man skulle ikke tro, folk var så blodtørstige. Det er bare en arrestation, de råber med, men det er ikke noget vi bryder os om. Det er en skotte, der meldte sig selv i nat. Han havde drukket, og var ikke ved sine fulde fem. I al den tid, det har stået på, er der foretaget omtrent tyve arrestationer, men ingen af dem har ført til noget."

"Jeg synes minsandten, du ser ganske nedslået og skuffet ud," sagde Bunting drillende, "du synes nok, det er på høje tid, Hævneren tager fat igen." Han lo, idet han afleverede sin grimme spøg. Så vendte han sig til unge Chandler: "Ja, ja, De vil da være glad, når det er forbi, ikke sandt, min ven?"

"Jo, glad på en måde," sagde Chandler modvilligt, "men kunne dog nok have lidet at have fanget det bæst; jeg synes ikke, det er rart at vide, at sådan én går løs, vel?"

Fru Bunting havde taget sin hat og sin trøje af. "Jeg må ned og lave hr. Sleuths frokost," sagde hun i en træt og modløs tone, og gik ned i køkkenet.

Hun var skuffet og forfærdelig nedslået. Hvad det komplot angik, der var i gang, da hun kom ind, så var det ikke noget at

bekymre sig om. Det blev der ikke noget af. Bunting ville aldrig vove at lade Daisy sende et telegram til, der modsagde det første. Desuden havde Daisys stedmoder en lille mistanke om, at den unge pige selv ikke længere var så forhippet på at få det forandret. Daisy havde slet ikke så lidt forstand gemt et eller andet sted i sit lille, kønne hoved. Hvis det nogen sinde blev hendes lod at bo som gift kone i London, så var det sikkert bedst at stå sig godt med Margaret.

Og da hendes stedmoder kom ned i køkkenet, blev hun ganske blød om hjertet, for Daisy havde gjort al ting i stand på det omhyggeligste. Der var i virkeligheden ikke andet at gøre end at koge hr. Sleuths to æg. Fru Bunting tog bakken og gik op ad trappen og følte sig pludselig i bedre humør, end hun havde været i lang tid.

"Da det var blevet lidt sent, ventede jeg ikke, til De ringede," sagde hun.

Og hendes logerende så op fra bordet, hvor han som sædvanlig sad og studerede Bibelen med en næsten pinlig iver og optagethed: "Ja, det var godt, fru Bunting, det var godt! Jeg har siddet og grublet over det ord: *Arbejder, mens det endnu er lys!*"

"Ja så," sagde hun, og en underlig følelse af kulde listede sig over hende.

"Ånden er redebon, men kødet – kødet er skrøbeligt," sagde hr. Sleuth med et dybt suk.

"De arbejder alt for hårdt og alt for længe med de studeringer, det er det, der ødelægger Dem," sagde hr. Sleuths værtinde pludselig.

Da fru Bunting kom ned igen, var der blevet ordnet en hel del i hendes fraværelse, blandt andet skulle Joe Chandler følge frk. Daisy over til Belgrave Square. Han skulle bære Daisys beskedne lille taske, og hvis de foretrak at køre i stedet for at gå, kunne de tage med omnibussen fra Baker Street til Victoria – så var de ikke så langt fra Belgrave Square.

Men Daisy lod til at have god lyst til en spadseretur. Hun erklærede, at det var længe siden, at hun havde fået sig en ordentlig tur, og så blev hun rød i hovedet; og selv hendes stedmoder måtte i sit stille sind indrømme, at Daisy virkelig var både sød og køn, alt for køn til at få lov at gå alene om i Londons gader.

13

Daisys fader og stedmoder stod ved siden af hinanden i døren og så de to unge forsvinde i mørket.

Et gult tågeskær havde pludselig sænket sig over London, og Joe var kommet en hel halv time, før de ventede ham, og forklarede noget kejtet, at det var tågen, der var grunden til det.

"Hvis vi havde ventet meget længere, havde vi måske ikke kunnet se en meter frem for os," forklarede han, og de havde stiltiende taget forklaringen for gode varer.

"Jeg håber da, hun kommer i god behold derhen, hvor hun skal." Bunting så lidt skamfuld hen til sin kone. Hun havde allerede mere end én gang fortalt ham, at han gjorde for meget væsen af Daisy. Han var ligesom en gammel høne med dens sidste kylling.

"Hun kommer da snarere i god behold derhen med ham end med dig eller mig. Hun kunne da ikke få en flinkere ung fyr til at passe på sig."

"Tågen er nok skrækkelig ved hjørnet af Hyde Park," sagde Bunting, "den er altid værre der end andre steder. Hvis jeg var Joe, så tog jeg med den underjordiske jernbane til Victoria. Det ville da være den bedste måde i sådan et vejr."

"Hvad tror du dog, de bryder sig om vejret, din dumrian," sagde hans kone, "de vil gå og gå lige så længe, de kan se fortovet for tågen. Det er Daisy selv, der har udspekuleret det med den spadseretur. Lagde du ikke mærke til, hvor skuffet de blev begge to, da du absolut ville traske med dem den lange vej?"

"Tror du virkelig, Ellen?" sagde Bunting og så ganske slukøret ud. "Jeg synes, Joe sagde, han ville så gerne have mig med."

"Nå, det synes du," sagde fru Bunting tørt, "ja, han ville nok have været lige så glad for dig, som vi i gamle dage var det for den gamle kokkepige, der altid ville med, den gang vi var forelskede. Det var mig altid en gåde, hvor det kvindfolk kunne være bekendt at være så påtrængende, når hun så, at vi helst var fri for hende."

"Ja, men jeg er da Daisys fader og en gammel ven af Chandler," indvendte Bunting, "det er da noget helt andet end den kokkepige. Hun var jo ingen ting for os og vi ingen ting for hende."

"Hun havde såmænd ikke haft noget imod at være noget for dig, kan jeg forsikre dig," bemærkede hans Ellen og rystede på hovedet, mens hendes mand smilede lidt.

De var nu gået ind igen i deres pæne hyggelige dagligstue, og en følelse af en ikke ubehagelig træthed listede sig over fru Bunting. Det var rart at have Daisy af vejen nogen tid. Hun var et pigebarn, der havde øjnene med sig, og hun havde straks fra begyndelsen åbenbaret en nysgerrighed angående den logerende, som hendes stedmoder fandt noget urimelig og ilde anbragt. "Du kunne da gerne lade mig se bare et glimt af ham, Ellen," havde hun sagt selv samme morgen. Men Ellen havde rystet på hovedet. "Nej, såmænd vil jeg ej! Han er en stilfærdig og skikkelig herre, men han ved lige på en prik, hvad han vil. Og han vil ikke have andre end mig om sig. Selv din fader har næppe nok set ham!"

Men det havde naturligvis kun yderligere forøget Daisys lyst til at se hr. Sleuth.

Der var én grund til, hvorfor fru Bunting var glad over, at Buntings steddatter var borte et par dage. Mens hun var væk, ville unge Chandler sandsynligvis ikke løbe dem sådan på dørene, som han havde gjort i den senere tid, så meget mere som fru Bunting – skønt hun havde sagt det modsatte til sin mand – var ganske sikker på, at Daisy ville bede Joe Chandler om at komme til Belgrave Square. Det ville jo ligefrem stride mod naturen – i alt fald mod et pigebarns natur – ikke at gøre det. Selv om Joes ankomst ville gøre tante Margaret nok så gal i hovedet.

Ja, det var sikkert nok: når Daisy var borte, så slap de så længe for den unge fyr, og det var nu ikke af vejen.

Når Daisy ikke var her, så Chandler udelukkende var optaget af hende, var fru Bunting alligevel lidt bange for ham. Han var jo dog opdager, det var hans opgave at snuse om alle vegne og finde ud af alt muligt. Og skønt hun måtte indrømme, at han ikke havde gjort meget af den slags i hendes hus, så kunne han jo begynde, hvad øjeblik det skulle være. Og så, hvordan skulle det så gå hende og – hr. Sleuth?

Hun tænkte på flasken med det røde blæk i, på lædertasken, der måtte være skjult et eller andet sted, og hendes hjerte holdt næsten op at slå. Det var den slags ting, som altid i de historier, Bunting holdt så meget af at læse, førte til opdagelsen af berømte forbrydere …

Hr. Sleuth ringede den eftermiddag efter te meget tidligere end sædvanlig. Det var rimeligvis tågen, der havde fået ham til at tro, at det var senere end det i virkeligheden var.

Da hun kom op, sagde hendes pensionær i en træt tone: "Jeg ville gerne have en kop te nu med et stykke smørrebrød til. Jeg

tror ikke, jeg bryder mig om at få andet i eftermiddag."

"Det er en ækel tåge," bemærkede fru Bunting i en ualmindelig munter tone. "Det er intet under, at De ikke er sulten. Og det er jo heller ikke så længe siden, De fik Deres middag op."

"Nej," sagde han adspredt, "nej, det er det nok ikke, fru Bunting."

Hun gik ned, lavede teen og bragte den op igen, og da hun kom ind i stuen, undslap der hende et udbrud af misfornøjelse.

Hr. Sleuth var klædt på til at gå ud. Han havde sin lange havelock på, og hans aparte gamle, høje hat lå parat på bordet.

"De vil da ikke gå ud i eftermiddag," sagde hun usikkert. "Tågen er aldeles forfærdelig. De kan ikke se en hånd for Dem!"

Uden at vide af det var fru Buntings stemme næsten steget til et skrig. Hun gik lidt tilbage med bakken i hænderne og blev stående mellem døren og sin pensionær, som om hun ville spærre vejen for ham – som om hun ville rejse en levende barriere mellem hr. Sleuth og den mørke, tågede verden udenfor.

"Jeg bryder mig aldrig det mindste om, hvordan vejret er," sagde han gnavent og så på hende så bestemt og indtrængende, at hun langsomt og modstræbende gik til side. I det øjeblik lagde hun først mærke til, at hr. Sleuth havde noget i den højre hånd.

Det var nøglen til sekretærskabet. Han havde været på vej derhen, da hendes indtræden forstyrrede ham.

"Det er meget venligt af Dem at være så omhyggelig for mig," stammede han, "men – fru Bunting, De må ikke blive vred, når jeg siger Dem, at jeg ikke sætter pris på så megen omsorg. Jeg

foretrækker at passe mig selv. Jeg kan ikke blive her i huset, hvis jeg mærker, at min kommen og gåen bliver kontrolleret – udspioneret."

Hun rettede sig. "Der er ikke nogen, der udspionerer Dem," sagde hun med megen værdighed. "Jeg har gjort mit bedste for at gøre Dem tilpas –"

"Ja vist – ja vist har De det," sagde han i en bedrøvet, undskyldende tone. "Men De bar Dem ad lige nu, som om De ville prøve at forhindre mig i det, jeg vil gøre – eller rettere sagt *må* gøre. I årevis er jeg blevet misforstået, forfulgt ..." – Han betænkte sig et øjeblik, så tilføjede han mørkt det ene ord: "Pint! Nu vil De da ikke også gå hen og blive en at mine plageånder, fru Bunting?"

Hun stirrede hjælpeløst på ham. "Næ, det behøver De ikke at være bange for, jeg nogen sinde skal. Jeg sagde det bare, fordi – fordi jeg ikke tror, man kan gå sikkert på gaderne sådan en aften. Der er jo næsten ikke et menneske ude, skønt vi er så nær ved julen."

Han gik hen til vinduet og så ud. "Tågen er ved at lette, fru Bunting," men det lød slet ikke, som om han var lettet, snarere, som han var skuffet og ked af det.

Hun samlede alt sit mod og fulgte efter ham. Ja, hr. Sleuth havde ret, tågen var ved at lette – den rullede bort på den pludselige, uforklarlige måde, som den undertiden kan i London.

Han vendte sig bort fra vinduet. "Vi står her og snakker, så jeg er lige ved at glemme noget vigtigt, fru Bunting. Jeg ville gerne have, De skulle sætte et glas mælk og noget smør og brød her ind til mig i aften. Jeg bryder mig ikke om aftensmad, når

jeg kommer hjem, for efter min spadseretur går jeg rimeligvis lige ovenpå for at foretage et meget vanskeligt eksperiment."

"Det skal jeg nok." Så forlod fru Bunting sin pensionær.

Men da hun var kommet ned i entréen, hvor tågen var trængt ind, mens hun og hendes mand stod i døren og så efter Daisy, gjorde hun i stedet for at gå ind til Bunting noget så underligt, som hun aldrig før ville have troet sig i stand til. Hun trykkede sin varme pande ind imod den kolde stump spejl, der sad over paraplystativet. "Hvad skal jeg dog gøre?" klagede hun. "Jeg kan ikke holde det ud, jeg kan ikke holde det ud!"

Men skønt hun følte, at den hemmelige angst og spænding hun gik i, snart blev hende for stærk, tænkte hun dog ikke et øjeblik på at gribe til det middel, der i en fart kunne have gjort ende på hendes elendighed.

I den lange række af forbrydelser, samfundet kender, er det meget sjældent hændt, at en kvinde har forrådt den, der har taget sin tilflugt til hende. Ikke så sjældent har en ængstelig og forsigtig kvinde jaget en forfulgt bort fra sin dør, men åbenbaret, at han havde været der, det gjorde hun ikke. Ja, man kan næsten sige, at et sådant forræderi fra en kvindes side aldrig har fundet sted, hvis ikke forræderen er blevet fristet af pengebegærlighed eller hævnlyst. Måske er det sådan, fordi en kvinde mere er menneske end borger, fordi hendes pligt som ansvarligt medlem af et civiliseret samfund kun tynger meget let på hendes skuldre.

Og så var der det, at fru Bunting på en måde havde fået noget til overs for hr. Sleuth. Der kunne somme tider komme et lille sygeligt smil på hans ansigt, når han så hende komme ind med et af hans måltider, og når det hændte glædede det fru Bunting

og rørte hende. I mellemrummene mellem disse – disse skrækkelige begivenheder derude, der fyldte hende med sådan en mistanke, sådan en angst og sådan en spænding, var hun aldrig bange for hr. Sleuth, følte kun medlidenhed med ham.

Mange gange, når hun lå lysvågen i sin seng om natten, vendte og drejede hun det underlige problem i sine tanker. Et eller andet sted måtte hendes pensionær have boet i de foregående fyrre år af sit liv. Hun vidste ikke en gang, om hr. Sleuth havde nogle søskende; venner, vidste hun, havde han ingen af. Men hvor underlig og excentrisk han end var, anså hun det dog for sandsynligst, at han havde levet et roligt, ubemærket liv indtil – indtil nu. Hvad mon det var, der havde fået ham til at forandre alt lige på én gang – hvis han da *havde* forandret det? Det var det spørgsmål, som fru Bunting i det uendelige tumlede med; og hvis han havde forandret det, hvorfor skulle han så ikke på et eller andet tidspunkt vende tilbage til det, han øjensynlig havde været – et roligt, agtet medlem af samfundet?

Hvis bare han ville! Hvis bare han ville!

Mens hun stod der i entreen og kølede sin hede pande, fo'r alle disse forhåbninger og denne angst med lynets hurtighed gennem hendes hjerne.

Hun kom til at tænke på, at unge Chandler forleden dag havde sagt, at der aldrig i verdenshistorien havde været så mærkelig en morder, som Hævneren måtte være.

Hun og Bunting og lille Daisy med havde slugt hvert ord, Joe sagde, da han fortalte dem om andre bekendte rækker af mord, der havde fundet sted før i tiden, ikke alene i England, men også i udlandet – især i udlandet.

Der var én kvinde f.eks., der blandt sine omgivelser havde gået for at være et venligt, skikkeligt menneske, og som havde forgivet ikke mindre end femten personer for at få fat i deres livsforsikringer. Og så var der den forfærdelige historie om en tilsyneladende hæderlig, veltilfreds krovært og hans kone, som boede lige uden for en skov, og som dræbte alle de beskedne rejsende, der søgte ly under deres tag, ene og alene for at bemægtige sig deres klæder, og hvad de ellers havde af værdigenstande. Men i alle de historier havde morderen eller morderne altid været tilskyndet af én ting, nemlig en forbryderisk begærlighed efter penge.

Endelig gik hun efter at have tørret sin pande med sit lommetørklæde ind i stuen, hvor Bunting sad nok så fredeligt og røg sin pibe.

"Tågen er ved at lette lidt," sagde hun med usikker stemme, "jeg håber da, Daisy og Joe Chandler er kommet vel ud af den."

Men Bunting rystede på hovedet. "Næ, det er nok ikke så vel," sagde han kort, "du gør dig ingen begreb om, hvordan det er i Hyde Park, Ellen. Og det varer heller ikke længe, før den igen er lige så tæt her som for en halv time siden."

Hun gik hen til vinduet og trak gardinet til side. "Der er da ikke kommet så få folk på gaderne alligevel," bemærkede hun.

"Der er en flot juleudstilling i Edgware Road; jeg tænkte netop på at spørge dig, om du ikke havde lyst til at gå derhen med mig."

"Næ," sagde hun uvilligt, "jeg vil hellere blive hjemme."

Hun lyttede anspændt efter den lyd, der tilkendegav, at pensionæren nu gik ned ad trapperne.

Langt om længe hørte hun ham komme forsigtigt og sagte på sine gummisåler. Men Bunting mærkede ingenting, før yderdøren blev lukket.

"Det skulle dog aldrig være hr. Sleuth, der går ud," sagde han forskrækket og vendte sig til sin kone. "Den stakkel, han kan jo komme noget til! Sådan en aften må man skam have øjnene med sig. Jeg håber da ikke, han har taget nogle af sine penge med."

"Det er ikke første gang, hr. Sleuth har været ude i tåge," sagde fru Bunting med et suk.

Hun kunne ikke lade være at komme med den bemærkning, men nu vendte hun sig hurtigt og forskrækket om for at se, hvordan Bunting havde opfattet det, hun sagde.

Men han så ganske rolig ud, som om han knap havde hørt det. "Vi har aldrig mere den gode, gamle tåge som før – den, folk plejede at kalde Londoner-tåge. Jeg tænker, vor pensionær har det ligesom fru Crowley, hende, jeg har fortalt dig om så tit, Ellen."

Fru Bunting nikkede.

Fru Crowley var en af Buntings fruer, en af dem, han havde holdt mest af, en glad og fornøjet dame, der ofte plejede at give sine tjenestefolk, hvad hun kaldte et traktement. Det var sjældent den slags traktement, de selv ville have valgt, men de skønnede dog på hendes venlige tanke.

"Fru Crowley plejede altid at sige," fortsatte Bunting på sin langsomme, belærende måde, "at hun aldrig brød sig om, hvor dårligt vejret var i London, når det bare var London og ikke på landet. Hr. Crowley, han holdt mest af landet, men der blev fru Crowley altid i dårligt humør. Hun blev aldrig hjemme, fordi

det var tåget. Hun var ikke spor af bange. Men," – han vendte sig og så på sin kone, "det forbavser mig lidt med hr. Sleuth. Jeg havde egentlig troet, han var mere ængstelig af sig."

Han ventede et øjeblik, så hun blev nødt til at svare ham.

"Ængstelig kan man vel ikke kalde ham," sagde hun, "men meget stille af sig er han rigtignok. Det er vel derfor, han ikke kan lide at gå ud, når der er fuldt af folk på gaden. Men jeg tænker da heller ikke, han bliver længe borte."

Hun håbede i sit inderste hjerte, at hr. Sleuth snart ville komme hjem – at han ville lade sig skræmme af mørket, der faldt på.

Ret længe ad gangen kunne hun nu ikke holde ud at sidde stille. Hun rejste sig op og gik hen til vinduet længst borte.

Tågen havde virkelig lettet. Hun kunne se lygterne skinne rødt på den anden side af gaden, og skikkelser, der lignede skygger, skyndte sig forbi, de fleste i retning af Edgware Road for at se på julebutikkerne.

Til sidst rejste Bunting sig også til hendes store lettelse. Han gik hen til skabet, hvor han havde sin lille samling bøger, og tog én ud.

"Jeg tror, jeg vil læse lidt," sagde han, "det er så længe, siden jeg har haft fat i en bog. Der har været så meget interessant i aviserne i den senere tid, men nu er der jo ingen ting."

Hans kone svarede ikke. Hun vidste godt, hvad han mente. Der var gået ikke så få dage siden Hævnerens to sidste mord, og aviserne havde ikke meget at sige om dem, som de ikke allerede havde sagt en halv snes gange før på forskellige måder.

Hun gik ind i sovekammeret og kom tilbage med et sytøj. Fru Bunting holdt meget af at sy, og Bunting kunne godt lide at se

hende med et sytøj. Siden hun havde fået hr. Sleuth, havde hun ikke haft megen tid til den slags arbejde.

Underligt, så der var stille i huset, nu da Daisy var borte – eller pensionæren,

Til sidst slap hun nålen og lod sytøjet ligge i sit skød, mens hun lyttede længselsfuldt efter hr. Sleuths nøgle i døren.

Og alt som minutterne gik, begyndte hun at tænke sig muligheden af, at hun aldrig mere fik sin pensionær at se. For efter hvad fru Bunting kendte til hr. Sleuth, følte hun sig overbevist om, at kom han i nogen – en eller anden forlegenhed derude, så ville han aldrig røbe, hvor han havde boet de sidste par uger.

Nej, i så tilfælde ville den logerende forsvinde så pludseligt, som han var kommet. Og Bunting ville aldrig have den ringeste anelse om noget, før der måske – hvor var det forfærdeligt at tænke på – kom et billede af ham i aviserne, så Bunting på den måde opdagede, hvem det var, de havde haft i huset.

Men hvis det skulle hænde – hvis det virkelig skulle ende så skrækkeligt, så tog hun nu her i dette øjeblik den beslutning aldrig at sige et ord. Hun ville lade lige så forbavset, lige så rystet, lige så lamslået over den opdagelse som de andre.

14

"Nå, der er han endelig! Det var da godt. Det er jo ikke vejr for en hund at være ude i."

Bunting var oplivet og lettet, men vendte sig ikke om og så på sin kone, mens han talte. Han blev ved at læse sin aftenavis, som han sad med i hånden.

Han sad tæt ved kaminen i sin magelige lænestol. Han så rigtig rødmosset og veltilfreds ud. Fru Bunting stirrede på ham med et udtryk af misundelse, for ikke at sige forargelse. Og det skønt hun på sin egen lidt tørre måde virkelig holdt overmåde meget af Bunting.

"Du behøver såmænd ikke at være så ængstelig for hr. Sleuth. Han er nok mand for at klare sig selv."

Bunting lagde avisen. "Jeg kan ikke begribe, hvorfor han havde lyst til at gå ud i sådan et vejr," sagde han utålmodigt.

"Ja, det kommer vel egentlig ikke dig ved, Bunting, synes du vel?"

"Næ, det gør det ganske vist ikke. Men det ville da være en kedelig historie for os, om der skulle tilstøde ham noget. Den pensionær, det er da det første held, vi har haft i lange tider, Ellen."

Fru Bunting rokkede lidt uroligt på sin høje stol. Hun svarede ikke. Det var så selvfølgeligt, det, Bunting sagde; det var ikke umagen værd at svare på. Og desuden sad hun og lyttede. Hun fulgte sin pensionær skridt for skridt, hans underlige sagte, hurtige bevægelser gennem den oplyste, tågefyldte entré – hun

syntes altid, han listede. Så, nu gik han op ad trappen. Hvad var det nu, Bunting sagde – –?

"Det er slet ikke uden fare for ordentlige folk at være ude i sådan et vejr – og der er ingen mening i det, når de ikke har noget at gøre, som ikke kan opsættes til i morgen." Bunting så sin kone lige ind i hendes smalle, blege ansigt. Han var ihærdig, når han havde sat sig noget i hovedet, og han holdt nok af at hævde dg en gang imellem. "Jeg havde god lyst til at snakke lidt med ham om det! Man burde da sige til ham, hvor risikabelt det er – især for en mand som han – at rende rundt på gaderne ved nattetid. Jeg læste jo for dig om alle de ulykker, der var sket – forfærdeligt var det, og alle sammen på grund af tågen. Og så dette uhyre, han lader vel også snart høre fra sig igen."

"Uhyre?" gentog fru Bunting adspredt.

Hun lyttede efter den logerendes fodtrin ovenpå. Hun gad nok vide, om han var gået ind i sin pæne dagligstue, eller om han var gået lige op i det kolde "eksperimentværelse", som hun nu altid kaldte det.

Men hendes mand gik videre, som om han ingen ting havde hørt, og hun opgav at lytte efter, hvad der gik for sig ovenpå.

"Det ville dog ikke være videre rart at rende på sådan en fyr i tågen, hvad Ellen?" sagde han med et lille, velbehageligt gys.

"Hvad er det for noget snak, du siger?" sagde fru Bunting skarpt. Så rejste hun sig op. Hendes mands bemærkninger havde forstyrret hende. Hvorfor kunne de dog ikke tale om noget fornøjeligt, når de havde lidt tid til at hygge sig sammen?

Bunting tog fat på sin avis igen, og hun puslede lidt om i stuen. Det var snart spisetid nu, og hun havde tænkt på at traktere sin mand med et delikat stykke ristet ost i aften. Han

var så heldig at have en fordøjelse som en struds, noget hun nok holdt af at foreholde ham i en halvt foragtelig og halvt misundelig tone. Men han var alligevel slet ikke fri for at være kræsen, som tjenere, der har haft gode pladser, ikke så sjældent er.

Ja, Bunting var i besiddelse af en fortræffelig fordøjelse. Sådan et tarveligt ord som "mave" kunne det aldrig falde fru Bunting ind at bruge – det skulle da være til en læge i et sygeværelse. Det var hun meget for dannet til.

Hr. Sleuths værtinde gik ikke straks ned i sit kolde køkken. Hun gik pludselig hen til sovekammerdøren, lukkede den hurtigt op og skyndte sig stille og ubemærket ind i sit sovekammer. Da hun sagte havde lukket døren efter sig, gik hun lidt længere ind i mørket og stod ubevægelig og lyttede.

Lige straks hørte hun ingen ting, men lidt efter lidt opfangede hendes øre forskellige lyde, der kom fra én, der bevægede sig ganske sagte ovenpå i hr. Sleuths soveværelse. Men hvor anspændt hun end lyttede, var det hende dog umuligt at regne ud, hvad der var, hendes logerende bestilte.

Endelig hørte hun ham åbne døren ud til trappen. Hun kunne høre trappetrinene knirke. Det betød uden tvivl, at hr. Sleuth agtede at tilbringe resten af aftenen i det triste værelse deroppe. I lang tid havde han ikke været deroppe – ikke i de sidste ti dage. Det var da underligt, at han netop i aften i sådan en tåge skulle til at tumle med sine eksperimenter.

Hun famlede sig frem til en stol og satte sig ned. Hun følte sig meget træt – så underlig udmattet, som om hun havde haft anstrengende fysisk arbejde.

Ja, sandt var det, at hr. Sleuth havde bragt hende og Bunting lykke, og det var grimt, rigtig grimt, af hende nogen sinde at glemme det.

Som hun sad der, overvejede hun også noget, hun allerede flere gange havde tænkt på, nemlig hvad den logerendes bortrejse ville betyde for dem. Det ville uden tvivl betyde ruin for dem, lige så sikkert som hans forbliven betød alle mulige behageligheder. Af hvilke materielt velvære endda var det mindste. Hvis hr. Sleuth blev hos dem, hvad alt tydede på, betød det en hæderlig tilværelse og først og fremmest et sikkert udkomme.

Fru Bunting tænkte på hr. Sleuths penge. Han fik aldrig brev, og en eller anden indtægt måtte han jo dog have, det var tydeligt. Hun antog, at han gik ud og hævede sine penge i en bank, efterhånden som han trængte til dem.

Så opgav hun at tænke mere på hr. Sleuth.

Hævneren? Det var da et underligt navn! Men en gang måtte det tidspunkt da komme, hvor Hævneren, hvem han så end var, måtte føle sig tilfredsstillet, føle sig tilstrækkelig hævnet.

Og for at komme tilbage til hr. Sleuth, så var det rigtignok et held, at han lod til at være så fornøjet ikke alene med værelserne, men også med sin vært og værtinde – ja, der var i virkeligheden ingen grund til, at hr. Sleuth nogen sinde skulle få lyst til at forlade sådan et godt sted.

Fru Bunting rejste sig pludselig. Med en kraftanstrengelse rystede hun den ækle følelse af beklemthed og ubehag af sig. Hun følte efter dørhåndtaget og gik med faste skridt ud i gangen og ned i køkkenet.

Den gang de havde lejet huset, var kælderen ved hendes omsorg blevet om ikke just et behageligt, så dog et rent sted at være. Hun havde fået det hvidtet, og op imod de hvide vægge skinnede det store, firkantede gaskomfur af sort jern og blankt stål. Det var et stort gaskomfur, hun betalte tre kroner og halvtreds i kvartalet i leje til gasværket. Og her i køkkenet havde hun ikke den tossede automat. Den slags var fru Bunting alt for klog til at indlade sig på. Hun havde en ordentlig gasmåler, og hun betalte for, hvad hun brugte, når hun havde brugt det.

Hun satte sit lys på det hvidskurede køkkenbord, tændte gassen og slukkede lyset.

Så tændte hun på et af ildstederne og satte en stegepande over, og så gik hendes tanker igen næsten mod hendes vilje tilbage til hr. Sleuth. Aldrig nogen sinde havde hun haft en så tillidsfuld logerende som han. Og dog var han på en vis måde så hemmelighedsfuld, så aparte.

Så tænkte hun på tasken, den taske, der havde rumlet så underligt rundt i sekretæren. Hun havde på fornemmelsen, at hendes pensionær havde taget den taske med, da han gik ud i aften.

Så jog hun igen med en voldsom anstrengelse tanken om tasken fra sig og vendte tilbage til det mere behagelige emne om hr. Sleuths indtægter, og om hvor lidt ulejlighed han gjorde. Excentrisk var den logerende, det kunne ikke nægtes, ellers ville han slet ikke bo her hos dem – så ville han leve på en helt anden måde sammen med nogen af sin familie eller med en ven af sin egen klasse.

Mens disse tanker uophørligt for gennem hovedet på hende, passede hun sin pande, skar osten i små klumper, tog det

nødvendige smør og tilberedte med sin sædvanlige omhu og renlighed osteretten til Bunting.

Og så hørte hun pludselig, midt som hun stod og ristede brødet, som den smeltede ost skulle hældes over, en lyd, der fik hende til at fare sammen.

Slæbende, tøvende skridt fik trappen udenfor til at knirke.

Hun så op og lyttede.

Det var da ikke pensionæren, der ville ud igen, i den kolde, tågede aften – for anden gang ud, ligesom han havde gjort forleden aften? Nej, de skridt, hun nu kendte så godt, gik ikke nedad til entreen og yderdøren.

I stedet for – hvad var dog det, hun nu hørte? Hun begyndte at lytte så ivrigt, at brødet, hun holdt på ristegaflen blev helt sort. Pludselig opdagede hun det og rynkede panden, misfornøjet med sig selv. Det kom der af ikke at passe sit arbejde.

Hr. Sleuth var øjensynlig i færd med at gøre, hvad han endnu aldrig havde gjort før.

Nærmere og nærmere kom de dumpe, tunge trin ned ad køkkentrappen, og fru Buntings hjerte begyndte at hamre om kap med skridtene. Hun slukkede på ildstedet uden at bryde sig om, at osten ville blive stiv og ødelagt i kulden.

Så vendte hun sig om mod døren.

Hun hørte en famlen ved dørhåndtaget, og et øjeblik efter gik døren op, og der stod hendes pensionær, som hun lige fra det første øjeblik havde ventet og frygtet.

Hr. Sleuth så endnu underligere ud end sædvanlig. Han var iført slåbrok, noget, hun aldrig havde set ham i før, skønt hun

nok vidste, at han havde købt sig en kort efter sin ankomst. I hånden havde han et tændt lys.

Da den logerende så, der var lys i køkkenet, og at konen, var dernede, så han ganske ubeskrivelig overrasket, næsten forfærdet ud.

"Er der noget, De mangler? Kan jeg hjælpe Dem med noget? Jeg håber da ikke, De har ringet?"

Fru Bunting holdt stillingen foran gaskomfuret. Hr. Sleuth havde ikke noget at gøre her nede i hendes køkken, og det havde hun i sinde at lade ham forstå.

"Næ, jeg ringede ikke," stammede han perpleks, "sandt at sige, vidste jeg ikke, De var hernede, fru Bunting. De må undskylde mit kostume, der er noget i vejen med min gasovn eller rettere sagt med automaten, så jeg kom herned for at se, om De havde en. Jeg vil gerne spørge Dem, om jeg man få lov til at låne den i aften til et vigtigt eksperiment, jeg har for."

Fru Buntings hjerte bankede hurtigere og hurtigere. Hun følte sig ganske naturligt urolig. Hvorfor kunne hr. Sleuths eksperiment dog ikke vente til i morgen? Hun stirrede mistænksomt på ham, men der var noget i hans ansigt, der på en gang fyldte hende med angst og medlidenhed. Det var et truende, indtrængende, bønfaldende blik.

"Jo, naturligvis, men jeg er bange for, De vil finde det meget koldt hernede."

"Jeg synes, her er rigtig varmt og godt," sagde han med en lettet og glad stemme. "Hyggeligt og varmt i sammenligning med mit kolde værelse ovenpå."

Hyggeligt og varmt? Fru Bunting stirrede målløs på ham. Næ, selv det triste værelse oppe på kvisten måtte være meget

varmere og hyggeligere end dette kolde køkken nede i kælderen.

"Jeg skal gerne tænde op hernede for Dem. Vi bruger aldrig kaminen, men den er fuldstændig i orden, for det første, jeg gjorde, da jeg overtog huset, var at lade skorstenen rense. Den var ganske forfærdelig snavset. Den kunne have stukket ild på hele huset." Fru Buntings husmoderlige instinkter blev ligefrem oprørte ved tanken. "For resten synes jeg, De burde have lagt i i Deres sovekammer, når det er så koldt om natten."

"Ikke tale om – jeg vil meget hellere være fri. Jeg kan ikke lide kaminild, fru Bunting. Det troede jeg, jeg havde sagt Dem."

Hr. Sleuth rynkede panden. Det var en underlig figur, han gjorde, som han stod der med det brændende lys i hånden lige indenfor køkkendøren.

"Det skal ikke vare ret længe, på et kvarters tid skal jeg være færdig. Og så kan De komme ned. Så skal alting nok være i orden til Dem. Der er vel ikke noget, jeg kan hjælpe Dem med?"

"Jeg har ingen brug for Deres køkken lige nu – ellers mange tak, fru Bunting. Jeg kommer ned senere – meget senere – når De og Deres mand er gået i seng, men jeg ville sætte megen pris på, om De ville sørge for, at der kom en gasmand i morgen og gjorde min ovn i stand. Det kunne jo besørges, mens jeg er ude. Det var meget kedeligt, at den automat skulle gå i stykker. Det har ærgret mig i høj grad."

"Det kunne jo være, Bunting kunne gøre den i stand for Dem. Han kunne da i alt fald gå op og prøve på det."

"Nej, nej, jeg vil ikke have noget gjort i aften. Forresten kunne han heller ikke gøre den i stand. Jeg har en hel del forstand på de dele, fru Bunting, og jeg har prøvet så godt, jeg kunne. Det er

nemt nok at se, hvad der er i vejen med den. Den fungerer ikke, for den er helt fuld af penge, det er en tåbelig indretning i det hele taget, det har jeg altid syntes."

Hr. Sleuth talte meget ivrigere og utålmodigere, end han plejede, men fru Bunting var enig med ham, hvad den sag angik. Hun havde altid haft på fornemmelsen, at disse automater var lige så grundige og uredelige som menneskene selv. Det var ganske forfærdeligt, hvad de kunne sluge af kroner. Hun havde selv haft en, så hun vidste det.

Som om han havde gættet hendes tanker, gik hr. Sleuth nærmere og så på gasovnen. "Nå, jeg ser, De ikke har nogen automat," sagde han anerkendende. "Det er rigtig rart, for jeg tror nok, mit eksperiment vil tage temmelig lang tid. Men jeg skal naturligvis nok betale Dem for brugen af ovnen, fru Bunting."

"Det kunne aldrig falde mig ind at forlange noget for det. Vi bruger den ovn så lidt, skal jeg sige Dem. Jeg er aldrig i køkkenet et øjeblik længere end nødvendigt i denne kulde."

Fru Bunting begyndte at føle sig lidt lettere til mode. Sådan gik det altid, når hun så hr. Sleuth. Så gik hendes sygelige angst over, måske fordi han næsten altid var så venlig og stille i sin måde at være på. Men lidt uhyggelig til mode følte hun sig alligevel, da de begge langsomt gik hen mod døren, han i forvejen og hun bagefter.

Da hun var kommet derhen, sagde han høfligt Godnat til sin værtinde, og gik ovenpå til sine egne værelser.

Fru Bunting gik ind i sit køkken igen og tændte kogegassen. Men hun var ikke oplagt til nogen ting og følte sig angst, hun vidste ikke selv hvorfor. Mens hun stod og ristede osten,

prøvede hun at samle hele sin opmærksomhed om sit arbejde, og det lykkedes hende også. Men noget andet inden i hende blev ved uanfægtet at stille hende de mest påtrængende spørgsmål.

Hun havde en fornemmelse, som om der hele tiden var nogen, der puslede uden om hende, og en gang greb hun sig selv i at stå og lytte – noget, der ikke var spor af mening i, da hun jo ikke kunne gøre sig noget håb om at høre, hvad hr. Sleuth bestilte to-tre etager oven over. Gud ved, hvad det var for eksperimenter, hendes logerende havde for! Det var også underligt, det aldrig var i lykkedes hende at opdage, hvad han egentlig brugte den store gasovn til. Alt, hvad hun vidste, var, at han brugte en meget høj varmegrad.

15

Buntings gik tidligt i seng den aften. Men fru Bunting havde besluttet at ligge vågen. Hun ville nok vide, hvad tid på natten hendes logerende ville komme ned i køkkenet og tage fat på sit eksperiment. Og frem for alt ville hun vide, hvor længe han blev dernede.

Men hun havde haft en lang, anstrengende dag, og inden hun vidste et ord af det, var hun faldet i søvn.

Kirkeuret lige ved slog to, og i det samme vågnede fru Bunting. Hun ærgrede sig over sig selv. Hvordan kunne det dog være gået til, af hun var faldet i søvn? Der kunne hr. Sleuth jo have været nede og oppe igen for mange timer siden.

Lidt efter lidt mærkede hun, at der var en svag, syrlig lugt derinde. Noget flygtigt, uhåndgribeligt, ubehageligt, der lagde sig tæt om hende og hendes snorkende mand ved siden af næsten som damp.

Fru Bunting salte sig op i sengen og snusede; så kravlede hun, trods kulden, stille ud at sine varme sengeklæder og ned til fodenden. Da hr. Sleuths værtinde var kommet så langt, lænede hun sig ud over messingstangen og stak næsen tæt hen til hængslet på den dør, der førte ud til entreen. Ja, derfra kom den besynderlige, afskyelige lugt. Ude i gangen måtte den være forfærdelig stærk.

Da hun, rystende af kulde, krøb ned under sengeklæderne igen, havde hun den største lyst til at tage et ordentlig tag i sin mand og sige til ham: "Bunting! Bunting, skynd dig op! Der

foregår noget underligt, noget forfærdeligt noget ude i køkkenet, som vi må have rede på."

Men som hun lå der i sengen ved siden af sin mand og lyttede anspændt efter den mindste lyd, vidste hun meget godt selv, at hun ikke ville gøre det.

Hvad gjorde det, om hendes logerende lavede lidt griseri og lidt lugt nede i hendes pæne lille køkken? Han var jo ellers en næsten ideel pensionær at have. Og gjorde de nu noget, der ærgrede ham, så han rejste, så kunne de nok skyde en hvid pind efter nogen sinde at få én, der kunne sammenlignes med ham.

Klokken slog tre, før fru Bunting hørte køkkentrappen knage under tunge, langsomme skridt. Men hr. Sleuth gik ikke lige op til sig selv, som fru Bunting havde ventet. I stedet for gik han hen til yderdøren, lukkede den op og satte sikkerhedskæden på, så gik han forbi hendes dør, og hun syntes han satte sig ned på trappen, men ganske sikker var hun ikke på det.

Ti minutter efter eller så hørte hun ham gå hen til døren igen og ganske sagte lukke den. Og så gik det op for hende, hvad hele den manøvre skulle til. Det var den gennemtrængende, skarpe lugt – var det ikke af brændt uld? – som han ville have ud af huset.

Fru Bunting, der lå derinde i mørket og lyttede til pensionærens skridt op ad trappen, havde en fornemmelse, som om hun aldrig skulle blive den afskyelige lugt kvit.

Fru Bunting var blevet lutter lugtesans.

Endelig faldt den stakkels kone i en tung, urolig søvn, hvor hun havde den forfærdeligste, mest unaturlige drøm. Hæse stemmer råbte hende ind i ørene: "Hævneren lige her i

nærheden!" – "Rædselsfuldt mord i Edgware Road!" – "Hævneren på færde igen!"

Og selv i drømme blev fru Bunting vred og irriteret. Hun vidste godt, hvorfor hun skulle plages af den slags mareridt! Det var også, fordi Bunting aldrig kunne tænke på eller tale om andet end de skrækkelige mord, som ellers kun sygelige og simple folk var optaget af.

Ja, selv nu i drømme kunne hun høre sin mand snakke til hende om det:

"Ellen –" syntes hun, Bunting mumlede ind i øret på hende, "Ellen, jeg går lige op og får en avis, min ven. Klokken er over syv."

Så kom råbene – næ, værre endnu, lyden af trampende, løbende fødder igen. Hun strøg håret bort fra panden med begge hænder og satte sig op i sengen og lyttede.

Det var altså ikke noget mareridt, men noget meget, meget værre – nemlig virkelighed, hvorfor kunne Bunting nu heller ikke have ligget lidt længere stille og ladet sin stakkels kone blive ved at drømme? Den mest forfærdelige drøm ville have været langt at foretrække for denne opvågnen.

Hun hørte sin mand gå ud til yderdøren og veksle et par ophidsede ord med avisdrengen, mens han købte avisen. Så kom han ind igen, og hun hørte ham tænde gassen i dagligstuen.

Bunting lavede altid en kop te til sin kone om morgenen. Det var noget, han havde lovet hende, da de giftede sig. Og han havde endnu aldrig brudt sit løfte. Det var en ganske ubetydelig og ganske almindelig lille ting og ikke noget at snakke om for en god ægtemand, men denne morgen fik bevidstheden om

snart at se Bunting komme ansættende med den lille bakke tårerne frem i fru Buntings trætte, farveløse øjne. Og længere end sædvanlig syntes hun, han var om det i dag.

Da Bunting endelig kom med teen, fandt han sin kone liggende med ansigtet ind mod væggen.

"Her er din te, Ellen," sagde han, og hans stemme lød glad og optaget.

Hun vendte sig og satte sig op. "Nå?" sagde hun. "Nå, hvorfor fortæller du mig det dog ikke?"

"Jeg troede, du sov," stammede han. "Jeg troede slet ikke, du havde hørt noget, Ellen."

"Tror du måske, jeg kunne sove i sådan et spektakel? Naturligvis hørte jeg det. Kom nu med det!"

"Jeg har knap nok haft tid til at kigge i avisen selv," sagde han langsomt.

"Snak, du læste den jo lige nu," sagde hun vredt. "Jeg hørte godt, du raslede med den. Du begyndte allerede at læse den, før du tændte gassen. Nå, hvad var det så, de råbte om Edgware Road?"

"Ja," sagde Bunting, "når du har hørt det, så kan jeg jo lige så godt fortælle dig det. Hævneren går mere og mere vest på, gør han. Sidste gang var det Kings Cross – nu er det Edgware Road. Jeg sagde nok, han ville komme denne vej, og nu *er* han kommet denne vej."

"Gå ind og tag mig avisen," sagde hun bydende, "Jeg vil læse den selv."

Bunting gik ind i den anden stue, så kom han tilbage og rakte hende stiltiende en underlig tynd, lille avis.

"Hvad er det for noget," sagde hun, "det er jo ikke vores avis."

"Næ, selvfølgelig ikke," svarede han lidt kort. "Det er en ekstraudgave af "*Sun*" i anledning af mordet. Dér står det –" han pegede på stedet. Hun havde nok fundet det selv, trods det temmelig dårlige gasblus, der nu var tændt over toiletbordet, for nyheden var trykt med store, udhævede bogstaver:

"Endnu en gang er det lykkedes morderen, der kalder sig selv Hævneren, at undslippe. Mens politiet og den store hær af private opdagere, der beskæftiger sig med denne mærkværdige række af grusomme forbrydelser, havde samlet al deres opmærksomhed om Kings Cross og East End, er han hurtigt og ubemærket gået vest på. Og på et tidspunkt, hvor færdslen og travlheden på Edgware Road var på sit højeste, har han med lynets hast og en enestående brutalitet gjort det af med et menneske til.

Halvtreds meter fra den øde forretningsgård, hvor han har stået og passet sit offer op, var der hundreder af lykkelige, travle mennesker, der gik op og ned ad gaden for at gøre juleindkøb. Et øjeblik efter at have begået sin oprørende forbrydelse må han have blandet sig med denne muntre menneskemængde. Og det skyldes et rent tilfælde, at liget blev opdaget så hurtigt – det vil sige lige efter midnat.

Doktor Dowtray, som øjeblikkelig blev tilkaldt, mener, at kvinden havde været død tre timer i det mindste, om ikke fire. Lige straks troede man – eller snarere håbede man – at dette mord ikke havde noget at gøre med den række forbrydelser, der i denne tid indgyder hele den civiliserede verden rædsel. Men nej – i kanten af den døde kvindes kjole fandt man det sædvanlige, velkendte, trekantede stykke gråt papir – det uhyggeligste visitkort, en mand nogen sinde har fundet på!

Hævneren har denne gang overgået sig selv, hvad dristighed og forvovenhed angår – han har vist en koldblodighed, der i sin sygelige fanatisme og forfærdelige ondskab overgår alt."

Hele tiden, mens fru Bunting langsomt og besværligt arbejdede sig igennem beretningen, stod hendes i mand og så på hende, længselsfuld, og dog lidt angst for at komme frem med en ny idé, som han brændte efter i at betro selv sin kones uvillige øren.

Da hun endelig var blevet helt færdig, så hun forbitret op.

"Har du ikke andet at bestille end at stå der og stirre på mig," sagde hun irriteret. "Enten der er mord eller ej, er jeg vel nødt til at stå op! Gå dog – gå!"

Og Bunting gik ind i den anden stue.

Da han var gået, lagde hans kone sig ned og lukkede øjnene.

Hun prøvede at lade være at tænke. Hun *ville* ikke tænke. Og det lykkedes hende virkelig et par minutter slet ikke at tænke på noget. Hun følte sig frygtelig træt og kraftesløs både på legeme og sjæl, som én, der er ved at komme sig efter en lang, udmattende sygdom.

Løsrevne, barnagtige tanker kom og gik som små skyer på en sommerhimmel. Mon de afskyelige avisdrenge også havde lov til at råbe i Belgrave Square! Og Gud ved, om så Margaret, der lignede sin svoger så lidt, ville stå op og købe en avis ligesom han. Næ, såmænd om hun ville. Margaret skulle sikkert ikke have noget af at forlade sin gode, varme seng af den grund.

Var det i morgen. Daisy kom tilbage? Ja, det var det nok. Det var ikke i dag. Det var nu alligevel rart, hun kom. Daisy havde altid så meget grinagtigt at fortælle om sine besøg hos tante Margaret. Pigebarnet havde virkelig noget efterlignelsestalent.

Og Margaret med sin komiske punktlighed og pertentlighed og sin evindelige snak om "herskabet" var et taknemmeligt offer.

Så begyndte fru Buntings stakkels, trætte, forpinte hjerne at tumle med unge Chandler. Noget underligt noget den kærlighed, når man rigtigt tænker over det – noget, Ellen Bunting nu ikke meget ofte gjorde. Se, der var nu Joe, en pæn, indtagende ung mand, der traf en mængde unge piger, og kønne unge piger også – lige så kønne som Daisy og ti gange så drevne – og så gik han dog forbi dem alle uden at skænke dem en tanke og havde gjort det lige siden i sommer, skønt de sikkert ikke havde sparet på krudtet! I dag kom han nok ikke, siden Daisy ikke var hjemme. Det var dog altid en trøst!

Så satte fru Bunting sig op igen, og erindringen om, hvad der var foregået, stormede ind over hende. Hvis nu Joe kom alligevel, så måtte hun se at holde sig stiv, når han og Bunting begyndte på deres endeløse snak om Hævneren og mordet.

Langsomt stak hun benene ud af sengen og følte sig så træt og svag både på legeme og sjæl, så hun knap kunne rejse sig op.

Hun stod et øjeblik og lyttede – lyttede og gyste i kulden. I betragtning af, at det var så tidligt på morgenen, lod der til at være en ualmindelig færdsel i Marylebone Road. Hun kunne høre lyden helt ind gennem den lukkede dør og de tætlukkede dagligstuevinduer. Der måtte ligefrem være stimmel af mennesker, der valfartede til fods og til vogns til skuepladsen for Hævnerens sidste opsigtsvækkende mord …

Hun hørte dumpet af deres sædvanlige morgenavis, da den faldt ned på gulvet i entreen, og et øjeblik efter Bunting, da han kom tilbage og med et tilfreds suk satte sig til rette foran den nylig tændte ild.

Modløs begyndte hun at klæde sig på, mens hun hele tiden hørte trampen og støj ude fra gaden, der tog til for hvert øjeblik, der gik.

Da fru Bunting kom ned i sit køkken, så alt ud akkurat som da hun forlod det, og der var ikke spor af den skarpe brændte lugt, som hun havde ventet. I stedet for var det hvidtede kælderrum fuldt af tåge, og hun kunne se, at vinduerne havde været lukket op på vid gab, skønt skodderne nu var både låsede og lukkede.

Hun bukkede sig ned og smækkede ovndøren op. Ja, det var nok det, hun tænkte! Der havde været en voldsom hede i ovnen, siden hun sidst havde brugt den, og på stengulvet underneden var der faldet en bunke sort, fed sod.

Fru Bunting tog skinken og æggene, som hun havde købt dagen i forvejen til sin og Buntings morgenmad, og gik op i dagligstuen og satte panden over på gasapparatet deroppe. Hendes mand så tavs og forundret på hende. Det havde hun aldrig gjort før.

"Jeg kunne ikke holde det ud dernede," sagde hun; "der var så koldt og fugtigt. Jeg syntes, det var bedre at gå herop med det i dag."

"Ja," sagde han venligt, "det var da en udmærket idé. Det var da godt, du fandt på det."

Men da det kom til stykket, kunne hans kone ikke få en bid ned af den velsmagende morgenmad, hun satte på bordet. Hun drak bare en kop te.

"Jeg tror virkelig ikke, du er rigtig rask, Ellen," sagde Bunting bekymret.

"Vist er jeg det," sagde hun kort. "Jeg fejler ingen ting. Lad dog vare vær' og find på sådan noget. Det er tanken på den skrækkelige historie her lige i nærheden af os, der har taget sådan på mig, så jeg ingen appetit har. Vil du nu bare høre derude!"

Gennem de lukkede vinduer trængte lyden af hurtige skridt og af høj, rå latter. Sikken en mængde mennesker eller rettere sagt pøbel, der styrtede hen til det sted, hvor der ikke var det mindste at se mere!

Fru Bunting fik sin mand til at låse gitterlågen ud mod gaden af. "Jeg skal dog ikke have nogen af de banditter herind," sagde hun oprørt. Og lidt efter: "Sikken en mængde dagdrivere, der må være i verden!"

16

Bunting begyndte at gå uroligt rundt i stuen. Han gik hen til vinduet, stod der lidt og stirrede på hoben, der hurtigt strømmede forbi, gik så hen til kaminen igen og satte sig ned.

Men han kunne ikke holde sig i ro. Han tog avisen, kiggede lidt i den og rejste sig så og gik hen til vinduet igen.

"Jeg ville ønske, du kunne sidde stille," sagde hans kone til sidst. Og et par minutter efter brast det ud af hende: "Du skulle såmænd hellere tage din hat og frakke og se at komme af sted!"

Og Bunting så lidt flov ud, men tog straks hat og frakke på. Han var da ikke mere end et menneske. Og det var da intet under, han var urolig og ophidset, så nær det havde været dem denne gang. Ellen kunne nu ikke forstå sådan noget. Det var også skrækkeligt, så tvær og underlig hun havde været hele morgenen – vred på ham, fordi han var faret ud for at høre, hvad der var på færde, og vredere endnu, da han kom tilbage og ikke havde sagt noget, bare fordi han troede, hun hellere ville være fri for at høre noget om det.

Imidlertid tvang fru Bunting sig til at gå ned i køkkenet igen, og da hun var kommet ind i det lave, hvidtede rum, blev hun pludselig overfaldet af en forfærdelig angst. Hun vendte sig om og gik hen og gjorde noget, hun aldrig i sit liv havde gjort før, og som hun heller aldrig havde hørt nogen anden gøre i et køkken. Hun lukkede døren af.

Men selv da hun havde gjort det og endelig var blevet ganske alene, hvor ingen kunne komme ind til hende, blev hun dog ikke af med den uhyggelige følelse af angst. Hun havde en

fornemmelse, som om hun var lukket inde sammen med et usynligt væsen, der skiftevis hånede hende og gjorde nar ad hende, truede hende og gjorde hende bebrejdelser.

Hvorfor havde hun også ladet Daisy tage bort i to dage, ja ligefrem tvunget hende til det? Ellers havde hun da haft hende om sig, og hun var jo både ung, venlig og intetanende. Når hun var sammen med Daisy, blev hun sig selv igen. Det var sådan en hvile at være sammen med et menneske, overfor hvem det ikke blot var nødvendigt, men også rigtigt ikke at sige noget. Overfor Bunting havde hun altid en pinefuld følelse af skamfuldhed og skyld, han var jo hendes mand og på sin vis både god og venlig imod hende, og dog hemmeligholdt hun noget for ham, som han upåtvivlelig havde ret til at få at vide.

Men ikke for alverden ville hun have fortalt Bunting om sin frygtelige mistanke, der næsten var blevet til vished.

Endelig gik hun hen til døren og låsede den op. Så gik hun ovenpå og gjorde i stand i sovekammeret. Bagefter følte hun sig lidt bedre tilpas.

Hun længtes efter, at Bunting skulle komme hjem, men følte det samtidig som en lettelse at være af med ham. Hun ville gerne have ham i nærheden, men var dog glad, så snart der var et eller andet, der fik ham ud af huset.

Og mens fru Bunting gik der og fejede og støvede af og prøvede at holde alle sine tanker ved sit arbejde, spekulerede hun dog hele tiden over, hvad der foregik ovenpå.

Det var en god, lang søvn, hendes I pensionær tog sig! Men det var jo ganske rimeligt, når hr. Sleuth havde været så længe oppe om natten.

Pludselig ringede det deroppe fra. Men hr. Sleuths værtinde gik ikke straks op, som hun plejede. Hun gik ind i køkkenet i stedet for og skyndte sig at få sin pensionærs beskedne frokost færdig.

Så begyndte hun ganske langsomt og med bankende hjerte at gå op ad trappen. Hun var sikker på, at hr. Sleuth var oppe allerede og sad og ventede på hende. Lige udenfor døren støttede han bakken på gelænderet og lyttede. Først hørte hun ingenting; men så lød den høje, dirrende stemme, som hun nu kendte så godt, ud til hende gennem døren:

"Hun siger til ham, sød er den forbudne frugt, og en dobbelt nydelse er den stjålne lykke. Men han ved ikke, at døden er til stede, og at hendes gæster er hjemfaldne til Helvede."

Så blev der en lang pause. Fru Bunting kunne høre, hvor hurtigt og ivrigt han vendte bladene i Biblen, og så lød stemmen igen, denne gang med en mildere klang: "Mangen en såret har hun kastet fra sig. Mangen en stærk mand er omkommet ved hende." Og så kom det i en sagtere, klagende tone: "Jeg stræbte med hele min sjæl efter visdom, jeg søgte alle tings sammenhæng, og jeg higede efter at forstå dårskabens, ja selv vanviddets slethed."

Og fru Bunting, der stod derude og lyttede, blev grebet af et uendeligt mismod og en sjælelig slaphed. For første gang i hendes liv så hun i et glimt menneskelivets hemmelighedsfulde vildfarelser, dets ubegribelighed og dets sørgelighed.

Stakkels hr. Sleuth – stakkels ulykkelige, forvildede hr. Sleuth! En mægtig følelse af medlidenhed sejrede et øjeblik over hendes angst og den afsky, hun nærede for ham.

Hun bankede på døren og tog sin bakke.

"Kom ind, fru Bunting!" Hr. Sleuths stemme var svagere og mere tonløs, end den plejede.

Hun åbnede døren og gik ind.

Pensionæren sad ikke på sin sædvanlige plads. Han havde taget lille, runde natbord ind fra sit sovekammer og stillet det hen ved dagligstuevinduet. På det lå Biblen og konkordansen opslået. Men da hr. Sleuths værtinde kom ind, skyndte han sig at lukke Biblen og begyndte at stirre ud af vinduet på den skidne hob af mænd og kvinder, der strømmede forbi nede i Marylebone Road.

"Det er svært, så mange mennesker der er ude i dag," sagde han uden at vende sig.

"Ja, der er mange."

Fru Bunting begyndte at lægge dug på og dække frokostbordet, og blev imens overfaldet af en instinktmæssig, dødelig rædsel for den mand, der sad derhenne.

Endelig rejste hr. Sleuth sig og vendte sig om. Hun måtte tvinge sig til at se på ham. Hvor han så træt og udslidt og – besynderlig ud!

På vejen hen til bordet, hvor hans mad stod, gned han sig nervøst hænderne – det var noget, han kun gjorde, når han var rigtig tilfreds og glad over noget. Fru Bunting så på ham og huskede, at han havde gnedet sig i hænderne akkurat på samme måde, da han første hang havde set værelset ovenpå med den store gasovn og vasken.

Hr. Sleuths bevægelse mindede hende også på en ejendommelig måde om et stykke, hun engang havde set, hvor en ung mand havde taget hende med for mange, mange år siden, da hun var en lille pige, og som havde gjort et stærkt

indtryk på hende. "Vil du ud, fordømte plet!" havde den høje, smukke, lidenskabelige dronning i stykket sagt. og så havde hun gnedet sine hænder ligesom pensionæren nu.

"Det er et dejligt vejr," sagde hr. Sleuth og satte sig ned og tog sin serviet. "Tågen har lettet. Jeg ved ikke, om De har det lige sådan, fru Bunting, men jeg er altid i bedre humør, så snart solen skinner eller som nu bare prøver på at skinne." Han så spørgende på hende, men fru Bunting kunne ikke få et ord frem, hun nikkede bare. Det tog hr. Sleuth hende imidlertid ikke ilde op.

Han var kommet til at synes udmærket godt om denne rolige, ligevægtige, fåmælte kone. Hun var den første kvinde i mange år, der havde indgydt ham både sympati og respekt.

Han så på fadet, som han endnu ikke havde taget låget af, og rystede på hovedet: "Jeg tror ikke, jeg kan spise noget videre i dag," sagde han beklagende, og tog så pludselig et guldstykke op af vestelommen.

Fru Bunting havde allerede lagt mærke til, at hr. Sleuth ikke havde samme vest på som i går.

"Fru Bunting, vil De være så venlig at komme lidt her hen?"

Efter et øjebliks betænkning adlød hans værtinde.

"Jeg vil blot bede Dem tage mod denne lille foræring, fordi De var så venlig at overlade mig Deres køkken i går aftes," sagde han stilfærdigt. "Jeg gjorde mig umage for at grise så lidt til som muligt; men – sagen var, jeg havde et meget indviklet eksperiment for –"

Fru Bunting rakte hånden ud, betænkte sig lidt og tog mønten. De fingre, der et øjeblik strejfede hendes hånd, var iskolde og fugtige. Hr. Sleuth var sikkert ikke rask.

Da hans værtinde gik ned ad trappen, hang vintersolen som en ildrød kugle oppe i den røgfyldte luft. Den skinnede ind på hende, og hun syntes, den kastede et blodigt rødt skær på guldstykket, hun havde i hånden.

Og den dag gik som så mange andre dage i det lille stille hus. Men hele dagen igennem var der en usædvanlig færdsel på gaden udenfor.

Det var måske, fordi solen for første gang i mange tider skinnede, at hele London lod til at holde blå mandag i den kant af byen.

Da Bunting langt om længe kom hjem igen, hørte hans kone i tavshed på hans beskrivelse af den ualmindelige ophidselse, der herskede alle vegne. Da han havde snakket længe, så hun på én gang så underligt på ham og sagde:

"Du var vel derhenne på stedet?"

Og da han angergiven indrømmede det, spurgte hun:

"Nå, og så?"

"Ja, der var jo ikke noget videre at se nu. Men tænk bare, hvilken frækhed, Ellen! Havde det stakkels skind bare fået tid til et skrig – hvad de nu ikke tror, hun fik – så er det umuligt andet, end at nogen måtte have hørt det. De siger, at hvis han bliver ved på den måde – sådan om eftermiddagen – så bliver han aldrig taget. Ti sekunder efter, at han havde gjort det, kan han jo være forsvundet i mængden."

I løbet af eftermiddagen købte Bunting den ene avis efter den anden – der gik nok det meste af halvtreds øre. Men trods alle de spor, der havde været tale om, var der ikke det mindste nyt.

Politiet vidste øjensynlig hverken ud eller ind, og fru Bunting begyndte at trække vejret lettere. Hun følte sig mindre træt, mindre ilde tilpas, mindre angst end om formiddagen.

Og så skulle der pludselig hænde noget, der med dramatisk pludselighed brød freden.

De havde drukket deres te, og Bunting sad fordybet i den sidste avis, han havde været ude at købe, da der pludselig blev banket to gange højt og dundrende på døren.

Fru Bunting så forskrækket op. "Hvem mon det kan være?" sagde hun.

Men da Bunting rejste sig, skyndte hun sig at sige: "Bliv du bare siddende. Jeg går selv. Det lyder ligesom nogen, der vil se på værelser. Jeg skal nok få dem afsted i en fart."

Så gik hun. Men hun var ikke kommet ud af døren, før der blev dundret to gange til.

Fru Bunting lukkede op. Øjeblikkelig så hun, at den person, der stod udenfor, var én, Hun ikke kendte. Det var en tyk, mørk mand med strittende, sort overskæg. Af en eller anden grund, fru Bunting vidste ikke hvorfor, gjorde han indtryk af at være politibetjent.

Dette indtryk bekræftedes ved de første ord, han sagde. I en teatralsk, brøsig tone kom det: "Jeg kommer her med en arrestordre."

Med et lille afværgende skrig bredte fru Bunting armene ud, som om hun ville spærre vejen for ham. Hun blev ligbleg – men i samme øjeblik lød den formodede fremmedes muntre, velkendte latter:

"Næ, fru Bunting, jeg havde dog ikke troet, jeg kunne få Dem til at hoppe på den!"

Det var Joe Chandler, forklædt; noget, hun nok vidste, han en sjælden gang måtte i embeds medfør.

Fru Bunting begyndte at le, hjælpeløst, hysterisk, akkurat som den morgen, Daisy var kommet, og avisdrengen var løbet råbende ned gennem Marylebone Road.

"Hvad er der dog på færde?" sagde Bunting og kom ud.

Unge Chandler lukkede angerfuld døren. "Det var slet ikke min mening at gøre hende forskrækket," sagde han og så dum ud. "Det var rigtig fjollet af mig, fru Bunting." Og i så hjalp de hende begge to ind i dagligstuen.

Men da fru Bunting var kommet der ind, blev rent galt. Hun slog sit sorte forklæde op over hovedet, og begyndte at hulke værre end før.

"Jeg var så sikker på, hun ville kende mig, så snart jeg lukkede munden op," sagde den unge fyr undskyldende. "Men se nu bare, hvor jeg har gjort hende forskrækket. Det er også forfærdelig kedeligt."

"Det skal De ikke bryde Dem om." skyndte hun sig at sige, og tog forklædet fra ansigtet. Men tårerne løb hende endnu ned ad kinderne, mens hun græd og lo på én gang.

"Det skal De ikke bryde Dem det mindste om, Joe. Det var jo ganske latterligt af mig at blive så forskrækket. Men det er også dette her mord, der er blevet begået lige her i nærheden i af os, der har gjort mig så forstyrret hele dagen i dag."

"Ja, det er nok til at gøre os alle sammen forstyrrede," indrømmede den unge mand angergiven. "Jeg kom blot for at kigge indenfor et øjeblik. Jeg har egentlig slet ikke lov, når jeg ser ud, som jeg gør – –"

Joe Chandler så længselsfuldt hen til bordet, hvor teen endnu stod.

"De kan da nok blive et øjeblik og få en bid brød og en kop te," sagde Bunting gæstfrit. "Og så kan De fortælle os, hvad der er af nyt, Joe. Vi er jo lige midt i det hele, ikke sandt?" Han var glad, næsten stolt af at have dét på så nært hold, som hele byen var optaget af.

Joe nikkede. Han havde allerede munden fuld af smørrebrød. Da han havde tygget af munden, sagde han: "Ja, en nyhed har jeg jo, skønt jeg ikke tror, den vil interessere Dem synderligt."

De så begge på ham. Fru Bunting var pludselig blevet rolig, skønt hun endnu pustede lidt tungt.

"Vores chef har taget sin afsked," sagde Joe langsomt og betydningsfuldt.

"Nej. Politidirektøren?" udbrød Bunting.

"Ja, han har. Han kunne ikke holde ud alt det, de sagde om os. Og det er såmænd ikke så underligt! Han har gjort, hvad han kunne, og det har vi alle sammen. Publikum er blevet aldeles tossede i West End i dag. Og aviserne, ja, der er jo ingen grænse for, hvor grusomt de behandler os. Og de latterligste idéer, de kommer med – og for ramme alvor. De skulle bare vide, hvad de forlanger, vi skal gøre!"

"Hvad er det, de vil have, De skal gøre?" spurgte fru Bunting. Hun var virkelig nysgerrig.

"Ja, *Courier* f.eks. forlanger, at der skal foretages husundersøgelse – i hele London. Hvad mener De? Enhver skulle lade politiet komme ind i deres hus og rode det igennem fra loft til kælder for at se, om ikke Hævneren skulle være gemt

et eller andet sted. Vås, det kalder nu jeg det for. Det ville jo tage os måneder at gøre denne ene ting i en by som London."

"De skulle bare vove at komme ind i mit hus," sagde fru Bunting vredt.

"Og så er det de nederdrægtige avisers skyld, at Hævneren denne gang gik anderledes til værks, end han plejer," sagde Chandler langsomt.

Bunting havde skubbet en dåse sardiner hen til sin gæst og var lutter øre. "Hvad mener De med det?" spurgte han. "Det forstår jeg ikke."

"Jo, det er såmænd tydeligt nok. Aviserne havde jo så travlt med at udbrede sig over, hvor mærkeligt det var, at Hævneren altid vælger sådan et underligt tidspunkt for sine forbrydelser, det vil sige et tidspunkt, hvor der ikke er et menneske på gaden. Nå, ja, når fyren læser det og indser det fornuftige i ræsonnementet, så siger han naturligvis til sig selv: "Denne gang lægger vi om på en anden bov!" Hør bare, hvad her står."

Han trak et avisudklip ud af lommen:

"En forhenværende borgmester i London om Hævneren.

Vil morderen blive fanget? Ja, svarede borgmesteren, det vil han sikkert – rimeligvis når han begår sin næste forbrydelse. En hel hær af blodhunde i bogstavelig og billedlig forstand vil være på sporet efter ham i det øjeblik, hun igen udgyder blod. Med hele samfundet imod sig kan han ikke undslippe, *især når man husker, at han altid vælger døgnets roligste timer til sine forbrydelser.*

> Londons indbyggere er nu i en sådan tilstand af ophidselse, at enhver forbipasserende, hvor uskyldig han end er, bliver iagttaget med mistænksomhed af sin nabo, hvis han tilfældigvis har noget at gøre på gaden mellem et og tre om morgenen."

"Jeg kunne have lyst til at kvæle den borgmester," sluttede Joe forbitret.

I samme øjeblik ringede pensionærens klokke.

"Lad du mig gå op, min ven," sagde Bunting.

Hans kone var endnu bleg og mat efter den forskrækkelse, hun havde haft.

"Nej, vist ikke nej," skyndte hun sig at sige. "Du bliver hernede og snakker med Joe. Jeg skal nok passe hr. Sleuth. Han vil måske bare have sin aftensmad, lidt før han plejer."

Langsomt og besværligt med ben, der igen var så kraftløse, som om de var gjort af vat, slæbte hun sig op til første sal, bankede på og gik ind.

"De ringede," sagde hun på sin stille, ærbødige måde.

Hr. Sleuth så op.

Hun syntes – men, som hun sagde til sig selv bagefter, det var måske kun noget, hun bildte sig ind – at hendes pensionær for første gang så ud, som han var angst og forskræmt.

"Der var så meget spektakel nedenunder," sagde han irriteret, "jeg ville bare vide, hvad det skulle betyde. Som jeg sagde Dem straks, da jeg lejede værelserne, ro er aldeles nødvendig for mig, fru Bunting."

"Det er bare en af vores venner. Jeg beklager, at han har forstyrret Dem. Hvis De vil, kan vi tage dørhammeren af i

morgen. Det gør Bunting gerne, hvis De foretrækker at være fri for at høre slagene."

"Ork, nej, den ulejlighed skal De såmænd ikke gøre Dem." Hr. Sleuth så ganske lettet ud. "Nå, det er bare en ven af Dem, fru Bunting. Det var et ordentligt spektakel, han gjorde, hvad?"

"Det er en ung fyr," sagde hun undskyldende, "søn af en af Buntings gamle venner. Han kommer her temmelig ofte, men han plejer rigtignok aldrig at hamre sådan på døren. Jeg skal nok snakke lidt med ham."

"Næ, det skal De ikke, fru Bunting. Det vil jeg helst have, De lader være med. Det var jo kun en rent forbigående ubehagelighed – ikke noget at snakke om."

Hun ventede et øjeblik. Egentlig underligt, at hr. Sleuth ikke sagde noget om den skrigen og skrålen ude på gaden, der godt kunne få en til at tro, man var kommet på en galeanstalt. Men nej, det sagde hr. Sleuth ikke et ord om. Det var dog ellers noget, der nok kunne have forstyrret en mand, der sad fredeligt og læste i sin bog.

"Måske De vil have Deres aftensmad lidt tidligere i aften?"

"Ganske, som De vil, fru Bunting. Når det passer Dem. De skal ikke gøre Dem nogen ulejlighed for min skyld."

Hun mærkede, at han nu ville være af med hende og gik stille og roligt ud og lukkede døren efter sig.

I det samme hørte hun yderdøren blive slået i. Hun sukkede – Joe Chandler var virkelig meget for støjende af sådan en ung fyr at være.

17

Fru Bunting sov godt natten efter, at hendes pensionær havde foretaget sit hemmelighedsfulde eksperiment nede i hendes køkken. Hun var så træt, så forfærdelig udmattet, at hun faldt i søvn, så snart hun havde lagt hovedet på puden.

Det var måske derfor, hun var så tidligt på færde næste morgen.

Hun gav sig knapt tid til at sluge teen, som Bunting kom med, før hun stod op og klædte sig på.

Hun havde pludselig fået den idé, at entreen og trappegangen trængte til en ordentlig hovedrengøring, og hun ventede ikke en gang, til de havde fået deres morgenmad, før hun tog fat. Bunting syntes, det var rent uhyggeligt. Da han sad ved kaminen og læste sin avis – den var nu forfærdelig interessant igen – råbte han ud til hende: "Hvad har du dog sådan et hastværk for, Ellen? Daisy kommer jo hjem i dag. Hvorfor kan du ikke vente, til hun kan hjælpe dig?"

Men ude fra entreen, hvor hun gik og fejede og støvede af og polerede, fik han svaret: "Det er ikke noget arbejde, sådan et pigebarn forstår sig på. Bryd du dig bare ikke om mig. Jeg har netop lyst til at gøre lidt ekstra rent i dag. Jeg vil ikke have, der skal komme nogen ind og se, at mit hus ikke er rent og ordentligt."

"Det behøver du vist ikke at være bange for," lo Bunting. Og så faldt der ham noget ind: "Er du ikke bange for at vække pensionæren?" råbte han.

"Hr. Sleuth sov det meste af dagen i går og hele forrige nat," svarede hun hurtigt. "Jeg kender ham snart ud og ind, og det er så længe siden, jeg har fået gjort ordentligt rent herude."

Hele tiden, mens hun havde travlt derude, lod hun døren stå på vid gab ind til dagligstuen.

Det var en underlig manér, men Bunting holdt ikke af at gå hen og lukke den. Når hun ikke selv gjorde det. Men læse kunne han ganske vist ikke under al den støj derude. Han havde aldrig hørt Ellen gøre sådan et spektakel før. Et par gange rynkede han utålmodigt panden.

Så blev der pludselig stille, og han så til sin forbavselse Ellen stå i døren og stirre på ham uden at bestille noget.

"Kom nu ind," sagde han. "Er du nu ikke snart færdig?"

"Jeg stod bare og hvilede mig lidt," sagde hun. "Hvorfor fortæller du mig ingen ting. Jeg kunne dog nok lide at vide, om der står noget i avisen i dag – noget nyt mener jeg."

Hun så lidt genert ud, som om hun skammede sig over sin usædvanlige nysgerrighed. Bunting så pludselig, hvor træt og bleg hun så ud.

"Kom nu ind, hører du," gentog han utålmodigt. "Du har gjort mere end nok nu, oven i købet før du har fået noget at spise. Det er jo slet ikke nødvendigt. Værs'go', kom nu ind og luk døren."

Han talte i en meget myndig tone, og til hans forbavselse gjorde hans kone, hvad han sagde.

Hun kom ind og tog kosten med ind og stillede den op ad væggen, noget, hun aldrig i sit liv havde gjort før.

Så satte hun sig ned.

"Jeg tror, jeg vil lave morgenmaden heroppe," sagde hun, "jeg – jeg fryser lidt, Bunting."

Hendes mand stirrede forbavset på hende, for hendes pande var våd af sved.

Han rejste sig op. "Ja, gør du det. Nu skal jeg gå ned og hente æggene. Tag du den bare med ro. For resten kan jeg da også koge æggene dernede, hvis du synes."

"Næ," sagde hun stædigt, "jeg skal nok passe mit arbejde. Når du bare vil komme herop med dem. I morgen tidlig har vi jo Daisy til at hjælpe mig."

"Kom herhen og sæt dig lidt bekvemt i min stol," foreslog han venligt. "Du kan da heller aldrig hvile dig lidt, Ellen. Jeg har aldrig kendt mage til kvindfolk."

Og igen rejste hun sig lydigt og gik med tunge skridt hen til stolen.

Han stod og så bekymret og ængstelig på hende.

Hun tog avisen, som han lige havde lagt fra sig, og Bunting gik hen til hende.

"Nu skal jeg vise dig det interessanteste," sagde han ivrigt. "Her står det med overskriften "*Vor specielle undersøger*". Ser du, de har engageret deres egen undersøger, og han har lagt mærke til en hel del småting, som det lader til, politiet har overset. Manden, der skriver alt dette her – jog mener den specielle undersøger – var en berømt opdager i sin tid og er nu bare kommet tilbage for at påtage sig det lille stykke arbejde for bladet. Læs du nu, hvad han skriver. Det skulle slet ikke undre mig, om han endte med at få den udsatte belønning! Man kan straks mærke, hvor han går op i det med liv og sjæl."

"Det er da ikke den slags, man går rundt og er stolt af at have med at gøre."

"Er det ikke noget at være stolt af, hvis han fanger Hævneren?" udbrød Bunting. Han var alt for optaget af sagen til at bryde sig om Ellens modsigelser. "Se nu bare den lille ting om gummisålerne. Der er ikke én, der har tænkt på det. Jeg skal dog fortælle Chandler det – den unge mand er mig ikke nær vågen nok, når jeg skal sige min mening."

"Han er såmænd vågen nok uden din hjælp! Hvor blev de æg af, Bunting? Jeg kunne nok lide at få noget mad nu, selv om det måske ingen hast har med dig."

Fru Bunting havde nu den tone på, som hendes mand i al hemmelighed kaldte "Ellens vrissen".

Han vendte sig om og gik, underlig forvirret til mode. Noget var der i vejen med hende, men han kunne ikke regne ud, hvad det var. Det var ikke, fordi han tog sig nær, at hun talte så arrigt til ham. Det var han vant til. Men nu var det sådan op og ned med hende, noget der slet ikke lignede hende! I gamle dage havde hun altid været den samme, men nu vidste man aldrig, hvor man havde hende.

Ned ad trappen gik han og grundede over sin kones forandrede væsen.

Se nu bare det med lænestolen! Det var ganske vist en ubetydelighed, men Ellen havde aldrig, ikke en eneste gang sat sig i den stol, lige siden hun havde købt den og foræret ham den.

Og så lykkelige, så rolige og trygge de havde været den første uge efter hr. Sleuths ankomst. Måske var det den pludselige overgang fra angst og håbløshed til ro og tryghed, der havde

været for meget for Ellen – ja, det måtte jo være det, der havde gjort det, og så den almindelige ophidselse i anledning af disse mord, der gjorde hele London nervøs. Selv Bunting, der ikke havde nogen iagttagelsesevne, havde lagt mærke til den sygelige interesse, hans kone nærede for de forbrydelser. Så meget mærkeligere, som hun i begyndelsen ikke ville høre et ord om dem og ligefrem sagde, at hun ikke havde den fjerneste interesse for mord eller for nogen som helst slags forbrydelser.

Han, Bunting, havde altid haft sin fornøjelse af den slags ting. Han havde i sin tid slugt alverdens detektivromaner og selv nu var det den læsning, han holdt mest af. Det var det, der først havde tiltrukket ham ved Joe Chandler og fået ham til at tage så venligt mod den unge fyr, da de var kommet til London.

Ellen havde fundet sig i, at de to mænd snakkede om, hvad der interesserede dem. Men hun havde aldrig blandet sig i det eller opmuntret dem, og mere end én gang havde hun bebrejdende sagt til dem: "Når man hører jer to sidde og snakke, skulle man ikke tro, at der fandtes ordentlige, retskafne folk i verden."

Men nu var det helt anderledes. Hun var hver gang så ivrig som nogen efter de mindste omstændigheder ved det sidste af Hævnerens mord. Ganske vist havde hun sit eget syn på alle de teorier, der kom frem. Men Ellen havde jo altid haft sin egen mening om alt mellem himmel og jord. Hun havde en god forstand og evne til at tænke selvstændigt – og var langt fra nogen almindelig kone.

Mens Bunting stod og tumlede med alle disse tanker, slog han fire æg ud i en skål. Han ville overraske Ellen med en lille omelet, som en fransk kok for år og dag siden havde lært ham.

Han vidste ikke rigtigt, hvad hun ville synes om det efter det, hun havde sagt, men hvad så! Omeletten ville vel nok smage hende, når den først var lavet. Ellen havde heller ikke spist ordentligt i den senere tid.

Da han kom op igen, blev han både lettet og overrasket, da hans kone ingen indvendinger gjorde. Hun havde ikke en gang lagt mærke til, hvor længe han havde været borte, for hun havde med opmærksom, pinlig omhu læst den spalte, som deres egen store, daglige avis havde viet den fordums berømte opdager.

Efter hvad denne specielle undersøger selv fortalte, så havde han opdaget en mængde småting, som var undgået politiets og de officielle opdageres øjne. For eksempel Havde han ved et heldigt tilfælde været på det sted, hvor de to sidste mord var begået, ganske kort efter at forbrydelsen var blevet opdaget – ikke mere end en halv time efter – og dér havde han fundet, det troede han i det mindste, aftryk af morderens højre fod på den våde, fedtede stenbro.

Aftrykket af en gammel slidt gummisål stod i bladet. Samtidig indrømmede han også – den specielle undersøger var nemlig en yderst hæderlig mand og havde ikke så få spalter at fylde i det foretagsomme blad, der havde engageret ham – at der var tusinder af gummisåler, der gik rundt i Londons gader …

Da fru Bunting kom til dette sted, så hun op, og der kom et lille, sygt smil om hendes smalle fastlukkede læber. Ja, det var sandt – det om gummisålerne. Der *var* tusinder af dem i London netop på denne tid. Hun følte sig taknemmelig mod den specielle undersøger, fordi han havde slået det fast.

Artiklen sluttede med følgende ord:

"I dag vil der blive afholdt ligskue i anledning af dobbeltmordet for ti dage siden. Efter min mening ville det være heldigt, om der straks kunne foretages en forundersøgelse. Jeg mener på selve den dag, hvor et nyt mord bliver opdaget. Kun på den måde ville det være muligt at veje og sigte de vidnesbyrd, der aflægges af publikum i almindelighed. Er der først gået en uge eller mere, og disse samme folk er blevet forhørt og krydsforhørt privat af politiet, så har deres indtryk fået tid til at udviskes og er blevet håbløst forvirrede. Ved denne sidste lejlighed synes der ikke at være tvivl om, at forskellige personer, i alt fald to kvinder og en mand, virkelig så morderen skynde sig bort fra det sted, hvor han havde begået sin hæslige forbrydelse. Ligskuet i dag vil derfor muligvis blive af største betydning. I morgen håber jeg, jeg kan give mine læsere en beretning om det indtryk, jeg fik af forhøret og af det, der kom frem under retshandlingen."

Fru Bunting var blevet ved at læse, selv da hendes mand kom ind med bakken. Hun løftede bare øjnene et øjeblik. Til sidst sagde han temmelig arrigt: "Kan du ikke lægge den avis, Ellen, lige på minutten. Den omelet, jeg har lavet til dig, bliver jo som læder, hvis du ikke spiser den nu."

Men lige så snart hans kone havde spist – til Buntings ærgrelse lod hun mere end halvdelen af den udmærkede omelet ligge – tog hun fat på avisen igen. Hun bladede den store avis igennem, indtil hun ved foden af en af de ti spalter, der var viet Hævneren og hans forbrydelser, fandt hvad hun søgte og tilfreds pustede ud.

Det, fru Bunting havde set efter og til sidst fundet, var tiden for det ligskue, der skulle afholdes samme dag. Det var et

underligt tidspunkt, de havde valgt, kl. to om eftermiddagen, men for fru Bunting var det så bekvemt, som tænkes kunne.

Kl. to, eller rettere sagt kl. halv to havde pensionæren fået sin frokost, og når hun skyndte sig lidt, kunne hun og Bunting være færdige med middagen kort efter. Og Daisy kom ikke før efter te.

Hun rejste sig op af lænestolen og sagde hurtigt og hæst: "Jeg tror alligevel, du har ret i, at jeg skal gå til en doktor, Bunting. Jeg tror, jeg går nu i eftermiddag."

"Vil du ikke have, jeg skal gå med?" spurgte han.

"Nej, det vil jeg ikke. Jeg ville slet ikke gå derhen, hvis du skulle med."

"Nå, ja, ja," sagde hen fornærmet, "gør, som du vil, min ven, du ved vel bedst selv –"

"Ja, jeg tror nok, jeg er den, der er nærmest til at vide besked, når det er mit helbred, det gælder."

Selv Bunting syntes, det gik for vidt med hendes mangel på tålmodighed.

"Ja ja, det var da mig, der for længe siden sagde til dig, at du skulle gå til doktor. Og det var dig, der sagde, du ikke ville," sagde han krigersk.

"Har jeg måske nogensinde sagt, du aldrig havde ret, hvad? I alt fald går jeg altså derhen i dag."

"Har du ondt noget sted?" spurgte han og stirrede på hende med et udtryk af oprigtig deltagelse i sit fede, flegmatiske ansigt.

Ellen så slet ikke rask ud, som hun stod dér overfor ham. Hendes skuldre så ud, som de var blevet smallere, og hendes kinder var blevet indfaldne. Hun havde aldrig set så dårlig ud,

ikke en gang i den tid, de havde været så langt nede og knap havde haft, hvad de kunne spise.

"Ja," sagde hun kort, "jeg har ondt i mit hoved, i nakken. Og jeg er næsten aldrig fri. Det bliver værre ved den mindste sindsbevægelse, som f.eks. i går aftes med Joe Chandler."

"Ja, han var også et rigtigt asen at komme og lave den komedie," sagde Bunting vredt "og det skal han også nok få at vide, kan han tro. Men det var nu underligt, Ellen, at du lod dig narre – mig narrede han skam ikke."

"Næ, hvor skulle han kunne det – du vidste jo, hvem det var," sagde hun langsomt.

Og Bunting tav, for Ellen havde ret. Joe Chandler havde allerede givet sig til kende, da han kom ud i entréen og så deres forklædte gæst.

"Det store, sorte overskæg," fortsatte han ringeagtende, "og den sorte paryk – næ, det kunne da enhver se, hvad den var af."

"Vist kunne de ej, de, der ikke kendte ham," sagde hun kort.

"Ja, jeg ved dog ikke. Han så da ikke ud som en rigtig mand. Hvis han har nogen forstand i panden, skulle han ikke lade vores Daisy se ham i den mundering," sagde Bunting og lo fornøjet.

Han havde tænkt ikke så lidt på Daisy og unge Chandler de sidste par dage, og i det hele taget var han rigtig godt tilfreds. Det var et kedsommeligt, unaturligt liv for en ung pige derude hos gamle tante. Og Joe tjente jo godt. De behøvede ikke at vente så længe, de to unge, som så mange andre kærestefolk må, som han og Daisys moder havde måttet, før de kunne blive gift. Næh, de kunne snart blive klappet sammen, hvis de fik lyst

til det. Og Bunting tvivlede ikke på, at Joe i det mindste nok fik lysten.

Men der var jo tid nok. Daisy blev først atten år om fjorten dage. De kunne vente, til hun blev tyve. Til den tid var gamle tante måske død, og Daisy kunne være kommet til en pæn lille sum penge.

"Hvad smiler du af?" spurgte hans kone hvast.

Han tog sig i det. "Smiler? Jeg ved såmænd ikke af hvad."

Han ventede lidt, så sagde han: "Ja, hvis du endelig vil vide det, Ellen, så stod jeg netop og tænkte på Daisy og Joe Chandler. Han er væk i hende, ikke sandt?"

"Væk?" Og fru Bunting lo, en underlig glædesløs, men ikke uvenlig latter. "Væk, Bunting?" gentog hun. "Ja, det kan nok være, han er væk!"

Så fortsatte hun tøvende, mens hun så opmærksomt på sin mand og snoede et hjørne af sit sorte forklæde om fingrene:

"Han går vel derhen i eftermiddag og henter hende. Eller tror du, han er nødt til at være med ved det ligskue?"

"Ligskue? Hvad for et ligskue?" Han så uforstående på hende.

"Herregud, det ligskue, der skal holdes over de to, der blev fundet i passagen ved Kings Cross."

"Ok nej, han har ingen ting at gøre der. Og for resten ved jeg også, at han går hen og henter Daisy. Han sagde det i går aftes – lige da du gik op til pensionæren."

"Nå ja, det er meget godt." Fru Bunting var øjensynlig meget tilfreds med den ordning. "Ellers havde du vel måttet gå. Og jeg kunne ikke lide, huset skulle stå tomt, at ingen af os var hjemme. Hr. Sleuth ville blive ubehagelig berørt, hvis nogen ringede på imens."

"Jeg skal ikke gå nogen steder, det behøver du ikke at være bange for, Ellen. Ikke mens du er ude."

"Heller ikke, hvis det varer lidt længe, Bunting?"

"Nej, du kan være ganske rolig. Naturligvis varer det længe, hvis det er din mening at gå til den doktor ved Ealing?"

Han så spørgende på hende, og fru Bunting nikkede. Det var dog altid bedre kun at nikke end at sige noget, det ikke var sandt.

18

Enhver skærsild, man skal igennem, taber noget af det frygtelige, hvis man har prøvet den før. Det, man første gang skal igennem, selv om det ikke er nær så slemt, er altid dobbelt afskrækkende.

Fru Bunting havde allerede en gang været til ligskue i egenskab af vidne, og det var en af de få oplevelser i hendes liv, som i modsætning til så meget andet stod fuldstændig skarpt i hendes erindring.

I en villa, hvor den daværende Ellen Green havde opholdt sig et par uger sammen med sin frue, en ældre dame, var der hændt en af disse sørgelige begivenheder, der pludselig forstyrrer den ophøjede ro og den ydre uangribelighed i et stort, velordnet hus.

Understuepigen, en køn, fornøjet pige, havde druknet sig af skinsyge. Det var tjeneren, der havde gjort sin kæreste så fortvivlet. Pigen havde valgt at tale om sine sorger til den fremmede dames pige i stedet for til husets egne folk, og det var under en samtale mellem de to, at pigen havde truet med at tage livet af sig.

Mens fru Bunting tog sit tøj på, gennemgik hun alle enkelthederne i den uhyggelige historie og den rolle, hun selv meget mod sin vilje havde spillet i den.

Hun så ganske tydeligt for sig den kro, hvor den retslige undersøgelse havde fundet sted.

Butleren, der også skulle afhøres, havde fulgt hende. Da de kom hen i nærheden, så de, at der var fuldt af folk, der kom og

gik, at der var stort røre i gæstgivergården af unge mænd og kvinder, der var kommet fra landsbyen, hvor den døde piges skæbne havde vakt så megen opmærksomhed, tilsat det lille stænk af uhygge, som de, der lever ensformigt ude på landet, nok holder af at få med.

Alle havde de været i høj grad venlige og høflige mod Ellen Green. Vidnerne havde måttet vente nogen tid i et værelse oppe ovenpå i den gamle kro, og de havde ikke alene fået stole at sidde på, men også vin og kager.

Hun kunne huske, hvor hun havde været bange for at blive forhørt, hvor hun havde haft den største lyst til at løbe fra sin gode, lette plads bare for at slippe for at gå derop og fortælle den smule, hun vidste om den triste historie.

Men det havde såmænd slet ikke været så slemt endda. Kronens repræsentant havde været en rigtig elskværdig mand, ja, han havde oven i købet rost hende for den klare, fornuftige måde, hvorpå hun nøjagtigt havde gengivet de ord, den stakkels pige havde brugt.

En ting havde Ellen Green sagt, der havde fået folk til at le i det overfyldte, lavloftede rum. Det var et ivrigt medlem af juryen, der havde stillet følgende spørgsmål: "Men burde frøken Ellen Green ikke have fortalt nogen om pigens trussel? Havde hun gjort det, så kunne pigen måske være blevet hindret i at kaste sig i søen?"

Og hun, vidnet, havde svaret nok så rask – frimodig som hun var blevet ved retsbetjentens venlighed – at hun havde ikke troet, det betød noget med de trusler, da det aldrig var faldet hende ind, at noget kvindfolk kunne være tåbelig nok til at gå hen og drukne sig af kærlighed!

Fru Bunting havde en vag forestilling om, at del ligsyn, hun nu skulle overvære, ville blive noget i retning af det andet ude på landet.

Det havde slet ikke været noget rent proforma forhør. Hun kunne godt huske, hvor den venlige herre lidt efter lidt havde fået hele sandheden – hele historien om den ækle tjener, sum hun ikke havde kunnet udstå lige fra det første øjeblik, hun så ham, om hvordan han var begyndt at gøre kur til en anden ung pige, noget, som ingen havde troet ville komme frem under forhøret. Men det var det. Roligt og skånselsløst var han blevet afsløret. Endvidere var den døde piges breve blevet læst højt, underlige, ynkværdige breve fulde af vild lidenskab og truende skinsyge. Og juryen havde på det strengeste dadlet den unge mand. Hun kunne tydeligt huske, hvordan han så ud, da folk gjorde plads for ham, og han listede ud af det overfyldte lokale.

Hun kom til at tænke på, at hun underligt nok aldrig havde fortalt Bunting om den begivenhed. Det var sket mange år, før hun lærte ham at kende, og der havde aldrig været nogen lejlighed til at komme ind på det.

Mon Bunting nogen sinde havde været til et ligskue? Hun havde stor lyst til at spørge ham. Men hvis hun spurgte ham nu, så kunne han gerne gætte, hvor hun havde i sinde at gå hen.

Og mens hun gik og klædte sig på inde i sit sovekammer, rystede hun på hovedet – nej, sådan noget ville aldrig falde Bunting ind. Han ville aldrig tænke sig muligheden af, at hun løj.

Havde hun altså virkelig løjet? Det var jo hendes mening at gå til doktoren, når ligskuet var forbi – hvis der da blev tid til det.

Hun tænkte med nogen bekymring på, hvor længe vel sådan et ligskue kunne vare.

I dette tilfælde, hvor der var så lidt at holde sig til, ville det hele sikkert blive en ren formssag og derfor være hurtigt forbi.

Hun vidste på en prik, hvad hun ville der. Hun ville høre deres vidnesbyrd, som mente, de havde set morderen, da han forlod det sted, hvor hans ofre lå og svømmede i deres blod. Hun var fuld af en pinefuld, hemmelig, voldsom nysgerrighed efter at høre, hvordan de, der vidste så god besked, ville beskrive Hævnerens ydre. Der måtte naturligvis være en mængde mennesker, der havde set ham, for, som Bunting dagen i forvejen havde sagt til unge Chandler, Hævneren var jo ikke noget spøgelse, han var et levende menneske, der havde er eller andet skjulested, hvor han var kendt, og hvor han tilbragte tiden mellem sine forbrydelser.

Da hun kom ind i dagligstuen igen, blev Bunting slået af hendes bleghed.

"Ja, Ellen, det er rigtignok på tide, du går til en doktor. Du ser ud, som om du skulle til begravelse. Jeg tror, jeg vil følge dig til stationen. Du tager jo med toget, ikke med omnibussen, vel? Det er en forfærdelig lang vej til Ealing, ved du nok."

"Ja, du er såmænd en nydelig én! Der går du hen og bryder det højtidelige løfte, som du har givet mig for to minutter siden!" Men hendes tone var ikke uvenlig, bare trist og ængstelig.

Og Bunting hang med næbbet. "Ja, det er sandt nok. Jeg var gået og havde glemt, der var noget, der hed pensionæren. Men tror du nu også, det går, Ellen? Du kunne da vente til i morgen og tage Daisy med."

"Jeg holder mest af at passe mine egne sager og passe dem, som jeg synes, og ikke som andre synes," vrissede hun. Men så tilføjede hun i en venligere tone, for Bunting så virkelig bekymret ud, og hun havde det også langt fra godt: "Det skal nok gå, min ven. Du skal ikke være urolig for min skyld."

Da hun vendte sig og gik hen til døren, trak hun det sorte sjal, som hun havde taget oven på sin lange kåbe, tættere sammen om sig.

Hun skammede sig, skammede sig ganske umådeligt over at narre så god og omhyggelig en mand. Men hvad skulle hun gøre? Hun kunne jo ikke dele den byrde med den stakkels Bunting. Det var jo nok til at gøre en mand forstyrret i hovedet. Selv hun havde somme tider på fornemmelsen, at nu kunne hun ikke holde det ud længere, at hun ville give alverden for at kunne fortælle ligegyldigt hvem, hvad det var for en mistanke, hun gik og bar på og inderst inde frygtede var sand.

Men den friske luft udenfor gjorde hende godt. Hun havde været alt for lidt ude de sidste par dage, for hun havde haft en sygelig rædsel for at forlade huset, så der ingen var til at forsvare det, og hun ville også meget nødig, at Bunting skulle have noget med den logerende at gøre.

Da hun kom til nedgangen til den underjordiske bane, standsede hun. Hun kunne komme på to måder til St. Pancras, med omnibus eller med tog. Hun bestemte sig for det sidste. Men før hun gik ned ad trappen, faldt hendes blik på eftermiddagsbladenes plakater, der lå og flød på gaden.

Ordet ***Hævneren*** stirrede hende i møde med fede typer. Fru Bunting trak sjalet endnu lidt tættere sammen om sig, mens hun stod og så ned på plakaterne. Hun havde ikke lyst til at

købe en avis, som der var mange rundt omkring hende, der gjorde. Hendes øjne sved endnu efter den megen uvante læsning af den småt trykte avis, som Bunting holdt.

Endelig besluttede hun sig da til at gå ned til den underjordiske station.

Og hernede havde fru Bunting i en ualmindelig grad lykken med sig.

I den tredje klasses kupé, hun kom ind i, var der tilfældigvis ikke andre end en politiinspektør. Og da toget havde sat sig i gang, tog hun mod til sig og spurgte ham om det, hun snarest muligt måtte se at få rede på.

"Måske De kunne sige mig," sagde hun sagte, "hvor det er, der afholdes ligskue –" hun vædede læberne og tilføjede: "i nærheden af Kings Cross?"

Manden vendte sig og så opmærksomt på hende. Hun så aldeles ikke ud, som hun hørte til den slags, der går til et ligskue bare for sin fornøjelse. Han var enkemand og syntes straks godt om hendes pæne sorte kåbe og nederdel og den kyseformede hat, der indrammede hendes blege, fine ansigt.

"Jeg er selv på vej derhen," sagde han venligt, "så De kan følges med mig. Der er jo det store ligskue i Hævnerens sag i dag, så jeg tænker, de har måttet ordne sig på anden måde med de – hm – mere almindelige tilfælde." Og da hun så uforstående på ham, fortsatte han: "Der vil blive en masse mennesker ved det ligskue – en mængde med billetter, der skal skaffes plads til, for ikke at tale om publikum."

"Det er der, jeg skal hen," stammede fru Bunting. Hun kunne knap få ordene frem. Hun havde en ubehagelig flov

fornemmelse af, hvor det, hun havde for, var utiltalende og upassende. Hvad i alverden skulle en ordentlig kone ved et forhør i en mordsag.

De sidste par dage var alle hendes sanser blevet skærpet ved den spænding og angst, hun gik i. Og da hun nu så ind i sin ukendte vens lidt forbavsede ansigt, gik det op for hende, hvordan hun selv ville have betragtet en kvinde, der af nysgerrighed og lyst til sensation rendte til den slags ting. Og dog – dog var det jo det, hun selv var i færd med nu.

"Der er en grund, at jeg gerne vil derhen," mumlede hun. Det lettede at retfærdiggøre sig en lille smule, selv om det var overfor en fremmed.

"Ja så," sagde han eftertænksomt. "Måske en slægtning af en af de to myrdede kvinders mænd?"

Fru Bunting bøjede hovedet.

"De vil måske vidne?" spurgte han og så med langt større opmærksomhed end før på fru Bunting.

"Nej, nej!" sagde hun forskrækket og afværgende.

Og politiinspektøren så deltagende på hende. "De havde måske ikke set hende længe?"

"Jeg havde aldrig set hende. Jeg er fra landet." Fru Bunting vidste ikke, hvad det var, der fik hende til at sige det, men hun skyndte sig at rette sig selv: "Men nu bor jeg her inde."

"Kommer *han*?"

Hun så dumt på ham uden at ane, hvem han mente.

"Jeg mener hendes mand," skyndte inspektøren sig at sige. "Jeg havde nu ondt af den sidste stakkels fyr – jeg mener den sidstes mand, han lod til at være forfærdelig ulykkelig over det.

Hun havde været en god kone og en god moder, lige til hun begyndte at drikke, skal jeg sige Dem."

"Ja, sådan er det jo altid," fik fru Bunting sagt.

"Ja." Han betænkte sig lidt. "Kender De nogen i retten?" spurgte han.

Hun rystede på hovedet.

"Nå, det skal De ikke bryde Dem noget om. Jeg skal nok få Dem ind sammen med mig. Alene var De aldrig kommet ind."

De gik ud. Og hvor var det dog dejligt at have én med sig, at have en beslutsom mand i uniform til at tage sig af én. Og dog syntes fru Bunting, der blev ved at være noget underlig uvirkeligt over det hele.

"Han skulle bare vide – hvad jeg ved," sagde hun den ene gang efter den anden til sig selv, mens hun gik lille og let ved siden af den store, svære politiinspektør.

"Det er ikke ret langt – knap tre minutter," sagde han pludselig. "Jeg går vel ikke for rask for Dem?"

"Næ, slet ikke. Jeg er en god fodgænger."

Så drejede de om et hjørne og kom lige ind i en tæt pakket menneskevrimmel, der alle, mænd og kvinder, stod og stirrede på en lille dør, der sad dybt inde i en høj mur.

"Det er vist bedre, De tager min arm," foreslog inspektøren. "Gør plads der foran!" råbte han myndigt, og så førte han hende igennem de tæt pakkede rækker, der åbnede sig ved lyden af hans stemme og ved synet af hans uniform.

"Det var nok et held, at De traf mig," sagde han smilende. "De var da aldrig kommet igennem alene. Og det er slet ikke nogen rar mængde at give sig i lag med!"

Den lille dør åbnedes ganske lidt, og de befandt sig nu på en snæver, flisebelagt sti, der førte ind i en firkantet gård, hvor der opholdt sig et par mænd, der stod og røg.

Før fru Buntings nye ven førte hende ind i bygningen, der lå bag i gården, tog han sit ur op og så på det.

"Der er tyve minutter, til de begynder," sagde han. "Der er lighuset," han pegede med tommelfingeren på en lav udbygning til højre i gården. "Havde De lyst til at gå ind og se dem?" hviskede han.

"Nej, nej," udbrød hun aldeles forfærdet. Og han så med sympati og med stigende ærbødighed ned på hende. Sådan en pæn, honnet kone, hun var. Hun var ikke kommet herhen drevet af en sygelig trang til at stikke sin næse i den slags ting, men fordi hun anså det for sin pligt at gøre det. Han anslog hende til at være svigerinde til et af Hævnerens ofre.

De gik ind i et stort værelse eller en forhal, der nu var fuld af mænd, der stod og snakkede dæmpet, men optaget og ivrigt.

"Det er vist bedst, De sætter Dem ned her," sagde han venligt og førte hende hen til en af de bænke, der stod ud fra de hvidtede vægge, "med mindre De hellere vil være, hvor vidnerne er?"

Men igen svarede hun afværgende:

"Nej, nej." Og lidt eller kom det med noget besvær: "Skulle jeg mon ikke i gå ind i retssalen nu, ellers bliver der vel fuldt?"

"De han være ganske rolig," sagde han smilende, "jeg skal nok skaffe Dem en god plads. Jeg er nødt til at gå lidt nu, men jeg skal nok komme tilbage i rette tid og tage mig af Dem."

Hun løftede det tætte slør, hun havde trukket ned for ansigtet, mens de trængte sig igennem stimlen udenfor, der

mindede om en horde vilde dyr, og så sig om.

Mange af de herrer, der stod rundt omkring, og som næsten alle var velklædte og iført høj hat, syntes hun, hun skulle kende. En var der, hun straks lagde mærke til. Det var en berømt journalist, hvis kløgtige, livlige ansigtstræk hun kendte fra en meget udbredt reklame for en håreliksir – en eliksir, Bunting, den gang de sad bedre i det, havde haft megen tro til og også havde brugt med god virkning, efter hvad han selv sagde i alt fald. Denne herre var midtpunktet i en ivrig interesseret kreds. En fem-seks herrer stod og talte med ham og lyttede opmærksomt til, hvad han sagde, og alle sammen var de mænd, der betød noget, det kunne fru Bunting godt se.

Hvor var det egentlig underligt at tænke sig, at alle disse mænd på et vink af et uset, hemmelighedsfuldt væsen havde forladt deres arbejde og fra alle kanter af byen var kommet herhen på dette skumle sted i dette ækle, kolde, fugtige vejr. Der stod de, alle optaget af, snakkende om én og den samme, om det skyggeagtige og dog så grufuldt virksomme menneskelige væsen, der havde valgt at kalde sig selv Hævneren. Og et eller andet sted, slet ikke så langt borte endda, sad Hævneren og holdt alle disse dygtige, skarpe, klare hoveder stangen.

Selv fru Bunting, der sad her midt imellem dem, uden af nogen lagde mærke til hende, indså det komiske i situationen.

19

Fru Bunting syntes, hun havde siddet der en evighed, da hendes uniformerede ven et kvarters tid efter kom tilbage.

"Nu er det bedst, vi går ind," hviskede han. "Det varer ikke længe, inden de begynder."

Hun fulgte efter ham ud i en gang, så op ad nogle stejle stentrapper og så ind i retslokalet.

Det var et stort, lyst rum, der mindede lidt om et kapel, især på grund af det galleri, der øjensynlig var bestemt for publikum, og som løb langs halvdelen af lokalet og var stuvende fuldt af folk.

Fru Bunting kastede et frygtsomt blik op til de tætte rækker af ansigter. Havde hun ikke været så heldig at træffe den mand, hun nu fulgte bag efter, så havde hun måttet prøve at bane sig vej deroppe. Og det ville ikke være lykkedes hende. De folk deroppe, de var stormet ind i samme øjeblik, døren blev åbnet, de havde skubbet og maset sig frem med en hensynsløshed, som hun ikke havde kunnet præstere.

Der var et par enkelte kvinder iblandt. De hørte ikke til samme klasse, men lignede hinanden i deres trang til sensation og deres evne til at komme ind, hvor de ville ind. Men den store majoritet af dem, der stod deroppe var mænd, der også hørte til alle mulige klasser i London.

Midten af lokalet lignede en arena og var sænket to-tre trin under galleriet. Lige i øjeblikket var der ikke ret mange mennesker. Der var kun optaget på de bænke, hvor juryen

havde sin plads. Lidt fra dem, lukket inde i noget, der lignede en stor kirkestol, stod syv personer, tre kvinder og fire mænd.

"Kan De se vidnerne?" hviskede inspektøren og pegede på dem. Han antog, hun kendte en af dem godt, men om så var, viste hun det i alt fald ikke.

Imellem vidnerne, midt for i det store rum, var en lille forhøjning, hvor der stod en pult og en lænestol. Fru Bunting gættede rigtigt nok, at det var dér, kronens repræsentant skulle sidde. Til venstre for forhøjningen var vidne-lukafet, der også var hævet betydeligt op over juryen.

Forfærdelig forskellig og meget mere imponerende og frygtindgydende end det ligskue, hun havde været med til i landsbykroen for mange år siden den sollyse aprilsdag! Dér havde kronens repræsentant siddet i samme niveau som juryen, og vidnerne var simpelt hen kommet frem foran ham en efter en.

Fru Bunting så sig ængsteligt om og havde en følelse af, at hun sikkert ville dø, hvis det nogen sinde skulle overgå *hende* at blive sat ind i den underlige bås, og hun stirrede fuld af oprigtig deltagelse over på den bænk, hvor de syv vidner sad.

Men det varede ikke længe, før det gik op for hende, at hun kunne spare sig sin medlidenhed. Alle de kvindelige vidner så oplivede, ivrige og spændte ud, rigtig veltilfredse med at være midtpunktet for hele publikums opmærksomhed. Det var tydeligt, at de alle nød den vigtige, skønt beskedne rolle, de spillede i dette rystende drama, som hele London, ja man kunne sige hele verden var optaget af.

Fru Bunting så på dem og gættede på, hvem der var hvem. Mon det var det unge, sjuskede kvindfolk, som sikkert, eller

næsten sikkert havde set Hævneren ti sekunder efter, at han havde begået sin dobbelte forbrydelse? Den kvinde, som var blevet vækket af et af hans ofres skrig og var styrtet til vinduet og havde set morderens skygge haste forbi nede i tågen.

Der var også en anden kvinde, huskede fru Bunting nu, der havde leveret den mest udførlige beskrivelse af Hævnerens udseende. Han var strøget lige forbi hende, antog man.

Disse to kvinder, der sad dér for hendes øjne, var blevet udspurgt og krydsforhørt i det uendelige ikke alene af politiet, men af interviewere fra alle Londons blad. Det var på grundlag af, hvad de to havde sagt – uheldigvis var deres udsagn meget forskellige – at den officielle beskrivelse af Hævneren var bygget, der beskrev ham som en ganske køn, respektabel fyr på 28 år med en avispapirspakke under armen.

Hvad den tredje kvinde angik, så var hun uden tvivl en bekendt, en god ven af den afdøde.

Fru Bunting så bort fra vidnerne og vendte sit blik andetsteds hen. I hele længden af den indhegnede plads, lige fra forhøjningen for kronens repræsentant helt hen til åbningen i skranken løb et langt bord fuldt af blækklatter. Straks da hun var kommet ind, havde der kun siddet tre mænd, der sad og tegnede. Men nu var hver eneste plads ved bordet optaget af mænd, der så intelligente men trætte ud, og som hver sad med en notesbog eller nogle ark papir foran sig.

"Det er reporterne," hviskede hendes ven. "De kan ikke lide at komme før i sidste øjeblik, for de skal være de sidste, der går. Ved et almindeligt ligskue er der ikke mere end to, højst tre, men nu har hvert eneste blad i kongeriget nok så nydeligt forlangt deres plads ved bordet."

Han så sig undersøgende om i hele lokalet.

"Nå, lad mig så se, hvad jeg kan gøre for Dem –"

Så vinkede han til en af retsbetjentene. "Måske De ville være så god at sætte den der over i en krog for sig selv. Hun er i familie med en af de afdødes slægtninge, men hun vil ikke –" Han hviskede et par ord, og den anden nikkede forstående og så interesseret på fru Bunting.

"Hun kan sidde lige her," mumlede han, "dér kommer der nok ingen i dag. De ser, der er kun syv vidner – somme tider har vi mange flere."

Og han anviste hende plads på en tom bænk lige overfor, hvor de syv vidner stod og sad med deres ivrige, optagne ansigter, villige – ja mere end villige – til at spille deres rolle.

Et øjeblik var alle øjne i lokalet rettet mod fru Bunting, men det varede ikke længe, før de, der havde stirret så forslugent på hende, indså, at hun ikke havde noget med sagen at gøre. Hun var der tydeligvis bare som tilskuer, en mere begunstiget tilskuer, der havde "en ven i retten" og derfor kunne sidde og have det behageligt i stedet for at stå op og blive klemt.

Men hun fik ikke længe lov at sidde alene. Nogle af de herrer, hun havde set ude i forhallen, kom snart efter ind og blev vist over til hendes bænk, mens et par af dem fik plads ved reporternes bord, deriblandt den berømte skribent, hvis ansigt fru Bunting var så fortrolig med, at hun næsten betragtede ham som en gammel bekendt.

"Kronens repræsentant, mine herrer!"

Juryen rejste sig, skrabende med fødderne, og satte sig ned igen. En pludselig stilhed faldt over tilskuerpladsen.

Og det, der nu kom, mindede for første gang fru Bunting om det lille, formløse ligskue for mange år siden.

Først lød det gamle, normanniske-franske manende råb til alle, hvis opgave det er at være til sted ved det højtidelige forhør, der afholdes i anledning af et af éns medmenneskers voldsomme, uopklarede, frygtelige død: "Retten er sat! Retten er sat!"

Juryen, der bestod af fjorten medlemmer, rejste sig alle igen. De rakte hænderne i vejret og fremsagde i kor den højtidelige, besynderlige gamle edsformular.

Så kom der et hurtigt, uformelt replikskifte mellem kronens repræsentant og hans betjent.

Ja, alting var i orden. Juryen havde set ligene – han skyndte sig at rette sig selv – liget, for teknisk set angik det ligskue, der skulle holdes, kun ét lig.

Så gav kronens repræsentant – en mand, der så dygtig ud, men ikke var så gammel, som fru Bunting syntes, han burde være for at indtage en så vigtig stilling på så vigtig en dag – en lille oversigt over Hævnerens hemmelighedsfulde og oprørende forbrydelser.

Han talte ganske godt og klart og med stigende varme og iver, og der var så lydløst stille i lokalet, at man kunne have hørt en knappenål falde på gulvet.

Han fortalte, at han havde været til stede ved et ligskue over et af Hævnerens tidligere ofre. "Jeg gik derhen af nysgerrighed," indskød han, "lidet anende, at der en gang i mit departement skulle blive afholdt et lignende over en anden af disse ulykkelige skabninger."

Han blev ved i det uendelige, skønt han sandt at sige ikke havde andet at fortælle, end hvad enhver af hans tilhørere vidste i forvejen.

Fru Bunting hørte en af de ældre herrer, der sad i nærheden, hviske til hinanden: "Trække det ud, det kan han. Han har øjensynlig tiden for sig." Og den anden hviskede tilbage, så sagte, at hun kun kunne opfange enkelte ord: "Ja, ja. Men han er en flink fyr … kendt hans fader, vi gik i skole sammen … han tager det meget alvorligt … i dag i alt fald."

Hun lyttede anspændt efter alt, hvad han sagde, ventede hele tiden, at det ord, den sætning skulle komme, der enten befriede hende for hendes hemmelige angst eller bekræftede den. Men der kom hverken et ord eller en sætning.

Og dog, da han var lige ved slutningen af sin lange tale, kom der en sætning, der måske betød noget, og måske ikke.

"Det er mig en glæde at kunne sige, at vi håber i dag at opnå vidneudsagn, der i tide kan føre til pågribelsen af denne misdæder, der har begået og stadigvæk begår disse uhyggelige forbrydelser."

Fru Bunting stirrede ubehagelig berørt op på det bestemte, skarpe ansigt. Hvad mon han mente med det? Var der noget nyt vidnesbyrd – som f.eks. Joe Chandler ikke kendte noget til? Hendes hjerte hoppede i livet på hende, for nu kom der som svar på hendes uudtalte spørgsmål en tyk, klodset mand og gik ind i vidnebåsen, en politibetjent, som ikke før havde haft plads mellem de andre vidner

Men lidt efter lidt gik hendes angst over. Det vidne var bare den betjent, der havde fundet det første lig. I en hurtig, forretningsmæssig tone beskrev han nøjagtigt alt, hvad der var

hændet ham den kolde, tågede morgen for ti dage siden. Der blev vist ham en plan, og han pegede langsomt og omhyggeligt med en tyk pegefinger. Det var nøjagtigt stedet – næ, han tog fejl – det var det sted, hvor det andet lig havde ligget. Han forklarede undskyldende, at han ikke rigtig havde kunnet holde dem ude fra hinanden – liget af Johanna Cobbett og Sophy Hurtle.

Og så afbrød kronens repræsentant myndigt: "I dette specielle tilfælde tror jeg nok, vi for en stund må betragte de to mord under ét."

Efter det gik det lettere for vidnet. Og efterhånden som han fortalte på sin hurtige, ensformige måde, gik den dødelige gru, der hvilede over Hævnerens gerninger, for første gang op for fru Bunting i al deres rædsel. Angst og samvittighedsnag greb hende om hjerte.

Indtil dette øjeblik havde hun ikke skænket Hævnerens drukne ofre mange tanker, måske ikke en eneste. Det var *ham*, der havde optaget hendes tanker – ham, og dem, der var på jagt efter ham. Men nu? Nu var hun ulykkelig og elendig over at være kommet herhen. Hun var bange for, at hun aldrig kunne få det billede, politibetjenten havde fremmanet, ud af sit sind eller ud af sin erindring.

Nu blev der et almindeligt røre i hele salen, for politibetjenten havde forladt vidnebåsen, og en af de kvindelige vidner blev ført derhen i stedet.

Fru Bunting så interesseret og deltagende på hende og huskede, hvor hun selv havde rystet af angst ligesom den stakkels tarvelige, overstænkede kvinde dér. Hun havde lige til

nu set rigtig fornøjet ud, rigtig veltilfreds med sig selv, men nu var hun blevet bleg og så sig om med et blik som et jaget dyr.

Men kronens repræsentant var meget venlig og beroligende i sit væsen, akkurat som han havde været, der havde afhørt Ellen Green ved ligskuet over den stakkels, druknede pige.

Efter at vidnet med tonløs stemme havde gentaget den højtidelige edsformular, begyndte hun på sin historie. Pludselig gik det op for fru Bunting, at det var den kvinde, der påstod at have set Hævneren fra sit sovekammervindue. Hun blev mere sikker, efterhånden som hun talte, og beskrev nu, hvordan hun havde hørt et langtrukkent, kvalt skrig, der havde vækket hende af en dyb søvn, så hun var sprunget ud af sengen og styrtet hen til vinduet.

Kronens repræsentant så ned på noget, der lå på hans skrivebord. "Lad mig se! Her er planen. Ja – det er vel sådan, at huset, De bor i, vender ud mod det blinde stræde, hvor de to forbrydelser blev begået?"

Så fulgte en hurtig diskussion. Husets façade vendte ikke ud mod strædet, men derimod vidnets sovekammervindue.

"Det er en forskel, som ingen rolle spiller," sagde kronens repræsentant fortrædeligt. "Fortæl os nu så klart og hurtigt som muligt, hvad De så, da De stod henne ved vinduet."

En dødsstilhed faldt over det fyldte lokale. Og så begyndte kvinden mere flydende og sikkert end før: "Jeg så ham," råbte hun, "og jeg skal aldrig glemme det, aldrig i livet," og hun så sig udfordrende om.

Fru Bunting kom pludselig i tanker om en samtale, en af journalisterne havde haft med en person, der havde sit værelse neden under vinduet. Denne person havde ringeagtende

erklæret, at han var vis på, at Lizzie Cobb ikke var stået op den nat – at hun bare havde lavet hele den historie selv. Hun nedenunder sov let og havde den nat passet et sygt barn, så hun ville følgelig enten have hørt det skrig, Lizzie Cobb snakkede om, eller Lizzie Cobb selv, da hun sprang ud af sengen.

"Vi forstår nok, at De tror, De så –" kronens repræsentant betænkte sig lidt – "det individ, der lige havde begået sine voldshandlinger. Men det, vi vil have, er en beskrivelse af ham. Trods den tåge, alle er enige om, det var, siger De jo, De så ham ganske tydeligt, da han gik et par meter lige under Deres vindue. Vær nu så god at prøve at fortælle os, hvordan han så ud."

Kvinden begyndte at sno et kulørt tørklæde, hun holdt i hånden, op og i.

"Lad os begynde med begyndelsen," sagde kronens repræsentant tålmodigt. "Hvad slags hat havde den mand på, da De så ham skynde sig ud af passagen?"

"Det var en sort hat," sagde vidnet langt om længe med en rusten, ængstelig stemme.

"Ja, en sort hat altså. Og så frakken, var De i stand til at se, hvad slags frakke han havde på?"

"Han havde ingen frakke på," sagde hun bestemt. "Slet ingen frakke! Jeg husker det ganske tydeligt. Jeg syntes, det var så underligt, fordi det var så koldt – alle, der havde en frakke, ville da tage den på i sådan et vejr."

Et medlem af juryen, der havde set i en stump avis og øjensynlig ikke fulgte med i, hvad vidnet stod og sagde, sprang nu op og rakte sin hånd ud.

"Ja?" sagde kronens repræsentant hen til ham.

"Jeg vil bare sige, at dette her vidne, hvis da hendes navn er Lizzie Cobb, begyndte med at sige, at Hævneren havde frakke på – en stor, tyk frakke. Det står her i denne stump avis."

"Det har jeg aldrig sagt," råbte vidnet heftigt. "Det var den unge mand, der kom fra *Evening Sun*, der fik mig vil at sige alt det. Han satte alt, hvad han havde lyst til, i sin avis, og ikke noget af, hvad jeg sagde."

Det blev der lidt latter over, der imidlertid hurtigt blev undertrykt.

"For fremtiden," sagde kronens repræsentant strengt henvendt til jurymedlemmet, som nu havde sat sig ned igen, "må De lade de spørgsmål, De ønsker at stille, gå gennem Deres formand, og være så god at vente, til jeg har afsluttet afhøringen af dette vidne."

Men denne afbrydelse, denne beskyldning havde bragt vidnet fuldstændig ud af sig selv. Hun begyndte at modsige sig selv aldeles håbløst. Manden, hun havde set skynde sig afsted i halvmørket nedenunder, var høj – nej, han var lille. Han var tynd – nej, han var en svær, ung mand. Og hvad det angik, om han bar på noget eller ej, stod der en bitter kamp om det.

Ganske bestemt, aldeles sikkert erklærede vidnet, at hun havde set en avispapirspakke under hans arm. Den havde strittet ud bagtil, forklarede hun. Men det blev venligt og bestemt bevist, at hun ikke havde sagt et ord om det til den politiembedsmand, der havde nedskrevet hendes første beretning, tværtimod havde hun til ham ganske bestemt erklæret, at manden ikke havde båret på noget – ikke på det mindste, men at hun havde set ham gå og svinge med begge armene.

En kendsgerning – hvis det da kunne kaldes for en – kendsgerning fik kronens repræsentant da ud af hende. Lizzie Cobb erklærede pludselig ganske uopfordret, at han, da han kom under hendes vindue, havde set op til hende. Det var et ganske nyt punkt.

"Nå, så han så op til Dem?" gentog kronens repræsentant. "Men det fortalte De jo slet ikke noget om i Deres beretning."

"Næ, det var fordi jeg var så forskrækket – skræmt fra vid og sans."

"Hvis De virkelig i den mørke, tågede nat kunne se hans ansigtstræk, vær da så god at sige os, hvordan han så ud."

Men kronens repræsentant sagde det i en let henkastet tone, mens han lod hånden glide hen over skrivebordet. Der var nu ikke en eneste i lokalet, der troede på hendes historie.

"Han var mørk," svarede hun i en teatralsk tone, "næsten sort. Ja, når jeg skal sige min ærlige mening, så mindede han lidt om en neger."

Der blev en almindelig fnisen. Selv juryen smilede. Og i en temmelig skarp tone bad nu kronens repræsentant Lizzie Cobb om at trække sig tilbage.

Langt mere tiltro vakte det næste vidnes beretning.

Det var en ældre kone, der så mere stilfærdig ud og var klædt i en pæn, sort kjole. Hun var gift med en nattevagt i et af de store magasiner, der lå et par hundrede meter fra den passage, hvor mordene var begået. Hun var gået ud for at bringe sin mand noget mad, som han altid fik ved ettiden. Og hun havde så mødt en mand, der trak vejret hurtigt og gik meget rask. Han havde tiltrukket sig hendes opmærksomhed, dels fordi hun

meget sjældent mødte nogen på den tid af natten, og dels fordi hans ydre og hans væsen var så besynderligt.

Fru Bunting, der opmærksomt hørte efter, forstod, at det især var på dette vidnes udsagn, at den officielle beskrivelse var grundet – den beskrivelse, som det havde været sådan en lettelse for hende at læse.

Dette vidne talte roligt og sikkert, og hendes beskrivelse af den avispapirspakke, manden havde haft, var fuldstændig klar og tydelig.

"Det var en pæn pakke med et bånd om," sagde hun.

Hun havde fundet det påfaldende af en velklædt ung mand at gå med sådan en pakke – det var det, der gjorde, hun havde bidt mærke i det. Men da man gik hende nærmere på klingen, måtte hun indrømme, at det havde været meget tåget, så tåget, at hun havde været bange for at tage fejl af vejen, skønt hun kendte den ud og ind.

Da den tredje kvinde kom ind i båsen og under suk og tårer fortalte om sit bekendtskab med en af de dræbte, med Johanna Cobbett, gik der en deltagende bevægelse gennem mængden. Men hun havde intet at sige, der kunne kaste nyt lys over undersøgelsen. Hun måtte modstræbende indrømme, at "Anny" ville have været sådan en sød, respektabel ung kone, hvis det ikke havde været for det drikkeri.

Forhøret over hende blev afsluttet så hurtigt som muligt og ligeledes over det næste vidne, Johanna Cobbetts mand. Han så ud som en meget skikkelig og ordentlig mand og var ansat i et stort forretningshus ved Croydon. Han lod til at være meget betaget af situationen. Han havde ikke set sin kone i to år og

havde ikke hørt fra hende i seks måneder. Før hun begyndte at drikke, havde hun været en fortræffelig kone og moder også.

For alle, der havde et hjerte eller evne til at forstå et andet menneske, fulgte nu fem pinefulde minutter til. Det var, da den myrdede kvindes fader kom ind i båsen. Han havde hørt senere fra sin ulykkelige datter end hendes mand, men kunne naturligvis intet sige om morderen eller mordet.

En vinstuevært, der havde serveret drikkevarer for begge kvinderne, lige før vinstuen skulle lukkes, fik en temmelig ublid behandling. Han var gået op i båsen med en flot mine på, men så flov og nedslået ud, da han forlod den.

Så forefaldt der en meget dramatisk og fuldkommen uventet begivenhed. Det var noget af det, aftenbladene til stor forargelse for fru Bunting gjorde mest ud af. Men hverken kronens repræsentant eller juryen – og det var dog de folk, der betød noget – lagde videre vægt på det.

Der var blevet en pause. Alle syv vidner var blevet afhørt, og en herre i nærheden af fru Bunting hviskede: "Nu kommer dr. Gaunt. Han har været med ved hver eneste større mordsag i de sidste tredive år. Han har sikkert noget interessant at sige. Det er nærmest for at høre ham, at jeg er gået herhen."

Men før dr. Gaunt havde fået tid til at rejse sig op fra sin stol, der stod tæt ved kronens repræsentant, blev der bevægelse henne blandt publikum eller rettere sagt blandt de tilhørere, der stod i nærheden af den lave trædør, der adskilte galleriet fra den del af lokalet, der var forbeholdt retten.

Betjenten nærmede sig med en undskyldende mine kronens repræsentant og rakte ham en konvolut. Og igen blev der i samme øjeblik fuldkommen stille i retten.

Med en noget misfornøjet mine åbnede kronens repræsentant konvolutten. Han så på det lille ark brevpapir, der lå inden i. Så så han op.

"Hr. –" han så ned igen. "Hr. – er det ikke Cannot?" sagde han tvivlende, "må komme her hen."

En pæn, gammel herre i en flot frakke med pelskrave og et frisk, rødmosset ansigt og hvidt kindskæg blev ført fra den plads, hvor han havde stået blandt publikum, hen til vidnebåsen.

"Dette er lidt udenfor reglen, hr. Cannot," sagde kronens repræsentant strengt. "De burde have sendt mig denne billet, før forhøret begyndte. Denne herre," sagde han, henvendt til juryen, "meddeler mig, at han har noget af yderste vigtighed at åbenbare i forbindelse med vor undersøgelse."

"Jeg har holdt mig tilbage – jeg har gemt, hvad jeg ved, i mit eget bryst –" begyndte hr. Cannot med bævende stemme, "fordi jeg nærer en sand rædsel for pressen! Jeg vidste, at så snart jeg åbnede munden selv til politiet, ville mit hus blive belejret af reportere og avisfolk. – Jeg har en svag hustru, skal jeg sige Dem. Sådan en tilstand, som jeg forestiller mig den, kunne blive hendes død – jeg håber oprigtigt, at hun aldrig vil læse et referat af dette forhør. Heldigvis har hun en udmærket sygeplejerske – –"

"Vil De nu aflægge eden?" sagde kronens repræsentant skarpt. Han fortrød allerede, at han havde ladet den tåbelige person få sin vilje.

Hr. Cannot aflagde eden med en alvor og værdighed, der overgik de fleste af de andres.

"Jeg vil henvende mig til juryen," begyndte han.

"Det vil De aldeles ikke," afbrød kronens repræsentant ham. "De vil have den godhed at høre på mig. De forsikrer i Deres brev, at De ved, hvem –"

"Hævneren er," indskød hr. Cannot rask.

"Hvem udøveren af disse forbrydelser er. Og De erklærer videre, at De mødte ham selve den nat, hvor han havde begået de mord, vi nu er i færd med at undersøge?"

"Ja, det erklærer jeg," sagde hr. Cannot fast. "Skønt jeg har et udmærket helbred selv," han så sig stolt om i retten, der nu hørte opmærksomt og fornøjet efter, "er det min skæbne at være omgivet af syge, kun at have lidende venner. Jeg må plage Dem med mine private affærer, hr. repræsentant, for at forklare Dem, hvordan det gik til, at jeg var ude på en så usædvanlig tid af døgnet –"

Hele publikum fnisede. Selv juryen kunne ikke bare sig.

"Ja," fortsatte vidnet højtideligt, "jeg var hos en syg ven – – jeg kan godt sige en døende ven, for han er nu stedet til hvile. Jeg vil ikke røbe, hvor jeg var. De, hr. repræsentant, har det i mit brev. Det er ikke nødvendigt at røbe det. Det er nok at sige, at jeg måtte igennem en del af Regents Park. Og dér var det, at et besynderligt udseende individ standsede mig og gav sig til at tale med mig."

Fru Bunting tog sig uvilkårligt til hjertet. Hun var grebet af en forfærdelig angst.

"Jeg må ikke besvime," sagde hun til sig selv, "jeg må ikke, *jeg må ikke*. Hvad i alverden er der i vejen med mig?" Hun tog sin lugteflaske op og snusede den stærke ammoniakluft helt ned i lungerne.

"Det var en fæl, udtæret mand, denne fremmede, med et besynderligt udtryk i ansigtet. Han så ud til at være et dannet menneske, sådan hvad man i almindelighed forstår ved en gentleman. Hvad der først tiltrak sig min opmærksomhed, var, at han gik og talte højt med sig selv – det lød, som han gik og sagde vers frem. Jeg forsikrer Dem på min ære, jeg tænkte ikke det mindste på Hævneren. Oprigtig talt troede jeg nærmest, det var en stakkels sindssyg, der var sluppet væk fra sin vogter. Regents Park er, hvad jeg næppe behøver at fortælle Dem, et meget fredeligt og ensomt sted –"

Nu var der en blandt publikum, der lo højt.

"Jeg beder Dem," råbte den gamle herre pludselig, "sørge for, at jeg forskånes for den slags upassende munterhed! Jeg er udelukkende kommet her hen for at opfylde min pligt som borger."

"Jeg må bede Dem holde Dem strengt til sagen," sagde kronens repræsentant kort. "Tiden går, og jeg har et andet vigtigt vidne – et lægekyndigt vidne, at afhøre. Vær så venlig så kort som muligt at fortælle mig, hvad der bragte Dem på den tanke, at denne fremmede muligvis kunne være –" med nogen anstrengelse fik han for første gang under retshandlingen ordet "Hævneren" frem.

"Nu kommer jeg til det," sagde hr. Cannot hurtigt. "Nu kommer jeg til det! Blot De har en lille smule tålmodighed med mig. Det var en tåget nat, dog ikke så tåget den gang som senere. Og lige som vi gik forbi hinanden, jeg og den mand, der talte højt med sig selv – så standsede han i stedet for at gå videre og vendte sig om imod mig. Jeg blev så underlig og uhyggelig til mode, så meget mere, som han havde et vildt,

vanvittigt udtryk i ansigtet. Jeg sagde til ham, så roligt, jeg kunne: "En meget tåget nat!" Og han svarede: "Ja – ja, det er en tåget nat, en nat, der er som skabt til mørkets og frelsens gerninger." En højst mærkværdig sammenstilling denne: Mørkets og frelsens gerninger!"

Han så forventningsfuldt op på kronens repræsentant.

"Godt, godt. Hr. Cannot, var det alt? De så ikke denne person tage vejen ad – Kings Cross til for eksempel?"

"Nej." Hr. Cannot rystede beklagende på hovedet. "Nej, jeg må ærligt tilstå, at det gjorde jeg ikke. Han gik et lille stykke ved siden af mig, så gik han over på den anden side og forsvandt i tågen."

"Det er godt," sagde kronens repræsentant lidt venligere. "Jeg takker Dem, hr. Cannot, fordi De kom her og meddelte os, hvad De øjensynlig anser for meget vigtigt."

Hr. Cannot gjorde et underligt, lille, gammeldags skrabud, og igen var der nogle af de tilstedeværende, der ikke kunne dy sig.

Da han gik ned fra vidnebåsen, vendte han sig om og så op til kronens repræsentant og gjorde mine til at ville sige noget. Der var en del snakken og støj, men fru Bunting hørte ganske tydeligt, hvad han sagde:

"En ting har jeg glemt, der måske kan være af vigtighed. Manden havde en taske – en temmelig lys lædertaske, i venstre hånd. Sådan en taske, som meget vel kunne indeholde en kniv med et langt skaft."

Fru Bunting så hen til reporternes bord. Hun kom pludselig til at tænke på, at hun havde fortalt Bunting, at hr. Sleuths taske var forsvundet. Og der kom en følelse af overstrømmende

taknemmelighed op i hende, for ikke en eneste af reporterne ved det lange bord med blækklatterne havde skrevet hr. Cannots sidste bemærkning ned. Der var ingen af dem, der havde hørt den.

Så rakte det sidste vidne igen hånden op for at påkræve opmærksomhed, og der blev igen stilhed i retten.

"Et ord endnu," sagde han med dirrende stemme, "må jeg udbede mig en siddeplads resten af forhøret? Jeg ser, der er plads på vidnebænken." Og uden at afvente tilladelse gik han med små, raske skridt derhen og satte sig ned.

Fru Bunting så forskrækket op. Hendes ven, politiinspektøren, bøjede sig over hende.

"Mon De ikke helst vil gå nu?" sagde han indtrængende. "De bryder Dem vel næppe om at høre det lægekyndige vidne. Det er altid lidt pinligt for en kvinde at høre på. Og der bliver en forfærdelig trængsel, så snart forhøret er forbi. Nu derimod kunne jeg skaffe Dem ud i ro og mag."

Hun rejste sig, trak sit slør ned over ansigtet og fulgte ham lydigt.

Ned ad stentrappen gik de og gennem den store, nu tomme forhal.

"Jeg følger Dem ud ad bagvejen," sagde han. "De er nok træt nu og kan trænge til at komme hjem og få en kop varm te."

"Jeg ved ikke, hvordan jeg skal takke Dem!" Hun havde tårer i øjnene og rystede af sindsbevægelse. "De har rigtignok været god imod mig."

"Å, det er ikke noget at tale om," sagde han kejtet, "det var nok temmelig drøjt for Dem at komme igennem, ikke sandt?"

"Tror De, De skal have fat på den gamle herre igen?" sagde hun hviskende og forskræmt på ham.

"Ih Gud fri og bevares! Den gamle tosse! Næ, vi har altid vores mas med den slags folk. De er ikke til at blive af med. Og sikke nogle navne, mange af dem har! Det er sådan nogle, der har levet hele deres liv inde i City. Når de så er blevet henved de tres og trækker sig tilbage, er de ved at dø af kedsomhed. Man kan jo møde hundreder af den slags sindssyge, som han mødte i Regents Park. Man kan ikke gå en nat i London uden at støde på sådan én. Dem er der såmænd nok af!"

"De tror altså ikke, der var noget i det, han sagde?" spurgte hun, forskrækket over sin egen dristighed.

"I det, den gamle kavaler sagde? Ih Gud, nej!" lo han godmodigt. "Men jeg skal sige Dem, hvad jeg tror. Hvis det ellers havde passet med tidspunktet, så skulle jeg næsten tro, at det andet vidne *havde* set den lumske djævel –" han sænkede stemmen. "Men så er det jo, at dr. Gaunt på det bestemteste erklærer – ligesom to andre læger – at staklerne havde været døde i flere timer, da de blev fundet. Læger er altid så bestemte i deres forklaringer. Det må de også være, ellers var der jo ingen, der ville tro dem! Hvis vi havde tid, kunne jeg fortælle Dem om et tilfælde, hvor det udelukkende var dr. Gaunts skyld, at morderen slap fri. Vi vidste alle sammen, at manden, vi havde nappet, havde gjort det. Men han kunne bevise sit alibi på det tidspunkt, dr. Gaunt *påstod*, at staklen var blevet dræbt."

20

Det var ikke blevet ret sent, for ligskuet var begyndt lige på slaget, men fru Bunting følte, at ingen magt i verden skulle få hende til at gå til Ealing. Hun følte sig fuldkommen udmattet og uden en tanke i hovedet.

Som en gammel, gammel kone begyndte hun langsomt og sagte at liste hjemad. Hun havde en fornemmelse af, at hun ville have bedre af at blive ude i den friske luft end at køre med toget. Så blev det øjeblik også skudt lidt ud, som hun så hen til med angst og ubehag: det øjeblik, hvor hun skulle finde på en omstændelig historie om, hvad hun havde sagt til doktoren, og hvad doktoren havde sagt til hende.

Som de fleste mænd og kvinder af hans klasse, interesserede Bunting sig uhyre for andre folks dårligheder, så meget mere, som han selv var i besiddelse af et fortræffeligt helbred. Han ville ligefrem føle det som en fornærmelse, hvis Ellen ikke fortalte ham alt, hvad der var sket, hvert ord, som doktoren havde sagt til hende.

På hjemvejen syntes hun ikke, hun kunne gå forbi et eneste gadehjørne eller en eneste beværtning, hvor der ikke stod ivrige dreng, der råbte med den seneste udgave af eftermiddagsbladene og solgte dem til lige så ivrige købere. "Ligskuet over Hævnerens ofre," brølede de. "Alle de sidste vidneudsagn!" Et sted, hvor der på fortovet lå en hel række avisplakater, der blev holdt fast med sten, standsede hun og så på dem. "Vidneafhøringer! Fuldstændig beskrivelse." Og på en anden plakat stod det ironiske spørgsmål: "Kender du ham?"

Da dette spøgefulde spørgsmål med kæmpemæssige bogstaver stirrede op på fru Bunting, blev hun syg og svimmel – så dårlig, at hun gjorde, hvad hun aldrig i sit liv havde gjort før, hun gik ind på en beværtning, lagde ti øre på disken og bad om et glas koldt vand og fik det.

Mens hun gik ned ad gaden, hvor lygterne nu var tændt, tænkte hun uafladeligt – ikke på det ligskue, hun lige kom fra, heller ikke på Hævneren selv, men på hans ofre.

Gysende så hun for sig de to kolde legemer, der lå i lighuset. Hun syntes også, hun kunne se det tredje legeme, der, skønt det var koldt, dog måtte være varmere end de to andre, for i går på denne tid havde Hævnerens sidste offer endnu været i live, den stakkel – både levende og ualmindelig munter og forstandig havde hun været, efter hvad en af hendes veninder, der allerede var blevet interviewet, havde sagt.

Indtil nu havde fru Bunting ikke i gået noget igennem med at forestille sig Hævnerens ofre. Men nu forfulgte og plagede de hende. Træt og trist tænkte hun på, om denne nye rædsel nu skulle føjes til den angst, der var over hende både ved dag og nat.

Da hun nåede så langt, at hun kunne se sit hus, lettede det lidt på hende. Det smalle, lille, grå hus, der på begge sider stødte op til huse, der lignede det på en prik, kun at den lille strimmel jord foran dem ikke var så pænt holdt, det så ud, som om det kunne og også ville våge over en hvilken som helst hemmelighed.

Et øjeblik i alt fald gled Hævnerens ofre ud af hendes bevidsthed. Hun tænkte ikke mere på dem. Alle hendes tanker var rettet på Bunting og hr. Sleuth. Hvad mon der var sket i

hendes fraværelse – mon pensionæren havde ringet, og hvordan mon Bunting var kommet ud af det med ham og han med Bunting?

Hun gik op ad den lille flisebelagte sti, tung og træt, men dog med en behagelig følelse af at komme hjem igen til sig selv. Så så hun, at Bunting måtte have stået og kigget efter hende bag de fortrukne gardiner, for inden hun kunne få banket eller ringet, havde han lukket døren op for hende.

"Jeg var begyndt at blive helt bange for dig," udbrød han. "Skynd dig nu lidt og kom ind, Ellen. Du må jo være helt ødelagt af træthed, sådan et vejr det er, og så lidt du plejer at være ude. Jeg håber da, du traf den doktor?" Han så kærligt og ængsteligt på hende.

Så fik fru Bunting pludselig en god idé.

"Næ," sagde hun langsomt, "doktor Evans var ikke hjemme. Jeg ventede og ventede, men han kom ikke. Det var min egen skyld," tilføjede hun hurtigt. Selv i sådant et øjeblik, sagde hun til sig selv, at hun nok på en måde havde ret til at lyve for sin mand, men absolut ingen ret til at bagtale den doktor, der havde været så god imod hende for mange år siden. "Jeg burde have sendt ham et kort i går aftes," sagde hun. "Naturligvis var det tåbeligt af mig at gå hele den vej uden at ane, om jeg traf ham hjemme eller ej. En doktor må gå ud til folk på alle tider af dagen, det kan man jo nok forstå."

"Jeg vil da håbe, de gav dig en kop te?" sagde han.

Igen betænkte hun sig lidt, mens hun overvejede sagen. Hvis doktoren havde en flink, omhyggelig pige, så ville hun ganske sikkert have budt hende en kop te, især hvis hun havde fortalt, at hun var en af hans gamle patienter.

Så valgte hun følgende udvej: "Jeg blev budt te, Bunting," sagde hun med træt, svag stemme, "men jeg syntes ikke, jeg havde nogen lyst til den den gang. Men hvis du ville lave mig en kop nu heroppe på gassen, så skulle du have mange tak."

"Ja, det manglede bare," sagde han ivrigt. "Kom nu ind med dig og sæt dig ned, min ven. Behold overtøjet på, til du har fået din te, så kan du jo altid tage det af bagefter."

Hun gjorde, som han sagde.

"Hvor er Daisy?" spurgte hun pludselig. "Jeg troede, pigebarnet måtte være her, når jeg kom hjem."

"Hun kommer slet ikke i dag," sagde Bunting med et pudsigt, underfundigt smil.

"Har hun da telegraferet?" spurgte fru Bunting.

"Nej. Unge Chandler var her og fortalte mig det. Han har været derovre, og hvad mener du, Ellen, det er lykkedes ham at blive gode venner med Margaret! Ja, hvad den kærlighed alt sammen kan udrette! Han gik jo derhen for at hjælpe Daisy hjem igen med hendes håndkuffert, ved du, og så fortalte Margaret ham, at hendes frue havde sendt hende nogle penge til at gå i teatret for, og min sandten, om hun ikke spurgte Joe, om han ville gå med dem i aften – med hende og Daisy – til julepantomimen. Har du hørt mage i hele dit liv?"

"Ja, det var da morsomt for dem," sagde fru Bunting åndsfraværende. Men hun var glad for at tænke på noget andet end sig selv. "Men hvornår *kommer* pigebarnet da hjem?" spurgte hun utålmodigt.

"Ja, det lader til, at Chandler også er fri i morgen tidlig – både i aften og i morgen tidlig. Hele natten har han tjeneste,

men han foreslår at gå over og hente Daisy, så hun kan være hjemme ved middagstid. Hvis det da passer dig, Ellen?"

"Ja, det er udmærket," sagde hun. "Jeg skal såmænd ikke misunde pigebarnet hendes smule fornøjelse. Man er jo kun ung én gang. Nå, har pensionæren så ringet, mens jeg var ude?"

Bunting vendte sig om fra gasapparatet, hvor han stod og ventede på, at vandet skulle koge. "Næ," sagde han, "tænk dig, Ellen, er det nu ikke grinagtigt, jeg har slet ikke skænket hr. Sleuth en tanke. Chandler kom jo, ser du, og fortalte mig alt dette her om Margaret, og vi lo jo, og så hændte der også noget andet, mens du var borte, Ellen."

"Hændte der noget andet?" sagde hun forskrækket. Hun rejste sig op og gik hen til sin mand. "Hvad var det, der hændte? Har her været nogen?"

"Ikke andet end et bud til mig for at spørge mig, om jeg kunne komme i aften og varte op ved en ung dames fødselsdagsselskab. På Hanover Terrace. En af de andre opvartere – en af disse ækle schweizere, der arbejder for ingen ting – sendte afbud i sidste øjeblik, og så måtte de jo have bud efter mig."

Hans ærlige ansigt skinnede triumferende. Den mand, der havde overtaget hans gamle vens forretning i Baker Street, havde hidtil sjoflet Bunting fuldstændig, og det skønt Bunting havde stået på listen Gud ved hvor længe og altid havde gjort sit arbejde til alles tilfredshed. Dog havde denne nye mand aldrig benyttet ham – ikke en eneste gang.

"Jeg vil da håbe, du forlangte ordentlig betaling," sagde hans kone ivrigt.

"Ja, jeg gjorde. Jeg gjorde mig temmelig kostbar, og jeg kunne nok se, fyren var slemt i vinden – og til sidst bød han mig da også to kroner mere. Og så slog jeg jo allernådigst til."

Mand og kone tog sig en munter latter, noget, de ikke havde gjort i lange tider.

"Du bryder dig vel ikke om, at du bliver alene hjemme? Pensionæren kan man jo ikke regne – han duer ikke til noget – –"

Bunting så ængstelig på hende. Han spurgte alene, fordi Ellen i den senere tid havde været så underlig og slet ikke lignet sig selv. Ellers ville det aldrig være faldet ham ind, at hun kunne være bange for at være alene hjemme. Det havde hun været så tit i den tid, han havde haft mere at bestille.

Hun stirrede på ham, forbavset og lidt mistænksom. "Bange? Hvad skulle jeg være bange for?" spurgte hun. "Jeg har jo aldrig før været bange. Hvor i alverden falder det dig ind?"

"Å, jeg ved såmænd ikke. Jeg tænkte, du måske ville være lidt ilde til mode ved at være ganske alene hernede i stuen. Det tog jo sådan på dig, da den tosse til Chandler kom i går ved døren, da han var forklædt."

"Jeg ville da ikke have været spor af bange, hvis det havde været en almindelig fremmed," sagde hun kort. "Det var den snak, han kom med, der passede til hans forklædning, der forskrækkede mig. For resten har jeg det også bedre nu."

Mens hun sad og taknemmelig nippede til sin varme te, kom avisdrengene råbende ned gennem gaden.

"Jeg løber lige ud for at se, hvad der kom ud af det ligskue i dag," sagde Bunting undskyldende. "Desuden kan det jo være, de har et spor fra den skrækkelige historie sidste nat. Chandler

var fuld af den – når han da ikke snakkede om Daisy og Margaret, vil det sige. Han har tjeneste i nat, heldigvis ikke før tolv, så han har mere end tid nok til at følge de to hjem fra teatret. Skulle stykket trække ud, så han ikke kunne nå at følge dem, ville han flotte sig med en vogn og lade dem køre hjem i den."

"Har han tjeneste i nat?" spurgte fru Bunting. "Hvorfor det?"

"Du ved jo nok, Hævneren tager dem altid parvis, om jeg så må sige. De har fået den idé, at han tager fat igen i nat. Nå, Joe skal nu ikke være ude længere end fra tolv til fem. Så går han hjem og tager sig en lur, før han tager over og henter Daisy. Jo, når man er ung, så kan man, hvad Ellen?"

"Jeg kan ikke tro, han går ud sådan en nat!"

"Hvad i alverden mener du?" sagde Bunting og stirrede på hende. Ellen havde sagt det så underligt, som om hun talte med sig selv, og i sådan en heftig, ophidset tone.

"Hvad jeg mener?" gentog hun – og en forfærdelig angst fik hendes hjerte til at standse. Hvad var det, hun havde sagt? Havde hun tænkt højt?

"Ja – med at sige, han ikke går ud. Selvfølgelig må han ud. Desuden er forestillingen jo også forbi til den tid. Det ville såmænd være en nydelig redelighed, om politiet ikke ville gå ud, fordi det var koldt."

"Det var – det var Hævneren, jeg tænkte på," sagde fru Bunting. Hun så stift på sin mand. Hun *trængte* ligefrem til at sige, hvad der var sandt.

"Hvad tror du, han bryder sig om, om det er varmt eller koldt?" sagde Bunting i en dyster tone. "Den mand har såmænd

ikke menneskelig følelse skabt – undtagen naturligvis hævngerrighed."

"Ja, det mener nu altså du!" Hun så på ham. Dette farlige emne øvede en besynderlig tiltrækning på hende. Hun kunne ikke slippe det.

"Tror du, det var den mand, den kvinde sagde, hun havde set? Den unge mand, der gik forbi hende med en avispapirspakke under armen?"

"Lad mig se," sagde han grundende, "mener du hende, der så ham fra sit sovekammervindue?"

"Nej, nej. Jeg mener den anden, der var på vej med mad til sin mand, der var nattevagt i et af stormagasinerne. Hun så jo meget pålideligere og ordentligere ud end den anden," sagde fru Bunting utålmodigt.

Da hun så opdagede sin mands målløse forbavselse, løb det hende koldt ned ad ryggen. Hvad var det dog, hun stod og sagde? Hun måtte jo være blevet gal! Hun skyndte sig at rejse sig op.

"Nå, her sidder jeg og spilder min tid med al den snak i stedet for at gå ned og sørge for pensionærens aftensmad. Der var én i toget, der fortalte mig om hende, der troede, hun havde set Hævneren."

Uden at vente på svar gik hun ind i sovekammeret, tændte gassen og lukkede døren. Et øjeblik efter hørte hun Bunting gå ud og købe den avis, som de begge to havde glemt under deres farlige samtale.

Da fru Bunting langsomt stod og tog sin pæne, varme kåbe og sjalet af, kom hun til at gyse af kulde. Det var også forfærdelig koldt, unaturlig koldt for denne årstid.

Hun så længselsfuldt hen til kaminen. Den var gemt bag ved servanten, men det kunne rigtignok være rart at flytte den af vejen og få lidt ild i kaminen, især da Bunting skulle ud i aften. Han måtte jo have sit kjolesæt på, og hun holdt nu ikke meget af, at han klædte sig om inde i dagligstuen. Hun syntes nu en gang ikke, det hørte sig til. Hvad om hun lagde lidt i herinde i sovekammeret? Det ville da altid være en lille opmuntring for hende at have det lidt varmt, når han var gået.

Fru Bunting vidste nok, hun fik ikke sovet meget i nat. Hun så med ulyst, næsten med angst på sin gode, bløde seng. Der skulle hun altså ligge hele natten og lytte og lytte uden at finde hvile et øjeblik.

Hun gik ned i køkkenet. Alt var parat til hr. Sleuths aftensmad, for hun havde ordnet det hele, før hun gik, for ikke at være nødt til at komme hjem, før det passede hende.

Et øjeblik støttede hun bakken på gelænderet og lyttede. Selv i den pæne, varme dagligstue, hvor det brændte dejligt i kaminen, syntes hun pensionæren måtte fryse, når han sad der ved bordet fra morgen til aften og læste. Hen hvad var det for lyde, hun hørte derinde fra? Hr. Sleuth læste ikke, som han plejede, men gik rastløs op og ned ad gulvet.

Hun bankede og ventede så igen et øjeblik.

Så lød der et skarpt smæk: det var nøglen, der blev drejet om i sekretærskabet – det ville hr. Sleuths værtinde i alt fald have svoret på.

Der blev en pause – så bankede hun igen.

"Kom ind!" sagde hr. Sleuth højt, og så åbnede hun døren og kom ind med bakken.

"Det er lidt tidligere end sædvanlig, fru Bunting, er det ikke?" sagde han i en lidt irriteret tone.

"Det tror jeg ikke, men jeg har været ude, så jeg har måske forregnet mig med tiden. Jeg troede, De måske ville have Deres morgenmad tidligt, da De fik Deres middag før end De plejer."

"Morgenmad? sagde De morgenmad, fru Bunting?"

"Ja, De må undskylde, jeg mente aftensmad."

Han så stift på hende. Fru Bunting syntes, der var et truende, undersøgende blik i hans mørke, indsunkne øjne.

"Er De ikke rigtig rask?" spurgte han langsomt. "De ser ikke rask ud, fru Bunting."

"Næ," svarede hun, "jeg er ikke rask. Jeg har været hos doktor i eftermiddag."

"Jeg håber, det hjalp, fru Bunting." Pensionærens stemme havde fået en blødere, venligere klang.

"Det hjælper altid at gå til en doktor," sagde fru Bunting undvigende.

Der gled et underligt smil over hr. Sleuths ansigt.

"Læger er et ilde omtalt folkefærd," sagde han, "det glæder mig at høre Dem tale godt om dem. De gør deres bedste, fru Bunting. Men de er jo kun mennesker og kan selvfølgelig tage fejl. Men De kan være vis på, de gør, hvad de kan."

"Ja, det er jeg såmænd ganske sikker på," sagde hun alvorligt og hjerteligt. Læger havde altid behandlet hende venligt og taget hensyn til hendes små midler.

Da hun havde lagt dugen på og sat den varme ret på bordet, gik i hun hen imod døren.

"Vil De ikke have, jeg skal komme med lidt mere kul. Det er en bidende kulde, og det bliver værre hvert minut. En

skrækkelig nat at skulle ud i –" Hun så indtrængende på ham.

Så gjorde hr. Sleuth noget, der i høj grad forfærdede hende. Han skubbede sin stol tilbage, sprang op og rettede sig i sin fulde højde.

"Må jeg spørge, hvad De mener?" stammede han. "Hvorfor siger De det, fru Bunting?"

Hun stirrede forskrækket og spændt på ham. Igen så hans ansigt truende og mistænksomt ud.

"Jeg tænkte på Bunting. Han skal ud og varte op ved en ung dames fødselsdagsselskab. Jeg synes, det er lige hårdt nok at skulle ud, og så i de tynde klæder –" Hun stødte ordene ud.

Hr. Sleuth lod til at blive lidt beroliget og satte sig ned igen.

"Nå sådan," sagde han. "Det gør mig ondt. Jeg håber ikke, Deres mand forkøler sig, fru Bunting."

Så lukkede hun døren og gik ned.

Uden at sige noget til Bunting flyttede hun servanten bort fra kaminen og tændte op.

Så kaldte hun triumferende Bunting ind.

"Det er på tide, du klæder dig på," råbte hun muntert, "og jeg har lagt lidt i herinde, for at der ikke skulle være så koldt."

Da han snakkede om hendes ødselhed, sagde hun: "Nå ja, det vil også være rart for mig, være som en slags selskab for mig, mens du er borte, og gøre værelset hyggeligt og varmt, når du kommer hjem. Du er jo nok halvdød af kulde, skønt det ikke er ret langt, du har at gå."

Mens hendes mand klædte sig på, gik fru Bunting op og tog ud hos hr. Sleuth.

Pensionæren sagde ingenting til hende imens – ikke et ord.

Han sad ikke ved bordet, som han plejede, men henne ved kaminen med hænderne på knæene og stirrede ind i ilden.

Hr. Sleuth så så ensom og forladt ud. Fru Bunting fyldtes på en gang af medlidenhed og gru, da hun så ham. Han var sådan en – hun ledte efter et ord, men kunne ikke finde andet end "rar" – han var sådan en pæn, rar herre, den hr. Sleuth. I den senere tid var han igen begyndt at lade sine penge ligge og flyde ligesom de første par dage, og fru Bunting så med en vis uro, at summen var svundet betydeligt ind. Et simpelt regnestykke viste hende, at næsten alt, hvad der manglede, var gået igennem hendes hænder.

Hr. Sleuth var aldrig kneben over for sig selv, hvad mad angik, eller overfor sin vært og værtinde, hvad betalingen angik. Og fru Bunting var ikke fri for en lille smule samvittighedsnag, for han brugte næsten aldrig det værelse ovenpå – det værelse, han havde betalt så rigeligt ekstra for. Hvis Bunting fik arbejde en gang til fra den ækle mand i Baker Street – og nu, da isen var brudt imellem dem, var det slet ikke så usandsynligt, for han var en udmærket dygtig opvarter – så troede hun nok, hun ville sige til hr. Sleuth, at han ikke længere skulle betale så meget, som han gjorde nu.

Hun så bekymret og deltagende på hans lange, bøjede ryg.

"God nat," sagde hun endelig.

Hr. Sleuth vendte sig om. Han så træt og bedrøvet ud.

"Jeg håber, De må sove vel."

"Ja, jeg kommer nok til at sove godt. Men først skal jeg måske ud en lille tur. Det hører nu med til mine vaner, fru Bunting. Når jeg har studeret hele dagen, trænger jeg til lidt motion."

"Å, jeg ville rigtignok ikke gå ud i aften," sagde hun indtrængende. "Det ligner ikke noget at gå ud i sådan en hundekulde!"

"Alligevel – alligevel –" han så opmærksomt på hende, "der vil rimeligvis være ikke så få folk på gaden i aften."

"Mange flere end sædvanlig, er jeg bange for."

"Tror De?" sagde hr. Sleuth hurtigt. "Ja, er det nu ikke besynderligt, fru Bunting, at folk, der kan more sig hele dagen igennem, skal blive ved at svire til langt ud på natten?"

"Ja, det var nu ikke svirebrødrene, jeg tænkte på. Jeg tænkte på –" hun holdt inde, men med en kraftanstrengelse fik fru Bunting sagt – "politiet."

"Politiet?" Han løftede sin højre hånd og strøg sig to tre gange nervøst over hagen, "men hvad er mennesket – hvad er menneskets smule magt og styrke i sammenligning med Guds eller selv sammenlignet med deres, hvis skridt Herren våger over?"

Hr. Sleuth så med noget, der lignede triumf, på sin værtinde, og fru Bunting åndede lettet op. Så havde hun altså ikke fornærmet sin pensionær! Han var ikke blevet vred over det – det – var det et vink, hun havde villet give ham.

"Det er sandt," sagde hun ærbødigt. "Men Forsynet forlanger også, vi skal drage omsorg for os selv." Og dermed lukkede hun døren og gik ned.

Men hr. Sleuths værtinde gik ikke helt ned i køkkenet. Hun gik ind i dagligstuen, og uden at bryde sig om, hvad Bunting ville tænke i morgen tidlig, satte hun bakken med levningerne fra pensionærens aftensmad på bordet derinde. Da hun havde

gjort det og havde slukket gassen i entreen og i dagligstuen, gik hun ind i sit sovekammer og lukkede døren.

Ilden brændte klart og muntert i kaminen. Hun sagde til sig selv, at hun kunne såmænd mageligt se at klæde sig af uden at tænde.

Men da fru Bunting først var kommet i seng, kom uroen over hende. Hun vendte og drejede sig og kunne ikke finde hvile i nogen stilling. Det var måske det uvante lys fra ilden, der hoppede og dansede på væggene og kastede sådan nogle underlige skygger alle vegne rundt omkring, der holdt hende så lysvågen.

Hun lå og tænkte og lyttede – lyttede og tænkte. Det faldt hende endog ind, at hun kunne gøre noget, som måske ville have fået hendes uro til at gå over og have bundet hendes tanker: at få fat i en bog, en af de detektivromaner, som Bunting havde et lille oplag af inde i dagligstuen, og så tænde lys og sætte sig op i sengen og læse.

Nej, fru Bunting havde altid hørt, at det var meget forkasteligt at læse i sengen, og hun var slet ikke i øjeblikket til sinds at gøre noget, som hun havde hørt var forkasteligt.

Hvad var det dog, der fik flammerne til at slå op og synke ned igen på sådan en underlig måde? Men da hun havde ligget og set på dem en stund, faldt hun alligevel hen i en døs.

Og så – så vågnede fru Bunting pludselig ved, at hendes hjerte bankede voldsomt. Vågnede og så, at ilden næsten var gået ud – vågnede og hørte kirkeuret slå et kvarter i tolv – vågnede og hørte endelig den lyd, hun havde ligget og lyttet efter, før hun faldt i søvn, lyden af hr. Sleuth, der i sine sko med

gummisåler ganske, ganske stille listede ned ad trappen, langs væggen i entreen og ud ad yderdøren.

21

Det var en meget kold aften – en snetykning så kold, så blæsende, at alle, der kunne, blev inden døre.

Bunting var på vejen hjem fra det sted, hvor han havde vartet op. Det var et ualmindeligt held, han havde haft med sig den aften, så meget mere velkomment, som det var ganske uventet. Den unge dame, ved hvis fødselsdagsselskab han havde vartet op, var kommet til penge samme dag og havde fået den gavmilde, overraskende idé at forære hver af lejetjenerne en guldtyvekrone!

Denne gave, der var blevet ledsaget af et par venlige ord, havde rørt Bunting i høj grad. Det havde bestyrket ham i hans konservative principper. Sådan noget kunne kun bedre folk finde på, rolige, gammeldags, ansete folk af den slags, som disse ækle radikale hverken kendte noget til eller brød sig om!

Men den forhenværende tjener var ikke så glad, som man skulle have troet. Han sagtnede sine skridt og begyndte med undren og bekymring at tænke over, hvor underlig hans kone var blevet i den senere tid. Ellen var blevet så nervøs, så lunefuld, at han somme tider ikke vidste, hvad han skulle stille op med hende. Godt humør havde hun ganske vist aldrig haft – det er sjældent, dygtige kvinder med agtelse for sig selv har det – men hun havde aldrig været, som hun var nu. Og det lod ikke til at blive bedre, tværtimod: hun blev værre og værre. Hun havde været rent hysterisk for nylig og over ingen verdens ting. Se nu f.eks. den lille, uskyldige spøg af Joe Chandler. Ellen vidste udmærket godt, at han somme tider måtte gå ud i en

eller anden forklædning, og sikken hun havde taget på veje alligevel, ganske tåbeligt og noget, man slet ikke ville have ventet sig af hende.

Der var også en anden ting ved hende, der på mere end en måde foruroligede og forstyrrede ham. Ellen var begyndt i de sidste tre uger at tale i søvne. "Nej, nej, nej," havde hun råbt nu sidste nat. "Det er ikke sandt – jeg vil ikke have, det skal siges – det er usandhed." Hendes ellers rolige, stilfærdige stemme havde dirret af angst og harme.

Hu! hvor det var koldt. Og så havde han været så dum at glemme sine handsker.

Han puttede hænderne i lommen og gik lidt raskere til.

Som han travede afsted hen ad den mennesketomme gade, fik han pludselig øje på sin pensionær ovre på den anden side. Det var en af de korte gader, der går ud fra den brede chaussé, der løber uden om Regents Park.

En højst besynderlig tid at vælge til en spadseretur for sin fornøjelse!

Da Bunting kiggede derover, så han, at hr. Sleuths høje, magre skikkelse var bøjet og hans hoved sænket. Hans venstre arm var ganske skjult under havelockens lange slag, men den anden side af slaget bulnede ud, som om pensionæren gik med en taske eller pakke i hånden, der hang lige ned.

Hr. Sleuth gik temmelig hurtigt, og mens han gik, snakkede han højt med sig selv, hvilket Bunting nok vidste, ikke var ualmindeligt for herrer, der lever meget alene. Det var tydeligt, at han ikke havde fået øje på sin vært.

Bunting sagde til sig selv, at Ellen havde ret. Deres pensionær var virkelig en højst excentrisk og underlig snegl. Var det

egentlig ikke mærkeligt at tænke sig, at den halvforrykte kavaler var skyld i, at hans og hans kones liv igen var blevet behageligt og lykkeligt?

Da han igen så over på ham, kom han, for øvrigt ikke for første gang, til at tænke på denne ideelle pensionærs eneste fejl – hans tåbelige afsky for kød og det, Bunting mere ubestemt kaldte "ordentlig" mad.

Men naturligvis, man kan heller ikke forlange alting. Så meget mere, som pensionæren dog ikke hørte til de hysteriske vegetarianere, der ikke spiser æg og ost. Næ, han var såmænd meget medgørlig med det, og i det hele taget med alt, hvad han havde med Buntings at gøre.

Som vi ved, så Bunting langt fra så meget til pensionæren som hans kone. I virkeligheden havde han kun været ovenpå tre eller fire gange, i den tid, hr. Sleuth havde logeret hos dem, og hver gang hans vært serverede for ham, havde pensionæren forholdt sig tavs. Denne kavaler havde jo ligefrem gjort det meget klart, at han ikke brød sig om, at hverken hr. eller fru Bunting kom op til ham uden at de udtrykkeligt var bedt om det.

Men dette tilfælde ville jo være en udmærket anledning til en smule venskabelig samtale, mente Bunting. Han var glad for at have mødt sin pensionær; det øgede hans almindelige følelse af velbehag denne aften.

Så Bunting, der var i udmærket form trods sin alder, krydsede gaden og begyndte at gå hurtigt til for at overhale hr. Sleuth. Men jo hurtigere han gik, jo hurtigere gik også den anden, og det tilmed uden en eneste gang at vende sig for at se

den, hvis skridt han kunne høre genlyde mod den nu frosne brolægning bag sig.

Hr. Sleuths egne fodtrin var næsten uhørlige – mærkeligt nok, når man tænker nærmere over det – som Bunting gjorde, da han senere lå vågen ved fru Buntings side i mørket. Men det var naturligvis fordi pensionæren var iført sko med gummisåler. Men Bunting havde aldrig fået noget par sko med gummisåler sendt ned for at blive pudset. Han havde tænkt, at pensionæren nok kun havde et par støvler til udendørs brug.

De to mænd – den forfulgte og hans forfølger – drejede endelig ind Marylebone Road; de var nu kun nogle få hundrede meter fra hjemmet. Bunting tog mod til sig og råbte med en stemme, der gav genlyd i den kolde luft:

"Hr. Sleuth? Hr. Sleuth!"

Pensionæren standsede og vendte sig om.

Han havde gået så hurtigt og var i en så dårlig fysisk kondition, at sveden strømmede ned over hans ansigt.

"Å! Er det Dem, hr. Bunting? Jeg hørte skridt bag mig, så jeg skyndte mig af sted. Jeg ville ønske, jeg havde vidst, det var Dem; der er så mange sære folk, der strejfer om i Londons gader på denne tid."

"Ikke en nat som denne, hr. Sleuth. Kun ærlige folk, der har vigtige ærinder for, vil vove sig ud en aften som denne. Det er jo virkelig koldt!"

Og pludselig sneg der sig en tanke ind i hr. Buntings langsomme, ærlige sind: Hvad i al verden havde hr. Sleuth af forretninger, der bragte ham ud i denne bitterlig kolde nat?

"Koldt?" gentog pensionæren, han var stadig lidt forpustet, og ordene kom skarpt og hurtigt fra hans tynde læber. "Jeg kan

nu ikke sige, at jeg finder det koldt, hr. Bunting. Luften bliver altid en smule mildere, når der falder sne."

"Ja vel, men der er sådan en skarp østenvind her til aften; det går jo én til marv og ben! Men der er nu ikke noget som en rigtig frisk, hurtig spadseretur i kulden for at få varmen, som De jo allerede har opdaget."

Bunting bemærkede, at hr. Sleuth på en sær måde sørgede for stadig at holde afstand; han gik på kantstenen af fortovet, så at hele bredden ind til muren var overladt til hans vært.

"Jeg fo'r vild," sagde han pludselig. "Jeg har været over ved Primrose Hill for at besøge en af mine venner, en mand, jeg gik i skole med, dengang jeg var dreng, og da jeg skulle hjem, kunne jeg ikke finde vejen."

De havde nu nået den lille låge, der førte ind til den beskedne, brolagte gård foran huset – den låge, der ikke mere blev låst.

Hr. Sleuth satte pludselig farten op og var på vej op ad den flisebelagte sti, da den forhenværende herskabstjener med et "Tillader De?" smøg sig ind foran pensionæren for at åbne døren for ham.

Idet han passerede hr. Sleuth, berørte Buntings venstre hånd ganske let pensionærens havelock, og til Buntings forbløffelse følte han, at det stykke stof, hans hånd et kort øjeblik rørte ved, ikke alene var fugtigt – som det kunne være blevet af et par snefnug, der havde forvildet sig og var smeltet – men ligefrem vådt – vådt og klæbrigt.

Bunting stak sin venstre hånd i lommen, idet han med den højre satte nøglen i dørlåsen.

De to mænd kom samtidig ind i entreen.

Huset syntes at henligge i blæksort mørke i sammenligning med den oplyste gade udenfor, og idet han famlede sig frem, tæt fulgt af hr. Sleuth, opstod der pludselig i Bunting en svimlende følelse af dødsens rædsel, en instinktiv, altovervældende bevidsthed om en frygtelig, overhængende fare.

En substansløs stemme – en stemme, der tilhørte hans første kone, den for længst afdøde pige, som han kun sjældent tænkte på mere – hviskede i hans øre: "Pas på!"

Og derpå talte pensionæren. Hans stemme var hår og raspende, men ikke høj.

"Jeg er bange for, hr. Bunting, at De må have mærket noget smudsigt, væmmeligt ved min frakke? Det er en lang historie, alt for lang til at fortælle Dem lige nu, men jeg er kommet for tæt på et dødt dyr, som en eller anden betænksom sjæl havde udfriet at dets pinsler og efterladt på en bænk på Primrose Hill."

"Næ, jeg mærkede ikke noget. Jeg rørte Dem næsten ikke."

Bunting havde en fornemmelse, som om en magt udenfor ham selv tvang ham til at lyve. "Ja, så vil jeg sige Dem godnat," sagde han.

Han trådte til side og trykkede sig af al magt ind mod væggen og lod den anden komme forbi.

Der blev en pause, og så svarede hr. Sleuth med hul stemme: "Godnat!"

Bunting ventede, til pensionæren var kommet op ad trappen. Så tændte han gassen og satte sig ned derude i entreen. Hr. Sleuths vært følte sig syg og underlig – meget underlig til mode.

Han trak ikke sin venstre hånd op af lommen, før han havde hørt hr. Sleuth lukke sovekammerdøren ovenpå. Så løftede han sin venstre hånd op mod lyset og så nysgerrigt på den. Den var plettet, stribet med svagt rødligt blod.

Han tog sine støvler af og listede ind i stuen, hvor hans kone lå og sov. Forsigtigt gik han hen til servanten og dyppede hånden ned i vandkanden.

"Hvad i alverden er det, du gør? Hvad er det dog, du har for?" lød det henne fra sengen, og Bunting fo'r skyldbevidst sammen.

"Jeg vasker bare mine hænder."

"Næ, det gør du jo slet ikke! Jeg har aldrig kendt mage – står du ikke og stikker hånden ned i det vand, som jeg skal vaske mit ansigt i i morgen tidlig!"

"Ja, du må ikke være vred, Ellen," sagde han skamfuld, "jeg ville da hælde det ud. Du tror da ikke, jeg ville lade dig vaske dig i snavset vand?"

Hun sagde ikke mere. Men da han begyndte at klæde sig af, lå hun og stirrede sådan på ham, at han blev endnu mere ilde til mode, end han allerede var i forvejen.

Endelig kom han i seng. Han ville gerne have brudt den trykkende stilhed med at fortælle Ellen om tyvekronen, som den unge dame havde givet hum, men den guldmønt brød Bunting sig nu ikke mere om end om det havde været en toøre, han havde fundet på gaden.

En gang til talte hans kone til ham, og han fo'r sådan sammen, at sengen rystede.

"Jeg antager ikke, du ved, at du har ladet gassen brænde ude i entreen og øder vore gode penge til ingen nytte," bemærkede hun skarpt.

Han kravlede møjsommeligt ud af sengen igen og lukkede døren op ud til entreen. Ja, det var, som hun sagde, gassen brændte, og deres gode penge gik med til ingen verdens nytte.

Bunting slukkede og famlede sig ind igen i sovekammeret og ned i sengen. Dér lå så mand og kone ved siden af hinanden, lysvågne lige til dagen gryede, uden at tale mere sammen.

Næste morgen vågnede Bunting med et sæt. Han var tung i kroppen og træt i øjnene.

Han trak uret frem, der lå under hovedpuden, og så, et klokken var syv. Uden at vække sin kone stod han op og trak skodden lidt til side. Det sneede stærkt, og som altid, når det sner, selv i London, var der en ejendommelig, lydløs stilhed over alt.

Da han havde klædt sig på, gik han ud i entreen. Han både håbede og frygtede, at avisen var kommet. Den lå på måtten. Rimeligvis var han blevet vækket af sin urolige søvn ved dens dump ned på gulvet.

Han tog den op og gik ind i dagligstuen. Så lukkede han omhyggeligt døren og bredte avisen ud på bordet og bøjede sig over den.

Da Bunting endelig så op og rettede sig, var der et udtryk af uhyre lettelse i hans dumme ansigt. Den nyhed, han havde været vis på at finde med store typer på den midterste side, var der ikke.

22

Let om hjertet og næsten let i hovedet tændte Bunting gassen på gasapparatet for at lave sin kones morgente.

Mens han var i færd med det, hørte han hende pludselig kalde.

"Bunting," kaldte hun med svag stemme, "Bunting!"

Han skyndte sig i en fart ind til hende.

"Ja," sagde han, "hvad er der, min ven? Om et øjeblik skal du få din te." Og han trak op til et bredt, temmelig fjoget smil.

Hun sad op i sengen og så uforstående på ham.

"Hvad ler du af, må jeg spørge?" sagde hun mistænksomt.

"Jeg har haft sådan et mageløst held med mig," forklarede han. "Men du var så tvær i går, at jeg bogstavelig talt ikke turde snakke om det."

"Nå, så kom med det nu da," sagde hun sagte.

"Jeg fik en guldtyvekrone af den unge dame. Det var jo hendes fødselsdag, ser du, og hun var kommet til en pæn lille sum penge, og så gav hun hver af lejetjenerne tyve kroner."

Fru Bunting sagde ingenting til det. Hun lagde sig tilbage i sengen og lukkede øjnene.

"Hvad tid venter du Daisy?" spurgte hun træt. "Du sagde mig ikke, hvornår Joe ville gå over og hente hende, da vi snakkede om det i går."

"Gjorde jeg ikke? Ja, jeg tænker, de er her til middag."

"Gad vide, hvor længe denne her gamle tante mener, vi skal beholde hende?" sagde fru Bunting og så ud i luften.

Buntings runde ansigt mistede ethvert anstrøg af humør. Han blev gnaven og vred. Det ville såmænd være nydeligt, om han ikke skulle have lov at beholde sin egen datter lidt hos sig – især nu, da det gik dem så godt!

"Daisy skal blive, lige så længe hun på nogen måde kan," sagde han kort. "Det er rigtig grimt af dig, Ellen, at sige sådan noget. Hun hjælper dig jo, alt hvad hun kan, og hun muntrer os jo op begge to. Det ville desuden være alt for hårdt at sende pigebarnet bort netop nu, netop som hun og den unge mand er begyndt at blive gode venner. Man skulle da næsten tro, at selv du kunne indse, hvor uretfærdigt det ville være."

Men fru Bunting svarede ikke.

Bunting gik ind i dagligstuen. Vandet kogte, og han lavede teen. Da han så kom ind til hende igen med tebakken, blev han blød om hjertet. Ellen så rigtig dårlig ud – syg og indfalden. Mon hun skulle gå med en smerte et eller andet sted, som hun ikke ville sige noget om? Hun havde aldrig hørt til dem, der gik og hægede om sig selv.

"Pensionæren og jeg, vi kom hjem sammen i nat," sagde han muntert. "Han må rigtignok være en løjerlig snegl, at han har lyst til af gå ud og spadsere i sådan et vejr midt om natten, hvad mener du? Og længe havde han været ude oven i købet, efter hvad han da selv fortalte."

"Det er da intet under, at en stille herre som hr. Sleuth hader de mest befærdede gader," sagde hun langsomt. "De bliver jo længere, jo værre. Men gå nu, for jeg vil op."

Han gik ind i dagligstuen, lagde til rette i kaminen og tændte op. Så satte han sig hyggeligt og mageligt ned med sin avis.

Inderst inde havde Bunting en følelse af skamfuldhed og samvittighedsnag, når han tænkte tilbage på den forløbne nat. Hvor havde han dog kunnet få sådan nogle skrækkelige tanker og sådan mistanke ind i sit hoved lige på en gang? Bare for den smule blod, han havde set. Det var vel hr. Sleuth, der havde haft næseblod – ja, naturligvis. Skønt, han *havde* jo rigtignok sagt noget om, at han havde været i nærheden af et dødt dyr.

Ellen havde måske ret, når alt kom til alt. Der var ingen mening i altid af gå og beskæftige sig med sådanne rædsler som mord og den slags. Det gjorde én forstyrret i hovedet, det var sikkert nok.

Lige som han var kommet til dette resultat, lød der en høj banken på døren, tre hurtige slag med dørhammeren, som telegrafdrengene altid bruger. Men før han havde fået tid til at gå igennem stuen og ud til yderdøren, var Ellen kommet farende forbi ham, iført underskørt og sjal.

"Jeg skal nok," råbte hun åndeløs. "Jeg skal nok, Bunting, bliv du bare siddende."

Han stirrede forbavset på hende og fulgte efter hende ud i entreen.

Hun stillede sig bag døren, lukkede op og tog telegrammet gennem sprækken. "De behøver ikke at vente," sagde hun til den usynlige dreng, "hvis der skal svar, skal vi nok sende det selv."

Så rev hun konvolutten op. "Åh," sagde hun med et lettelsens suk. "Det er bare fra Joe Chandler for at sige, han ikke kan gå over og hente Daisy i formiddag. Så må du altså."

Hun gik ind i dagligstuen igen. "Værs'go', Bunting. Der er det," sagde hun.

"Har tjeneste i formiddag. Kan ikke hente frøken Daisy som aftalt. Chandler."

"Gud ved, hvorfor han har tjeneste?" sagde Bunting langsomt og urolig. "Jeg troede, Joes tjenestetider var lige så regelmæssige som et urværk, at intet i verden kunne forandre dem. Det var nok en fejltagelse. Når jeg går kl. 11, må det være tidsnok! Så er det måske holdt op at sne. Jeg har ikke megen lyst til at gå ud lige nu. Jeg er ikke så lidt træt i dag."

"Du går kl. 12," sagde hans kone. "Så er det rigelig tidsnok."

Formiddagen gik roligt, uden at der hændte noget. Bunting fik brev fra gamle tante, der sagde, at Daisy måtte komme hjem næste mandag, om en uge knapt nok. Hr. Sleuth sov godt, i alle tilfælde kunne man da ikke høre noget til ham. Og skønt fru Bunting mange gange standsede og lyttede, mens hun gjorde i stand i sovekammeret, kom der ikke en lyd deroppe fra.

Uden rigtig at gøre sig det klart var både Bunting og hans kone i bedre humør, end de havde været i lang tid. De fik sig en rigtig hyggelig, lille passiar, da fru Bunting kom ind og satte sig ned et øjeblik, før hun gik ud og lavede hr. Sleuths morgenmad til.

"Daisy bliver nok forbavset, når hun ser dig – og skuffet, min rare ven!" sagde hun og kunne ikke bare sig for at le lidt indvendig ved i tanken.

Og da Bunting kl. 11 rejste sig i for at gå, fik hun ham til blive lidt længere. "Det har jo ikke sådan hast," sagde hun venligt. "Det er tidsnok, når du er der halv et. Jeg skal nok få middagen færdig alene. Det behøver Daisy ikke at hjælpe mig med. Jeg tænker ikke, Margaret har sparet hende."

Men endelig blev det da tid til, at Bunting måtte af sted, og hans kone gik med ham ud til døren.

Det sneede endnu, mindre tæt, men sne gjorde det. Der var meget få folk på gaden, og nogle enkelte drosker og forretningsvogne kørte forsigtigt og langsomt gennem pløret.

Fru Bunting var endnu nede i køkkenet, da det ringede og bankede på døren – på en måde, hun nu ikke mere tog fejl af. "Joe tror nok, Daisy er kommet hjem allerede," sagde hun smilende til sig selv.

Før døren var gået op, hørte hun Chandlers stemme.

"Denne gang må De ikke blive forskrækket, fru Bunting!"

Men skønt hun ikke netop blev forskrækket, gav det dog et sæt i hende af forbavselse. For der stod Joe, klædt ud som en dagdriver fra en knejpe, og han lignede ganske fortræffeligt med håret ned i panden, med sine lurvede, snavsede, dårligt siddende klæder og sin grønligsorte, lave filthat.

"Jeg har kun et øjeblik," sagde han lidt åndeløs, "men jeg ville lige kigge indenfor og se, om frøken Daisy var kommet vel hjem. De fik vel mit telegram? Jeg kunne ikke få bud på anden måde."

"Hun er ikke kommet endnu. Det er ikke så længe siden, hendes far gik efter hende." Så tilføjede hun hurtigt, slået af udtrykket i hans øjne: "Hvad er der på færde, Joe?"

Hendes stemme dirrede og hendes ansigt blev stramt af spænding, mens den smule farve, der var i kinderne, forsvandt, så hun blev ligbleg.

"Ja, ser De, fru Bunting," sagde han, "jeg har egentlig ikke lov til at snakke om det, men til *Dem* vil jeg nu sige det."

Han gik ind og lukkede dagligstuedøren omhyggeligt efter sig. "Der er blevet begået et til af dem," hviskede han, "men denne gang må ingen få noget at vide om det – ikke foreløbig, vil det sige," rettede han hurtigt sig selv. "Politiet mener nemlig, at vi har fundet et spor, og et godt spor oven i købet."

"Hvor var det – og hvordan gik det til?" stammede fru Bunting.

"Ja, det var et rent lykketræf, at vi kunne holde det hemmeligt –" han talte hele tiden hæst og hviskende. "Staklen blev fundet død på en bænk på Primrose Hill. Og så ville heldet, at det var en af vore folk, der så liget først. Han var på hjemvejen over Hampstead. Han vidste, hvor han i en fart kunne få en ambulance, og han gjorde det hele flinkt og hemmeligt. Han bliver nok forfremmet for det."

"Hvordan var det med det spor?" spurgte fru Bunting med tørre læber. "De sagde, der var et spor?"

"Ja, jeg forstod ikke rigtig selv det med sporet. Alt, hvad jeg ved, er at det har noget at gøre med en beværtning ved navn "*Hammer og Tang*", der ligger dér i nærheden. De er sikre på, at Hævneren var derinde lige ved lukketid."

Så satte fru Bunting sig ned. Hun havde det lidt bedre nu. Det var jo rimeligt, at politiet mistænkte én, der holder til på knejperne. "Så det var derfor, De ikke kunne gå hen og hente Daisy?"

Han nikkede. "Ikke mine ord igen, fru Bunting. Det kommer alt sammen i de sidste udgaver af aftenaviserne – de kan ikke holde det tilbage. Der ville også blive alt for meget spektakel, hvis de gjorde det."

"Skal De hen på den beværtning nu?" spurgte hun.

"Ja, jeg har fået en rigtig ækel opgave. Jeg skal se at få noget ud af en jomfru i beværtningen."

"Noget ud af en jomfru!" gentog fru Bunting nervøst. "Hvad for noget?"

Han gik tæt hen til hende: "De mener, det var en gentleman," hviskede han.

"En gentleman?"

Fru Bunting stirrede forfærdet på Chandler. "Hvor kan de dog finde på sådan nogle dumheder?"

"Nu skal De høre: Lige før lukketid kom en højst mærkelig herre med en lædertaske i hånden ind i beværtningen og bad om et glas mælk. Og hvad tror De, han gjorde? Betalte for det med en guldtyvekrone! Han ville ikke have igen på den – gav pigen den til foræring! Derfor er det, den unge pige, der serverede for ham, ikke vil ud med noget om ham. Hun vil ikke sige, hvordan han så ud. Hun ved ikke, hvorfor han er eftersøgt, og det vil vi også helst have, hun ikke skal vide endnu. Det er en af grundene til, at der ingen ting er kommet ud om det endnu. Nå, nu er det nok på tide, jeg må se at komme af sted. Kl. 3 er jeg færdig, jeg kunne måske kigge ind på hjemvejen og få en kop te hos Dem, fru Bunting."

"Ja, gør det, Joe," sagde hun. "De skal være velkommen," men der var ikke megen velkomst i hendes trætte stemme.

Hun lod ham selv lukke efter sig, og gik så ned i køkkenet og begyndte at lave hr. Sleuths morgenmad.

Det ville sikkert ikke vare længe, før pensionæren ringede, og Bunting og Daisy kunne komme hjem hvert øjeblik, og de skulle jo også have noget. Margaret tog altid sin morgenkaffe umanerlig tidligt, selv når herskabet ikke var hjemme.

Mens hun puslede om dernede, prøvede hun at jage alle tanker ud af sit hoved. Men det er meget vanskeligt at gøre, når man plages af den pinligste uvished. Hun havde ikke vovet at spørge Chandler, hvordan de mente, den mand, der havde været inde i beværtningen, virkelig så ud. Det var rigtignok et held, at pensionæren og den unge opdager aldrig havde stået ansigt til ansigt.

Endelig ringede hr. Sleuth – et lille sagte træk i klokken. Men da hun kom med bakken, var pensionæren ikke i dagligstuen.

I den tro, at han endnu var inde i sovekammeret, lagde fru Bunting dug på bordet, og så hørte hun hans fodtrin ned ad trappen, og hendes hurtige øjne opfangede den surrende lyd af gasovnen, når den var tændt. Hr. Sleuth havde altså allerede tændt den, så havde han nok et eller andet vanskeligt eksperiment at gøre i eftermiddag.

"Sner det endnu?" spurgte han. "Hvor er London dog stille og fredelig, når sneen har lagt sig over den, fru Bunting. Jeg har aldrig oplevet en sådan stilhed som denne morgen. Der er ikke en lyd hverken ude eller inde. En meget behagelig forandring fra den råben, der somme tider er i Marylebone Road."

"Ja," sagde hun mismodigt. "Det er forfærdeligt stille i dag – alt for stille efter min mening. Det er ganske unaturligt."

Lågen dernede faldt i med en raslende lyd, der sprang op til dem gennem den stille luft.

"Er der nogen, der kommer herind?" spurgte hr. Sleuth og trak vejret hurtigt og pibende. "Vil De ikke gøre mig den tjeneste at gå hen ved vinduet og se, hvem det er, fru Bunting!"

Og hans værtinde adlød.

"Det er ikke andre end Bunting og hans datter."

"Å, er det ikke andre?"

Hr. Sleuth skyndte sig efter hende, og hun veg lidt tilbage for ham. Hun havde aldrig været pensionæren så nær, med undtagelse af den første dag, da hun havde vist ham værelserne.

Side om side stod de og så ud ad vinduet. Og Daisy, der havde på fornemmelsen, at der stod nogen deroppe, vendte sit muntre unge ansigt op imod dem og smilede til sin stedmoder og til pensionæren, hvis ansigt hun kun ganske utydeligt kunne se.

"En sød ung pige," sagde hr. Sleuth tankefuldt. Så citerede han en stump vers. Fru Bunting vidste ikke, hvad hun skulle tro.

"Wordsworth," mumlede han drømmende. "En digter, der er alt for lidt læst i vore dage, en, der er fuld af kærlighed til naturen, til ungdom og uskyldighed."

"Ja så," sagde fru Bunting og gik lidt tilbage. "Deres mad bliver kold, hvis De ikke spiser den nu."

Han gik hen til bordet og satte sig lydigt ned som et barn, der har fået en irettesættelse.

Så forlod hans værtinde ham.

"Nå," sagde Bunting muntert. "Alting gik, som det skulle. Og Daisy kan rigtignok sagtens være glad. Hendes tante Margaret gav hende fem kroner."

Men Daisy så ikke så henrykt ud, som hendes fader syntes, hun skulle.

"Jeg håber da ikke, der er hændet hr. Chandler noget," sagde hun mismodigt. "De sidste ord, han sagde til mig i går aftes,

var, at han ville komme kl. 10. Jeg blev helt ude af det, da han ikke kom på den tid, han havde sagt."

"Han har været her," sagde fru Bunting roligt.

"Været *her*," udbrød hendes mand, "hvorfor i Herrens navn kunne han så ikke gå hen og hente Daisy, når han havde tid til at komme her?"

"Han var på vejen til sit arbejde," svarede hans kone. "Løb du ned i køkkenet, barn. Nu da du er her, er det bedst, du gør lidt nytte."

Og Daisy adlød modstræbende. Hun gad nok vide, hvad det var, hendes stedmoder ikke ville have, hun skulle høre.

"Jeg har noget at sige dig, Bunting."

"Nå?" Han så uroligt hen til hende. "Hvad er det, Ellen?"

"Der har været et til af de mord. Men politiet vil ikke have, nogen skal vide det – ikke endnu. Det var derfor, Joe ikke kunne gå hen og hente Daisy. De har alle sammen tjeneste igen."

Bunting rakte hånden ud og greb fat i kanten af kamingesimsen. Han var blevet helt rød i ansigtet, men hans kone var alt for optaget af sine egne fornemmelser til at lægge mærke til det.

Der blev en lang pause. Så fattede han sig med en kraftanstrengelse og spurgte:

"Og hvor hændte det? I nærheden af det sidste?"

Hun betænkte sig lidt. Så svarede hun: "Det ved jeg ikke. Det sagde han ikke. Men ti nu stille," tilføjede hun hurtigt, "der kommer Daisy, vi vil ikke snakke om det, mens hun hører på det. Desuden lovede jeg Chandler at holde tæt."

Og han samtykkede.

"Du kan lægge dugen på, barn, mens jeg går op og tager ud hos pensionæren." Så skyndte hun sig op ad trappen.

Hr. Sleuth havde ladet størstedelen af sin dejlige tunge ligge urørt på tallerkenen.

"Jeg har det ikke rigtig godt i dag," sagde han misfornøjet. "Og hør, fru Bunting, tror De ikke, Deres mand ville være så god at låne mig den avis, jeg så, han havde i hånden. Jeg bryder mig i reglen ikke om aviser, men i dag ville jeg gerne se én."

Hun fo'r ned ad trappen. "Bunting," sagde hun lidt forpustet, "pensionæren spørger, om han lige må låne avisen."

Bunting rakte hende den.

"Jeg har læst den," sagde han. "Du kan sige til ham, jeg skal ikke have den tilbage."

På vejen op kiggede hun i den. En tredjedel af den ene side var optaget af en uregelmæssigt tegnet figur, og under den stod følgende: "Vi er her i stand til at vise vore læsere en autentisk gengivelse af aftrykket af den slidte gummisål, som Hævneren temmelig sikkert havde på, da han begik sit dobbeltmord for ti dage siden."

Hun gik ind i hans dagligstue, og det var hende en lettelse at se, den var tom.

"Vær så venlig at lægge avisen på bordet!" lød hr. Sleuths slørede stemme oppe fra den øverste trappeafsats.

"Ja," svarede hun. "Og Bunting bryder sig ikke om at få den tilbage. Han har læst den." Så skyndte hun sig ud af stuen.

23

Hele eftermiddagen blev det ved at sne, og der sad de alle tre og lyttede og ventede. Bunting og hans kone vidste næppe, hvad de ventede på. Daisy derimod vidste det. Hun ventede på den banken på døren, der meldte Joe Chandler.

Og hen ad fire lød da endelig den kendte banken.

Fru Bunting skyndte sig ud i entreen, og idet hun uåbnede døren, hviskede hun: "Vi har ikke sagt noget til Daisy. Unge piger kan ikke tie stille."

Chandler nikkede forstående. Han lignede nu fuldstændig den forløbne, forhutlede fyr, han skulle forestille, for han var blå i ansigtet af kulde, nedslået og træt.

Daisy gav et lille skrig af overraskelse, af fornøjelse og glæde, da hun så, hvor udmærket han var forklædt.

"Næ, nu har jeg aldrig kendt så galt!" udbrød hun. "Sikken en forandring det gør! De ser jo ud, så man bliver ganske bange for Dem, hr. Chandler!"

Denne lille tale af datteren morede faderen så meget, at han blev i godt humør igen. Bunting havde været meget stille og trykket hele eftermiddagen.

"Det tager mig ikke ti minutter at blive et ordentligt menneske igen," sagde den unge mand i en bedrøvelig tone.

Hans vært og værtinde så begge opmærksomt på ham i al hemmelighed, og begge kom til det resultat, at han ikke havde haft held med sig – at det ikke var lykkedes ham at få noget af betydning at vide. Og skønt de på en måde havde det meget

fornøjeligt sammen, mens de drak deres te, var der dog en lidt trykket stemning over det lille selskab.

For Bunting var det forfærdelig hårdt, at han ikke kunne komme frem med de spørgsmål, der brændte ham på tungen. Det ville have været hårdt for ham, hvis han hele den sidste måned havde måttet opgive at få noget af det at vide, som Joe kunne fortælle ham, men nu var det næsten uudholdeligt, nu, da han gik i denne spænding. Der var en vigtig ting, han længtes efter at få at vide, og langt om længe lykkedes det ham da at få lejlighed til det. For da Joe Chandler rejste sig for at gå, var det Bunting, der fulgte ham ud i entreen.

"Hvor skete det?" hviskede han. "Sig mig bare den ene ting. Joe."

"Primrose Hill," sagde den anden kort. "Om et par minutter kan De få det hele at vide, for det kommer i den sidste udgave af aftenbladene. Sådan er det blevet ordnet."

"Ingen arrestation foretaget, vel?"

Chandler rystede nedslået på hovedet. "Næ," sagde han, "jeg er mest tilbøjelig til at tro, det var et helt galt spor, politiet forfulgte denne gang. Men man kan jo ikke gøre mere end sit bedste. Jeg ved ikke, om fru Bunting har fortalt Dem, at jeg skulle se at få noget ud af en beværtningsjomfru om en mand, der havde været derinde lige før lukketid. Ja, hun sagde alt, hvad hun vidste, og det er aldeles soleklart, at den excentriske gamle kavaler, hun snakkede om, ikke var andet end et skikkeligt, sindsforvirret tossehoved. Han gav hende tyve kroner, bare fordi hun fortalte ham, at hun var totalafholdende." Han lo mismodigt.

Også Bunting fandt det komisk. "Det var nu også noget underligt noget for en beværtningsjomfru at være!" udbrød han.

"Hun er en niece at de folk, der har beværtningen," forklarede Chandler; og så gik han med et muntert "På gensyn."

Da Bunting kom ind dagligstuen igen, var Daisy forsvundet. Hun var gået ned med bakken. "Hvor er pigebarnet henne?" spurgte han utålmodigt.

"Hun er lige nede med bakken."

Han gik ud og råbte ned i køkkenet: "Daisy, Daisy, er du dér, barn?"

"Ja, far," lød hendes ivrige, glade stemme.

"Skynd dig og kom op fra det kolde køkken."

Så gik han ind igen i stuen til sin kone. "Ellen, er pensionæren hjemme? Jeg har ikke hørt ham gå deroppe. Jeg vil sige dig én ting, Ellen, jeg vil ikke have, Daisy skal have noget at gøre med ham."

"Hr. Sleuth lader ikke til at være rigtig rask i dag," svarede fru Bunting sagtmodigt. "Jeg ved ikke, hvorfor jeg skulle lade Daisy have noget med ham at gøre. Hun har jo aldrig så meget som set ham. Jeg ved ikke, hvorfor jeg pludselig skulle lade hende begynde at varte ham op."

Men skønt hun var forbavset og lidt irriteret over den tone, Bunting havde talt i, faldt det hende ikke et øjeblik ind, hvad der var grunden. Så vant var hun blevet til at bære byrden af den frygtelige hemmelighed alene, at der skulle meget mere til end et vredt ord, meget mere end den kendsgerning, at Bunting så syg og træt ud, til at lade hende ane, at hun havde en

medvider til sin hemmelighed, og at denne medvider var hendes mand.

Atter og atter havde staklen rystet og bævet ved tanken om at se politiet trænge ind i sit hus. Men det var nærmest, fordi hun altid havde tillagt politiet en overnaturlig sporsans. At de kunne få fat i den hemmelighed, hun rugede over, forekom hende ganske naturligt, men at Bunting skulle få bare den ringeste mistanke, det lå efter hendes mening udenfor mulighedernes grænse.

Og selv Daisy lagde dog mærke til, at hendes fader var anderledes, end han plejede. Han sad og krøb sammen henne ved kaminen – uden at sige noget og uden at tage sig noget til. "Hvad er der i vejen, far! Har du det ikke godt?" spurgte hun mere end én gang.

Så løftede han hovedet og svarede: "Jo, jeg har det rigtig godt, min pige, men jeg synes, det er så forfærdelig koldt. Jeg synes aldrig, vi har haft mage til kulde."

Kl. 8 begyndte de bekendte råb og skrig udenfor.

"Hævneren på færde igen." – "En ny frygtelig forbrydelse." – "Ekstra udgave!" Sådan lød den gennemtrængende skrålen ud i den kolde, klare luft. De faldt ligesom bomber ind i det stille, fredelige værelse.

Hverken Bunting eller hans kone sagde noget. Men Daisys kinder blev røde af spænding, og hendes øjne strålede.

"Hør, far! Hør, Ellen! Kan I ikke høre det?" udbrød hun barnagtigt og klappede endog i hænderne. "Jeg ville rigtignok ønske, hr. Chandler havde været her. Det kan nok være, han var blevet forbavset!"

"Daisy dog!" sagde hendes fader og rynkede panden.

Så rejste han sig op og strakte sig. "Det begynder at tage på humøret," sagde han, "de afskyelige mord, der aldrig får ende. Jeg ville ønske, jeg var vel ude af byen, lige så langt væk, jeg kunne komme."

"Lige til verdens ende, far?" sagde Daisy og lo. "Men skal du ikke ud og have din avis?"

"Jo, det må jeg vel!"

Han gik langsomt ud af stuen, stod et øjeblik ude i entréen, tog så sin overfrakke og sin hat på og åbnede døren og gik ned ad den flisebelagte sti. Da han var kommet ud af lågen, gik han over på den anden side af gaden, hvor avisdrengene nu stod.

Den dreng nærmest ved ham havde ikke andet end *Sun* – en sen udgave af den avis, han allerede havde læst. Det ærgrede Bunting at give fem øre for den toøres-lap, som han kendte det meste af. Men der var ikke andet at gøre.

Henne ved lygten lukkede han avisen op. Det var bitterlig koldt; det var måske derfor, hans hånd rystede, da han løb overskrifterne igennem. For Bunting havde gjort sin yndlingsavis stor uret. Denne specielle udgave var fuld af nyt stof, alt sammen om Hævneren.

Først stod der med kæmpemæssige typer i hele bladets bredde nyheden om Hævnerens niende forbrydelse, og at han denne gang havde valgt et helt nyt sted, nemlig den ensomme, højtliggende strækning, som londonerne kender under navn af Primrose Hill.

"Politiet," læste Bunting, "er meget forbeholdent angående de nærmere omstændigheder ved fundet af Hævnerens sidste offer. Men vi har grund til at tro, at de er i besiddelse af spor,

der virkelig kan føre til noget, og at et af dem har noget at gøre med den slidte gummisål, som vi var de første til at give omridset af i dag. (Se næste side)."

Og Bunting vendte bladet og så det samme uregelmæssige omrids, som han allerede havde set en gang i *Sun*'s morgenudgave, og som skulle være en gengivelse af det fodspor, som Hævnerens gummisål havde efterladt.

Han stirrede på den store, bare plet i avisen, hvor der kunne have stået så meget at læse, og følte, hvor hjertet sank i livet på ham af angst. Gang på gang var forbrydere blevet opsporet ved hjælp af aftryk af deres støvler eller sko på selve gerningsstedet eller i nærheden af det.

Det eneste huslige arbejde, Bunting foretog sig i hjemmet, var at børste fodtøj. Han havde allerede nu i eftermiddags taget et overblik over den lille række, han skulle i lag med næste morgen – først kom hans kones solide, fornuftige støvler, så hans egne to par, der var ikke så lidt lappede og flikkede og ved siden af dem stod hr. Sleuths stærke, næsten nye, dyre knapstøvler. I den senere tid var rækken blevet afsluttet med et par små kokette, højhælede gadesko med papirstynde såler, som Daisy havde købt til sin londonertur. Den unge pige havde gået med de tynde sko hele tiden trods Ellens formaninger og indvendinger, og Bunting havde kun en gang haft hendes fornuftige, tykke gadestøvler at børste, og det var kun, fordi de andre var blevet våde den dag, han og hun havde været med unge Chandler på politimuseet.

Langsomt gik han over gaden igen. Tanken om at gå ind og høre på sin kones drillende bemærkninger og Daisys ivrige spørgsmål var blevet ham ganske utålelig. Han ville i alt fald

trække det ud så længe som muligt, inden han måtte ind og fortælle dem, hvad der stod i hans avis.

Den lygte, han stod og læste ved, var ikke lige foran huset. Den var lidt til højre for det. Og da han var gået over gaden og gik hen ad fortovet langs sin egen mur, hørte han en underlig, slæbende lyd, der kom fra den indvendige side af den lave mur, der skilte det lille stykke foran huset fra fortovet.

Under almindelige omstændigheder ville Bunting øjeblikkelig være styrtet derind for at jage vedkommende ud. Han og hans kone havde så mange gange haft besvær med vagabonder, der søgte ly der, før kulden var begyndt. Men i aften blev han, hvor han var. Han stod stille udenfor og lyttede, syg af spænding og angst.

Var det muligt, at deres hus allerede blev bevogtet? Ja, det var nok mere end sandsynligt! Det gik Bunting ligesom fru Bunting, han tiltroede politiet en næsten overnaturlig magt, især efter at han havde været på politimuseet.

Men til Buntings forbavselse og usigelige lettelse var det hans pensionær, der pludselig dukkede op i det flakkende skær fra lygten.

Hr. Sleuth måtte have bukket sig, for hans lange, tynde skikkelse havde været fuldstændig skjult, lige til han kom frem fra muren og ud på den flisebelagte sti, der førte op til døren.

Pensionæren havde en brun papirspakke under armen, og da han gik, knirkede de ny støvler. han havde på, og de sømbeslåede hæle smækkede mod fliserne på den smalle sti.

Bunting, der stadig stod udenfor lågen, vidste lige på én gang, hvad hans pensionær havde haft for på den anden side af muren. Hr. Sleuth havde øjensynlig været ude og købe sig et par

nye støvler til, og så var hun gået ind ad lågen og hen bag muren og havde taget dem på og pakket de gamle ind i det papir, der havde været om de nye.

Den forhenværende tjener ventede længe, ikke blot til hr. Sleuth var kommet ind i huset men også til han var kommet vel af vejen op ad trappen og ind hos sig selv. Så endelig gik han også selv op til døren og stak sin nøgle i låsen. Han var så længe om at hænge sin hat og frakke op, som han på nogen måde turde. Han trak det ud så længe, at hans kone kaldte på ham. Så gik han ind, kastede avisen hen på bordet og sagde gnavent: "Værs'go, der har du den! Nu kan du læse den selv – den smule, der er i den." Så gik han hen og satte sig ved kaminen.

Hans kone så forskrækket på ham. "Hvad er det dog, der er i vejen med dig?" udbrød hun. "Du er syg, Bunting, det er nok sagen. Du har forkølet dig i går aftes."

"Jeg sagde dig jo, jeg var blevet forkølet," mumlede han, "men det var nu ikke i går. Det var i morges, da jeg kørte hjem med omnibussen. Margaret holder en hede i sit værelse som i et drivhus. Og da jeg så kom ud i den iskolde blæst, så fik jeg min bekomst. Det må være skrækkeligt at skulle være ude i sådan et vejr. Gud ved, hvor den unge fyr Joe Chandler kan holde livet ud, når han skal være ude i alt muligt vejr, og det skal han jo."

Bunting stod og snakkede ud i luften. Det eneste, han brød sig om, var at slippe væk fra det, der stod i avisen, der nu lå upåagtet på bordet.

"De, der er ude hele dagen, får jo aldrig noget af den slags," sagde hans kone utålmodigt. "Men når du havde det så dårligt, hvorfor i Himlens navn blev du derude så længe, Bunting? Jeg

troede såmænd, du var gået et eller andet sted hen. Du vil vel ikke bilde mig ind, du ikke gjorde andet end at købe en avis?"

"Jeg stod et øjeblik og kiggede i den ved lygten," mumlede han undskyldende.

"Det var da også fjollet at gøre."

"Ja, det var det måske også," indrømmede han spagfærdigt.

Daisy havde taget avisen.

"Der står ikke meget i den," sagde hun skuffet. "Næsten ingen ting. Men måske hr. Chandler snart kommer. Så kan han fortælle os noget mere."

"En ung pige som du skulle ikke være så forhippet på at snakke om mord," sagde hendes stedmoder arrigt. "Joe vil aldeles ikke synes bedre om dig for din nysgerrighed i retning af den slags ting. Hvis jeg var dig, Daisy, sagde jeg ikke et ord om det, når han kommer, hvis han da kommer, hvad jeg oprigtigt håber, han ikke gør. Jeg har haft nok af den unge herre for i dag."

"Han har jo ikke været her i dag," sagde Daisy med gråden i halsen.

"Nu skal jeg sige dig en ting, som du ikke havde ventet, min pige –" Fru Bunting så betydningsfuldt på sin steddatter. Hun trængte også til at komme væk fra den grufulde nyhed, som dog ingen nyhed var.

"Nå?" sagde Daisy urolig.

"Du havde vist næppe ventet at høre, at Joe har været her i morges. Han vidste alt om den historie allerede den gang, men han bad mig udtrykkelig om ikke at fortælle dig noget om det."

"Det er da ikke sandt!" udbrød Daisy slået.

"Jo," sagde hendes stedmoder ubarmhjertigt, "du kan jo spørge din far, om det ikke er rigtigt nok."

"Det er slet ikke sundt at snakke så meget om sådan noget," sagde Bunting med overbevisning.

"Hvis jeg var Joe," fortsatte fru Bunting, der ville forfølge sin sejr, "så skulle jeg ikke have noget af at komme ind på den slags, når jeg sidder hos mine venner og skal have det hyggeligt. Men i samme øjeblik den stakkels unge fyr viser sig, så bliver han overfaldet – jeg indrømmer, mest af din far," fru Bunting så strengt på sin mand, "men også af dig, Daisy! Så spørger du om dit, og så spørger du om dat – han ved somme tider ikke sine levende råd! Det kan virkelig ikke gå an at plage ham i den grad."

Og måske på grund af denne lille tale af fru Bunting blev der den aften, da Chandler kom, talt meget lidt om Hævnerens sidste mord. Bunting hentydede ikke engang til det, og Daisy kom nok med en lille bemærkning, men mere var det da heller ikke. Og Joe Chandler syntes aldrig, han havde tilbragt en fornøjeligere aften i sit liv, for det var ham og Daisy, der snakkede hele tiden, mens de to gamle næsten ingen ting sagde.

Daisy fortalte om alt, hvad hun havde oplevet hos tante Margaret. Hun beskrev de lange, kedsommelige timer og de underlige ting, hendes tante satte hende til. Alt det fine porcelæn inde fra dagligstuen, der skulle vaskes af i en balje, der var foret med flonel, og Daisys angst for, at der skulle gå bare en antydning af en flis af noget af det. Og så gik hun over

til at berette nogle af de grinagtige historier, tante Margaret havde fortalt om herskabet.

Der var især en virkelig morsom historie, der i høj grad faldt i Chandlers smag. Det var om tante Margarets frue, der var blevet taget ved næsen af en simulant, en fyr, der var kommet, ligesom hun steg ud af sin vogn, og havde ladet, som om han besvimede på dørtrinnet. Tante Margarets frue, der var let at røre, havde forlangt, at manden skulle bringes ind i entreen, hvor han var blevet fyldt med alle mulige oplivelsesmedikamenter. Da så manden endelig var gået, opdagede de, at han havde "neglet" den unge herres kostbareste spadserestok, en stok med et fint skildpaddeshåndtag. Så havde tante Margaret overbevist sin frue om, at manden havde spillet komedie, og hun var blevet forfærdelig vred – lige ved selv at få et tilfælde.

"Ja, der er en masse af den slags rundt omkring," sagde Chandler leende. "Nogle uforbederlige gavtyve er de!"

Og så fortalte han en omstændelig historie om en ualmindelig dreven svindler, som han selv havde fået i kachotten. Det var en bedrift, han var meget stolt af, det var en mærkepæl i hans karriere som opdager. Og selv fru Bunting var meget interesseret i den.

Chandler sad der stadig, da hr. Sleuths klokke ringede. Lige straks var der ingen, der rørte sig. Så så Bunting spørgende på sin kone.

"Hørte du det ikke?" sagde han. "Jeg tror, det var pensionærens klokke, Ellen."

Hun rejste sig langsomt og gik derop.

"Jeg ringede," sagde hr. Sleuth med svag stemme, "for at sige Dem, at jeg ingen aftensmad skal have i aften, fru Bunting. Bare et glas mælk med et stykke sukker i. Det er det hele. Jeg føler mig slet ikke rigtig rask –" Han så skræmt og forknyt ud. "Og så tænkte jeg, at Deres mand måske ville have sin avis igen, fru Bunting."

Fru Bunting så stift på ham med et indtrængende, bekymret blik, som hun ikke vidste noget af selv, og svarede: "Ok nej, Bunting bryder sig ikke om den avis nu. Han har læst den." Og så fik hun pludselig lyst vil at ærgre ham: "Han har fået en, der er kommet senere. De har vistnok hørt dem råbe udenfor. Vil De ikke have, jeg skal komme op med den til Dem?"

Hr. Sleuth rystede på hovedet. "Næ," sagde han arrigt, "jeg er ked nok af, at jeg bad Dem om den anden. Det forstyrrede mig bare, fru Bunting. Der stod ikke noget i den, der var umagen værd at læse – det gør der aldrig i nogen af bladene. Jeg har for mange år siden holdt op at læse aviser, og jeg skulle også have holdt mig fra dem i dag."

Pensionæren gjorde nu, hvad han aldrig før havde gjort i sin værtindes nærværelse. Han gik hen til kaminen og vendte demonstrativt ryggen til hende som for at lade hende vide, at han ikke ønskede at fortsætte samtalen.

Hun gik og kom op med mælken og sukkeret, han havde bedt om.

Nu sad han på sin sædvanlige plads ved bordet med Biblen foran sig.

Da fra Bunting kom ned igen til de andre, gik passiaren livligt imellem dem, og hun lagde ikke mærke til, at det kun var de to unge, der var lystige.

"Nå," sagde Daisy lidt næsvist, "hvordan går det med den logerende, Ellen? Har han det godt?"

"Ja," sagde hun kort, "naturligvis har han det."

"Det må da være rædsomt kedeligt for ham at sidde dér oppe ganske alene hele dagen," sagde den unge pige.

Men hendes stedmoder svarede ikke.

"Hvad i alverden tager han sig dog for med sig selv hele dagen," blev Daisy ved.

"I øjeblikket læser han i Biblen," svarede fru Bunting kort og tørt.

"Næ, nu har jeg aldrig hørt så galt! Det var da en grinagtig beskæftigelse for en gentleman!"

Og Joe fik sig en ordentlig latter – han alene lo, ingen af de tre andre.

"Det er ikke noget at le ad," sagde fru Bunting skarpt. "Jeg ville skamme mig over at sidde og le ad noget, der havde med Biblen at gøre."

Og stakkels Joe skyndte sig at blive alvorlig. Det var første gang, fru Bunting nogen sinde havde talt vredt til ham, og han svarede ydmygt og beskedent: "Jeg be'r undskylde, jeg ved godt, jeg ikke skulle have leet ad noget, der har med Biblen at gøre, men frøken Daisy sagde det så grinagtigt, ser De, og hvordan det nu er eller ikke, så må Deres pensionær da være en højst aparte kavaler, fru Bunting."

"Han er ikke mere aparte end mange, jeg kunne nævne Dem," sagde hun hurtigt. Og med disse gådefulde ord rejste hun sig op og gik ud af stuen.

24

For Bunting var i den følgende tid hver time på dagen fuld af pinefuld angst og spænding.

Den ulykkelige mand overvejede uophørligt med sig selv, hvilken vej han skulle slå ind på. Og efter det humør og den sindsstemning, han i hvert givet øjeblik var i, svingede han snart til den ene, snart til den anden side.

Han sagde gang på gang til sig selv, at det værste af det hele var, at han ikke var sikker. Havde han bare været sikker i sin sag, så kunne han måske også være kommet på det rene med, hvad han burde gøre.

Men når han sagde det til sig selv, så havde han på fornemmelsen, at han narrede sig selv. Fra Buntings synspunkt ville nemlig omtrent enhver anden udvej være at foretrække fremfor den, som nogle, ja måske alle værter i hans sted, ville have anset for den eneste rette, nemlig at gå til politiet. Men londonere af Buntings klasse lider af en uforklarlig angst for loven. Efter hans mening ville det blive fuldstændig ødelæggende for ham og hans Ellen at blive blandet ind i sådan en skrækkelig historie. Ikke én, der havde med den at gøre, ville skænke dem og deres fremtid en tanke, men det ville hænge ved dem til deres dødsdag, og først og fremmest ville det gøre det fuldstændig umuligt for dem nogen sinde at opnå at få en god plads sammen. Og det var det, Bunting nu i sit stille sind mest af alt ønskede.

Nej, der måtte findes en anden vej end den at gå til politiet – og hans langsomme, tunge hjerne baksede med det problem

dag og nat.

Det værste var, at for hver time, der gik, blev vanskelighederne større og samvittighedsnaget værre.

Hvis han bare virkelig var sikker i sin sag! Hvis bare han vidste det! Og så gik han over til at overbevise sig selv om, at han, når alt kom til alt, ikke havde noget videre at holde sig til. Det var jo ikke andet end mistanke – mistanke og en hemmelig, forfærdelig vished om, at mistanken var begrundet.

Og sådan gik det til, at Bunting til sidst begyndte at længes efter den løsning, som han fra ethvert synspunkt vidste var uforsvarlig. Han begyndte at håbe, det vil sige i sit hjertes inderste, at pensionæren ville gå ud en aften til på håndteringens vegne og blive grebet – på fersk gerning.

Men det var et forgæves håb. Hr. Sleuth gik slet ikke ud mere, hverken på håndteringens vegne eller i en mindre skummel hensigt. Han blev oppe i sine værelser og tilbragte ofte en betydelig del af dagen i sengen. Han følte sig, som han sagde til fru Bunting, langt fra rask. Han var endnu ikke blevet af med den forkølelse, han havde erhvervet sig den bitterligt kolde nat, da han og hans vært traf hinanden på hjemvejen.

Joe Chandler var også begyndt at blive en slem plage for Daisys fader. Opdageren tilbragte hvert eneste minut af sin fritid hos Buntings. Og Bunting, som tidligere havde holdt så meget af ham, gik nu rundt i en dødelig angst for ham.

Men skønt den unge mand næsten ikke talte om andet end Hævneren, og skønt han en aften kom med en endeløs beskrivelse af den excentriske herre, der havde givet beværtningsjomfruen en guldtyvekrone, og beskrivelsen indtil de mindste enkeltheder passede på hr. Sleuth, så både Bunting

og fru Bunting hver for sig i al hemmelighed fik kvalme af at høre på ham, viste han dog aldrig deres pensionær den ringeste interesse.

Men en morgen hændte det dog, at Bunting og Chandler havde en ganske mærkelig samtale om Hævneren. Den unge mand var kommet lidt tidligere end sædvanlig, og lige idet han kom, skulle fru Bunting og Daisy ud og købe ind. Den unge pige ville hellere end gerne være blevet hjemme, men hendes stedmoder sendte hende et blik, der tydeligt nok sagde, at det passede sig bedre for en ung pige ikke at vise sig så ivrig, og Daisy var gået, rød i hovedet og med et forvildet udtryk i sit kønne ansigt.

Da så unge Chandler gik ind i dagligstuen, slog det pludselig Bunting, at den unge mand slet ikke lignede sig selv – ja, den forhenværende tjener syntes ligefrem, der var noget truende i Chandlers holdning.

"Jeg vil gerne tale et par ord med Dem, hr. Bunting," begyndte han stammende. "Og jeg er glad for, at jeg får lejlighed til det nu, mens fru Bunting og frøken Daisy er ude."

Bunting beredte sig på at høre de ord, han havde været bange for så længe: Anklagen for at have huset en morder, et uhyre, som hele verden var på jagt efter. Og så huskede han det juridiske udtryk, "meddelagtig" i det efterfølgende, som hans forbrydelse måtte falde ind under.

"Ja," sagde han, "hvad er det så, Joe?" Og så satte den ulykkelige sig ned i sin lænestol. "Nå?" sagde han igen, for unge Chandler var nu kommet hen til bordet og så stift – Bunting syntes truende – på ham. "Nå, Joe, kom så med det. Spænd mig nu ikke mere på pinebænken."

Så gled der et lille smil over den unge mands ansigt.

"Jeg tror nu ikke, det kan komme Dem så overraskende, hr. Bunting."

Og Bunting rokkede med hovedet på en måde, der både kunne betyde ja og nej.

De to mænd så på hinanden, og den ældste af dem i alt fald syntes, det varede en evighed. Endelig tog Joe Chandler sig sammen og fik sagt, hvad han ville.

"Jeg antager, De ved, hvad det er, jeg vil snakke med Dem om. Jeg er sikker på, fru Bunting ved det, det har jeg et par gange kunnet se på hende. Det er Deres datter – det er frøken Daisy."

Fra Bunting kom der en underlig lyd, en mellemting mellem et suk og en latter. "Min lille pige," råbte han, "du gode Gud, Joe, er det det hele, De har på hjerte? Det var også noget – De gjorde mig ganske forskrækket."

Og den øjeblikkelige lettelse, han følte, var så voldsom, at stuen løb rundt for hans øjne, da han så over på sin datters tilbeder, der også repræsenterede loven, som nu indjog ham mere angst end noget andet i verden. Så smilede han, et underlig fjollet smil, der fik det til at koge af forbitrelse og utålmodighed i den skikkelige Chandler. Daisys fader var et gammelt fæ!

Så blev Bunting alvorlig igen, og stuen holdt op med at løbe rundt.

"Hvad mig angår," sagde han med en ikke ringe højtidelighed og et anstrøg af værdighed, "så har De min velsignelse, Joe. De er en rigtig rar ung fyr, og Deres fader havde jeg megen respekt for."

"Ja," sagde Chandler, "det er meget venligt af Dem, hr. Bunting, men hvordan er det med hende – med hende selv?"

Bunting stirrede på ham. Han kunne godt lide, at Daisy ikke havde slået til på egen hånd, som Ellen altid havde mistænkt hende for at ville.

"Ja, for Daisy kan jeg jo ikke svare," sagde han, "hende må De selv spørge – det kan ingen anden mand gøre for Dem, min ven."

"Ja, men jeg har jo aldrig lejlighed til det, jeg ser hende jo aldrig alene," sagde Chandler ivrigt. "Jeg er aldrig alene sammen med frøken Daisy, hr. Bunting, det ved De da nok. Og nu hører jeg, hun skal rejse på mandag, og jeg har kun en eneste gang haft lejlighed til at gå en tur med hende. Fru Bunting er virkelig noget streng, for ikke at sige pertentlig, hvad det angår –"

"Det er alligevel bedre at være på den sikre side, når det drejer sig om en ung pige," sagde Bunting tankefuldt.

Og Chandler nikkede. Han var fuldstændig enig. Med hensyn til alle andre unge mænd kunne fru Bunting ikke være for pertentlig.

"Hun er blevet opdraget som en dame, min Daisy," fortsatte Bunting temmelig stolt. "Den gamle tante lader hende næsten aldrig komme ud af syne."

"Det var netop den gamle tante, jeg ville tale om," sagde Chandler ivrigt. "Fru Bunting lader til at gå ud fra, at Deres datter skal tilbringe resten af sit liv hos den gamle dame – er det meningen? Det var det, jeg gerne ville have at vide, hr. Bunting. Er det meningen?"

"Jeg skal nok snakke med Ellen om det, det skal De ikke være bange for," sagde Bunting fraværende.

Hans tanker havde forladt Daisy og den nette unge mand og var vandret tilbage til det, der nu altid foruroligede og ængstede ham.

"Kom De kun i morgen," sagde han, "så skal jeg nok sørge for, at De får Deres spadseretur med Daisy. Det er jo ikke mere end rimeligt, at De og hun en gang imellem er sammen, uden at vi gamle er til stede. Hvordan skal pigebarnet ellers bære sig ad med at få sagt Dem, om hun kan lide Dem eller ej? For resten kender De jo næsten ingenting til hende, Joe –" han så eftertænksomt på den unge mand.

Chandler rystede utålmodigt på hovedet. "Jeg kender hende så godt, jeg bryder mig om at kende hende," sagde han. "Jeg tog min beslutning den allerførste gang, jeg så hende, hr. Bunting."

"Næ, gjorde De virkelig?" sagde Bunting. "Er det ikke underligt, sådan gik det også mig med hendes moder. Ja, og mange år efter med Ellen lige sådan. Men jeg håber rigtignok aldrig, De skal behøve nogen anden."

"Næ, Vorherre bevares!" sagde den unge mand stille. Så spurgte han i en længselsfuld tone: "Tror De, det varer længe, inden de kommer, hr. Bunting?"

Og Bunting så pludselig, at hans gæst stadig stod ret og op ned.

"Sid ned, sid ned!" skyndte han sig at sige. "Jeg tror ikke, det varer længe, inden de er her. De havde ikke mange ærinder at besørge."

Så spurgte han i en helt anden, nervøs, underdanig tone: "Og hvordan går det med Deres arbejde, Joe? Der er vel ikke noget

nyt? De går vel alle og venter på *næste gang*?"

"Ja, sådan omtrent står det til." Chandlers stemme var også anderledes. "Vi er kede og lede af det, og Gud ved, hvornår det får en ende."

"Har De nogen sinde prøvet at forestille Dem, hvordan det uhyre egentlig ser ud?" spurgte Bunting. Han kunne ikke lade være at spørge om det.

"Ja," sagde Joe langsomt, "tænkt over det har jeg jo – en grusom og vild djævel må han da være. Det er den beskrivelse, vi sendte ud, der satte os ind på et galt spor. Jeg tror ikke, det var den mand, der løb på det kvindfolk i tågen – næ, det skal ingen få mig til at tro. Men jeg famler jo i blinde. Somme tider tror jeg, det er en sømand – den udlænding, de snakker om, der rejser otte-ni dage imellem hver gang, måske til Holland eller til Frankrig. Så siger jeg til mig selv, at det er nok en slagter, en mand fra Centraltorvet. Hvem det end er, så er det én, der er vant til at slå ihjel, det er sikkert."

"Så De tror altså ikke, det er muligt –?" (Bunting rejste sig og gik hen til vinduet.) "De har altså ingen fidus til den antagelse, at manden skulle være –" han tøvede og fik endelig frem: "en gentleman?"

Chandler så forbavset på ham.

"Næ," sagde han roligt. "Jeg er kommet til det resultat, at det er et helt forkert spor, skønt jeg ved nok, at nogle af vore folk – og nogle af de øverste også – er aldeles sikre på, at den fyr, der gav pigen guldtyvekronen, det er manden. Ser De, hr. Bunting, hvis det er rigtigt, så er manden en undsluppet sindssyg. Og hvis han er det, så har han også en vogter, og der ville have

været et forfærdeligt halløj for at få fat i ham igen fra vogterens side eller fra hospitalets side. Ikke sandt? Det er da tydeligt."

"Og De tror ikke," fortsatte Bunting og sænkede stemmen, "at han kunne have slået sig ned et eller andet sted, at han kunne have et værelse –?"

"Mener De, at Hævneren skulle være en levemand, der boede på et af de store hoteller i Westend? Ja, man har set så galt før, hr. Bunting." Han smilede, som om det ikke desto mindre var en vel dristig tanke.

"Ja, noget i den retning," mumlede Bunting.

"Ja, hvis Deres opfattelse er rigtig, hr. Bunting –"

"Jeg har aldrig sagt, det var min opfattelse," skyndte Bunting sig at sige.

"Ja, ja, hvis den opfattelse er rigtig, så bliver vores arbejde mere besværligt end nogen sinde. Det ville være akkurat som at lede efter en nål i en høstak. Men jeg tror nu ikke, det er så usandsynligt som det. Jeg i det mindste tror det ikke." Han betænkte sig lidt. "Der et nogle af os –" han sænkede stemmen – "der håber, han vil takke af – Hævneren mener jeg – til en anden stor by, til Manchester eller Edinburgh. Der ville være fuldt op af arbejde for ham dér også."

Og Chandler lo ad sin egen uhyggelige spøg.

Til begges store lettelse hørte de nu fru Buntings nøgle i døren. Bunting havde været i den dødeligste angst under hele denne samtale om Hævneren, og Chandler havde også mere lyst til at tænke på noget andet.

Daisy blussede af fornøjelse, da hun så, at unge Chandler var der endnu. Hun havde været svært bange for, af han skulle være

gået, når de kom hjem, især da Ellen som for at drille havde været en evighed om at købe hver en smule.

"Det er Joe, der er her for at spørge, om han kan få Daisy ud med på en tur," plumpede Bunting ud.

"Mor sagde, hun ville gerne se Dem til te en dag ovre ved Richmond," sagde Chandler kejtet. "Så gik jeg ulige indenfor for at se, om vi ikke kunne få det ordnet, frøken Daisy."

Og Daisy så bønfaldende på sin stedmoder.

"Mener De nu – lige i dette hellige øjeblik?" spurgte fru Bunting skarpt.

"Nej, selvfølgelig ikke –" skyndte Bunting sig at sige. "Men du behøver da ikke at tage sådan på veje for det."

"Hvad dag sagde Deres moder, det ville passe hende?" spurgte fru Bunting og så ironisk på den unge mand.

Chandler betænkte sig lidt. Sandt at sige havde hans moder ikke nævnt nogen bestemt dag, hun havde i det hele taget ikke lagt nogen særlig iver for dagen i retning af at se Daisy. Men han havde da fået hende overtalt.

"Hvad siger De til på lørdag?" foreslog Bunting. "Det er Daisys fødselsdag. Det passede jo godt, at hun fik den fornøjelse at tage til Richmond på sin fødselsdag, og på mandag skal hun jo tilbage til gamle tante."

"Jeg kan ikke på lørdag," sagde Chandler nedslået. "Jeg har tjeneste om lørdagen."

"Ja så; så lad os sige søndag," sagde Bunting bestemt. Og hans kone så overrasket på ham. Han plejede ellers ikke at være så meget karl for sin hat i hendes nærværelse.

"Hvad siger De, frøken Daisy?" spurgte Chandler.

"Ja, det kunne jo passe meget godt på søndag," sagde Daisy spagfærdigt. Og da så den unge mand tog sin hat, og hendes stedmoder ikke rørte sig, så tog hun mod til sig og gik ud i entreen med ham et øjeblik.

Chandler lukkede døren efter dem og slap derved for at høre, hvad fru Bunting hviskede: "Da jeg var ung, føjtede folk ikke om på gaderne om søndagen. De, der ville forloves, de gik i kirke sammen, som det sømmer sig ordentlige folk –"

25

Daisys atten års fødselsdag oprandt uden store begivenheder. Hendes fader gav hende det, han altid havde lovet, hun skulle få, når hun fyldte atten år, nemlig et ur. Det var et pænt lille sølvur, som Bunting havde købt brugt den sidste dag, han havde været glad og fornøjet – han syntes nu, det var underligt længe siden.

Fru Bunting syntes, et sølvur var en urimelig flothed, men hun var meget for elendig, meget for optaget af sine egne tanker til at bekymre sig videre om det. Desuden havde hun i reglen haft så megen forstand, at hun overlod den slags ting til fader og datter alene.

På fødselsdagsmorgenen gik Bunting ud og købte sig noget mere tobak. Aldrig havde han røget så meget som de sidste fire dage, undtagen måske den første uge efter, at han havde opgivet sin tjenervirksomhed. En pibe havde dengang smagt ham så herligt, som man siger, at kun den forbudne frugt kan smage.

Tobakken var nu blevet det eneste, der kunne skaffe ham lidt ro. Den virkede på hans nerver som opium, befriede ham for hans angst og hjalp ham til at tænke. Men han havde overdrevet det, og det var det, der nu gjorde ham så febrilsk, forklarede han sig selv, når han fo'r op ved den mindste lyd udenfor, eller når hans kone pludselig sagde noget til ham.

Lige nu var Ellen og Daisy nede i køkkenet, og Bunting holdt ikke rigtig af at tænke på, at der kun var én trappe imellem ham

og hr. Sleuth. Så han smuttede ganske stille ud af huset uden at sige noget til Ellen om, at han gik.

De sidste fire dage havde Bunting opgivet sine sædvanlige småture, og først og fremmest havde han holdt sig fra sine bekendte og sine naboer. Han var bange for, at de skulle snakke med ham om det emne, han udelukkende var optaget af, og at han så skulle komme til at røbe den viden – næ, ikke viden, men mistanke, som han gik rundt med.

Men i dag havde den ulykkelige mand en uimodståelig instinktmæssig trang til menneskeligt selskab, det vil sige, han trængte til andet selskab end sin kones og datters.

Denne trang til at se andre mennesker førte ham ind i en lille, befærdet gade lige ved Edgware Road. Netop nu var der flere på gaden end sædvanlig, for konerne i nabolaget var ude og gøre deres lørdagsindkøb. Den forhenværende tjener gik ind i en lille, gammeldags butik, hvor han plejede at købe sin tobak.

Bunting faldt i snak med tobakshandleren, og til Buntings forbavselse og lettelse snakkede de ikke om andet end løst og fast. Manden kom ikke med den ringeste hentydning til det emne, som hele nabolaget endnu var optaget af.

Men lige på én gang, mens han stod der ved disken og endnu ikke havde betalt sin tobak, så han gennem den åbne dør Ellen stå ovre på den anden side af gaden udenfor en grønthandlerbutik.

Han mumlede et undskyldende ord og styrtede forskrækket ud af butikken og over gaden.

"Ellen!" råbte han hæst, "du er da ikke gået og bar ladet min lille pige være alene hjemme sammen med pensionæren?"

Fru Buntings ansigt blev helt gult af angst. "Jeg troede jo, du var hjemme," råbte hun. "Du var jo også hjemme. Hvad render du ud efter uden at sige det. Så var jeg jo blevet hjemme?"

Bunting svarede ikke. Men da de stod der og så ophidset på hinanden, forstod de begge to, at den anden også vidste det.

De vendte om og skyndte sig ned ad den stærkt befærdede gade.

"Lad vær' og løb," sagde han pludselig. "Vi kommer lige så tidligt, når vi går hurtigt. Folk lægger mærke til dig, Ellen; lad vær' og rend!"

Han var ganske åndeløs og stødte ordene frem. Men det var ikke af den hurtige gang, men af angst og ophidselse.

Endelig nåede de deres egen låge, og Bunting løb forbi sin kone op til døren.

Daisy var jo da hans barn, og Ellen kunne ikke vide, hvordan han følte det.

Han så ud, som han tog stien i ét spring, så famlede han et øjeblik med nøglen.

Døren fløj op på vid gab, og han råbte i en forskrækket, jamrende tone: "Daisy! Daisy! hvor er du, barn?"

"Her er jeg, far. Hvad er der?"

"Der er ingen ting i vejen med hende – –" Bunting vendte sig grå i ansigtet om til sin kone. "Der er ingen ting i vejen med hende, Ellen."

Han stod et øjeblik og lænede sig op til væggen ude i entreen. "Det var en drøj omgang," sagde han. "Gør nu ikke barnet forskrækket, Ellen," tilføjede han i en formanende tone.

Daisy stod foran spejlet i dagligstuen og beundrede sig selv.

"Å, far," udbrød hun uden at vende sig om, "jeg har set pensionæren! Det er da en rigtig pæn herre, men en underlig patron alligevel at se til. Han ringede, men jeg kunne ikke lide at gå op, og så kom han ned for at bede Ellen om noget. Vi fik os en rigtig hyggelig, lille sludder sammen. Jeg fortalte ham, at det var min fødselsdag, og så spurgte han, om jeg og Ellen ikke ville gå med ham i *Madame Tussaud's Vokskabinet* i eftermiddag." Hun lo lidt selvbevidst. "Naturligvis kunne jeg godt se, han var excentrisk, og han snakkede også så underligt lige straks. "Hvem er De?" spurgte han, som om han truede mig. Jeg sagde så til ham: "Jeg er Buntings datter." – "Så kan De sige, De har haft lykken med Dem" – det sagde han, Ellen – "at De har fået sådan en rar stedmoder. Det er nok derfor," sagde han, "at De ser ud til at være sådan en god, uskyldig, ung pige." Og så citerede han noget af en bønnebog. "Bevar dig ren og uskyldig," sagde han og rokkede med hovedet ad mig. Jeg havde en fornemmelse, som om jeg var hjemme hos gamle tante igen."

"Jeg vil ikke have, I går ud med pensionæren – hører I."

Bunting sagde det i en dæmpet, vred tone. Han tørrede sig over panden med den ene hånd, og i den anden krammede han mekanisk den lille pakke tobak, som han nu huskede, han havde glemt at betale.

Daisy surmulede. "Å, far, du kunne da gerne lade mig have den fornøjelse på min fødselsdag! Jeg sagde til ham, at lørdag var ikke nogen god dag at gå i *Madame Tussaud's*, det havde jeg i alt fald hørt. Men så sagde han, at vi kunne gå tidligt, mens de fine folk var ved middagen." Hun vendte sig til sin stedmoder og lo fornøjet: "Han sagde udtrykkeligt, at du skulle med også.

Den pensionær er jo ganske forgabet i dig, Ellen. Hvis jeg var far, så tror jeg nok, jeg ville blive skinsyg!"

Hendes sidste ord blev afbrudt af en banken på døren.

Bunting og hans kone så bebrejdende på hinanden. Var det muligt, at de i deres ophidselse havde ladet yderdøren stå, og at der var listet nogen ind bag efter dem, en af disse sporhunde fra politiet?

Begge to pustede de ud af lettelse, da de så, det var ikke andre end hr. Sleuth – hr. Sleuth klædt på til at gå ud. Den høje hat, han havde haft på, da han først kom til dem, stod han med i hånden, men havelocken havde han ombyttet med en frakke.

"Jeg hørte, da De kom," sagde han til fru Bunting med sin høje, pibende stemme, "og så kom jeg ned for at spørge Dem, om De og frøken Bunting vil gå med i *Madame Tussaud's* nu. Jeg har aldrig set de berømte voksfigurer, skønt jeg har hørt om dem hele mit liv."

Da Bunting tvang sig selv til at se stift på hr. Sleuth, steg der en pludselig tvivl op i ham, der gjorde ham utrolig let til mode.

Det var jo utænkeligt, at den venlige, milde herre kunne være det uhyre af grusomhed og lumskhed, som Bunting nu i fire lange, skrækkelige dage havde antaget ham for!

Det var ham, der svarede: "Det er meget venligt af Dem, hr. Sleuth."

Han prøvede at fange sin kones blik, men fru Bunting stod og stirrede ud i luften med tomme øjne. Hun havde naturligvis endnu kåbe og hat på, da hun lige var kommet ind fra gaden, hvor hun havde besørget sine ærinder, og Daisy var allerede i færd med at tage sit overtøj på.

"Nå?" sagde hr. Sleuth. Så vendte fru Bunting sig om, og hun syntes, hendes pensionær så truende på hende. "Nå?"

"Ja, nu kommer vi. Om et øjeblik," sagde hun mat.

26

Madame Tussaud havde hidtil kun indeholdt behagelige erindringer for fru Bunting. I de dage, hvor hun og Bunting var forelskede, havde de ofte tilbragt en del af deres eftermiddage der.

Tjeneren havde en bekendt, en mand, der hed Hopkins, som var ansat ved *Madame Tussaud*, og han havde sommetider givet ham billetter til "ham selv med dame". Men det var første gang nu, fru Bunting var der, siden hun var kommet til at bo næsten dør om dør med den store bygning.

De gik tavse hen til indgangen, som de havde gået forbi så tit, og da det mærkelige trekløver var kommet op ad den store trappe og ind i det første galleri, standsede hr. Sleuth pludselig. De stillestående, ubevægelige voksansigter, der så underligt forener levende og dødt, lod til at overraske og forskrække ham.

Daisy var ikke sen til at benytte sig af pensionærens usikkerhed og tøven.

"Å, Ellen," råbte hun, "lad os begynde med at gå ind i rædselskabinettet! Der har jeg aldrig været. Gamle tante fik far til at love, at han ikke skulle tage mig derind den eneste gang, jeg har været her. Men nu, da jeg er fyldt atten år, så kan jeg jo gøre, hvad jeg vil. Det behøver gamle tante jo heller aldrig at få at vide."

Hr. Sleuth så ned på hende, og der gled et lille smil over hans udtærede, forpinte ansigt.

"Ja," sagde han, "lad os gå ind i rædselskabinettet; det var en god idé, frøken Bunting. Jeg har altid gerne villet se

rædselskabinettet."

De drejede ind til højre i det store rum, hvor erindringerne fra Napoleonstiden opbevaredes, og som førte ind til det hvælvinglignende værelse, hvor voksfigurerne, der forestillede døde forbrydere, stod opstillet i grupper.

Fru Bunting blev på en gang forstyrret og lettet ved at se sin mands gamle bekendt, hr. Hopkins, stå ved tælleapparatet, publikum skulle igennem for at komme ind i rædselskabinettet.

"De er rigtignok blevet en fremmed her," bemærkede manden gemytligt. "Jeg tror, det er første gang, jeg ser Dem her, fru Bunting, siden De er blevet gift."

"Ja," sagde hun, "det er ganske rigtigt. Det er min mands datter, Daisy, hende har De vist nok hørt om. Og det er –" – hun tøvede et øjeblik – "det er vor pensionær, hr. Sleuth!"

Men hr. Sleuth rynkede panden og gik sin vej. Daisy forlod sin stedmoder og fulgte med ham.

To er, som alverden ved, et par, og tre er én for mange.

Fra Bunting betalte en krone og halvtreds.

"Vent et øjeblik," sagde Hopkins. "De kan ikke komme ind i rædselskabinettet lige nu. Men det varer nok ikke mere end fire-fem minutter, fru Bunting. Det er den vej der; det er vores overordnede, der er derinde og viser nogle rundt." Han sænkede stemmen. "Det er lord Burney – De ved vist nok, hvem lord John Burney er?"

"Næ," svarede hun ligegyldigt, "jeg ved ikke af, at jeg nogen sinde har hørt hans navn."

Hun var en lille smule – ganske lidt – urolig for Daisy. Hun havde foretrukket, at hendes steddatter var blevet indenfor

hørevidde, men nu gik hr. Sleuth med hende i den anden ende af værelset.

"Nå, ja, så håber jeg aldrig, De kommer til at kende ham – i alt fald ikke personligt, fru Bunting." Manden lo. "Han er politidirektør, den nye, De ved, det er, hvad hr. John Burney er. En af de herrer, han viser rundt, er politidirektøren fra Paris. Han har sin datter med, og der er flere andre damer. Damer sværmer altid for rædsler, fru Bunting, det er nu vores erfaring heroppe. Å, lad mig komme ind i rædselskabinettet! Det siger de alle sammen, så snart de kommer herind!"

Fru Bunting så adspredt på ham. Hr. Hopkins lagde mærke til, hvor lille og træt hun så ud; hun så rigtignok meget bedre ud i gamle dage, da hun tjente endnu, før hun blev gift med Bunting.

"Ja," sagde hun, "det gjorde min steddatter også lige nu, "åh, lad os gå ind i rædselskabinettet", det sagde hun allerede nede på trapperne."

Der kom nu et leende og snakkende selskab på den anden side skranken hen imod tælleapparatet.

Fru Bunting stirrede nervøst på dem. Hun spekulerede på, hvem af dem der var den herre, hr. Hopkins håbede, hun ikke ville få noget nærmere med at gøre; hun måtte nok kunne kende ham imellem de andre. Det var sikkert den høje, kraftige, smukke herre med et militærisk udseende.

Lige nu stod han og smilede en ung dame ind i ansigtet.

"Hr. Barberoux har ganske ret," sagde han med en høj, munter stemme, "vor engelske lov er alt for god mod forbryderne, især mod morderne. Hvis vi ledede vore

retshandlinger, som de bruger det i Frankrig, så var det sted, vi lige kommer fra, nok adskilligt mere fuldt. En mand, som vi er absolut sikker på er skyldig, bliver oftere frikendt end dømt, og så håner publikum os for en uopdaget forbrydelse til."

"Mener De virkelig, hr. Burney, at mordere sommetider slipper helt fri? Se nu den mand, der har begået alle disse frygtelige mord den sidste måned. Der er dog vist ingen tvivl om, at *han* bliver hængt – hvis han da nogen sinde bliver fanget."

Hendes ungpige-stemme lød så højt, at fru Bunting kunne høre hvert ord, hun sagde.

Hele selskabet sluttede sig til dem og lyttede.

"Nej," sagde han og tilføjede langsomt, "jeg tvivler stærkt på, at netop dén morder nogen sinde bliver hængt –"

"De mener, de får aldrig fat i ham?" sagde den unge pige med et anstrøg af næsvished i sin klare stemme.

"Jo, jeg tænker nok, det skal lykkes os at få fat i ham – fordi – udlevér mig nu ikke til en journalist, frøken Rose – fordi jeg tror nu, vi ved, hvem den omtalte morder er –"

Flere af dem, der stod omkring dem, kom med udbrud af overraskelse og tvivl.

"Hvorfor får De ham da ikke grebet?" udbrød den unge pige forarget.

"Jeg sagde ikke, vi vidste, *hvor* han var. Jeg sagde bare, vi vidste, hvem han var, eller rettere sagt, jeg personlig har en stærk mistanke om hans identitet."

Hr. Burneys kollega så hurtigt op. "Manden fra Leipzig og Liverpool?" spurgte han.

Den anden nikkede. "Ja, jeg antager, De har gået tilfældet igennem."

Så fortsatte han hurtigt, som om han helst i en fart ville være færdig med emnet både for sin egen og for tilhørernes skyld:

"Fire mord af samme slags blev begået for otte år siden – to i Leipzig, de andre kort efter i Liverpool – og der var visse omstændigheder ved de forbrydelser, der tydede på, at de var begået af den samme mand. Gerningsmanden blev grebet, heldigvis for os, på fersk gerning, lige som han gik ud af sit sidste offers bolig, for i Liverpool blev mordet begået i et hus. Jeg så selv den stakkels mand – jeg siger stakkels, for der er ingen som helst tvivl om, at manden var sindssyg –" han betænkte sig lidt, så tilføjede han med sagtere stemme: "- han led af et akut religiøst vanvid. Jeg så ham som sagt selv i nogen afstand. Men nu kommer det interessanteste punkt. Jeg har lige fået at vide, at den forbryderiske sindssyge, for det må vi jo kalde ham, for en måned siden er sluppet bort fra den anstalt, hvor han blev holdt indespærret. Han havde ordnet det hele med den største indsigt og snedighed, og vi havde sandsynligvis grebet ham for længe siden, hvis det ikke var lykkedes ham på vejen ud af anstalten at sætte sig i besiddelse af en betydelig sum penge i guld, der skulle have været udbetalt som løn til anstaltens funktionærer. Denne kendsgerning skyldes det, at hans flugt, i høj grad urigtigt, blev holdt skjult – –"

Han standsede pludselig, som om han fortrød, at han havde sagt så meget, og et øjeblik efter gik hele selskabet, en efter en, igennem tælleapparatet med hr. Burney i spidsen.

Fru Bunting stod og så lige ud i luften. Hun havde en følelse, sagde hun senere til sin mand, som om hun var blevet til sten.

Selv om hun gerne havde villet det, havde hun hverken tid eller lejlighed til at advare sin pensionær mod den fare, der truede ham, for Daisy og hendes ledsager var nu på vej lige hen imod politidirektøren.

I næste øjeblik stod fru Buntings logerende og hr. John Burney ansigt til ansigt.

Hr. Sleuth bøjede af til den ene side. Hans blege, smalle ansigt undergik en frygtelig forandring, blev forvredent og ligblegt af raseri og skræk.

Men til fru Buntings lettelse – ja, til hendes uudsigelige lettelse – gik hr. John Burney og hans venner roligt deres vej. Forbi hr. Sleuth og den unge pige ved hans side, tilsyneladende uden en gang at lægge mærke til, at der fandtes andre derinde end dem selv.

"Skynd Dem lidt, fru Bunting," sagde hendes ven ved tælleapparatet, "så kan De og Deres venner få det hele for Dem selv." Hr. Hopkins var ikke mere funktionær, overfor den kønne Daisy var han blevet den galante kavaler. "Er det ikke underligt, at en ung dame som De har lyst til at gå ind og se på alle de rædsler?" sagde han spøgende.

"Fru Bunting, må jeg ulejlige Dem med at komme lidt herhen et øjeblik?"

Hr. Sleuth hvæsede ordene ud.

Hans værtinde trådte tvivlrådig et skridt nærmere hen til ham.

"Et sidste ord til Dem, fru Bunting." Pensionærens ansigt var endnu ganske forvredent af skræk og lidenskab. "Tro endelig

ikke, De kan undgå følgerne af Deres gemene forræderi. Jeg havde tillid til Dem, fru Bunting, og De forrådte mig! Men jeg står i højere magters varetægt, for jeg har meget at gøre endnu." Så sænkede han stemmen og hviskede hvæsende: "Bitter som malurt skal Deres endeligt blive, og skarp som et tveægget sværd. Deres fødder skal træde dødens sti, og Deres skridt føre Dem til Helvedes afgrund."

Selv mens hr. Sleuth stod og mumlede disse besynderlige forbandelser, så han sig bestandig om, kiggede snart til den ene, snart til den anden side efter en vej, hvor han kunne slippe ud.

Til sidst faldt hans blik på en lille plakat, der var anbragt over en portiere. "Reserve-udgang" – stod der, og hr. Sleuths øjne veg ikke fra den. Fru Bunting troede, han belavede sig på at løbe storm imod døren bag portieren. Men hr. Sleuth var klogere end som så. Han gjorde noget helt andet. Han forlod sin værtinde og gik hen til tælleapparatet. Han fumlede et øjeblik efter noget i sin lomme og lagde så hånden på mandens arm. "Jeg føler mig syg," sagde han, "meget syg! Det er den atmosfære, der er her inde. De må se at få mig ud hurtigst muligt. Det ville være mig meget ubehageligt at besvime her – især da her er damer med."

Han rakte sin venstre hånd ud og lagde det, han havde ledt efter i lommen, i den andens åbne hånd. "Jeg ser, der er en reserve-udgang dér. Var det ikke muligt, jeg kunne komme den vej ud?"

"Jo, det tænker jeg nok."

Manden tøvede; han havde en svag, meget svag mistanke om, at der var noget galt på færde. Han så på Daisy, der var rød i

hovedet og smilende, glad og intet anende, og så på fru Bunting. Hun var meget bleg; men hendes pensionærs pludselige ildebefindende kunne jo nok gøre hende bekymret. Hopkins følte guldtikronen, der på en behagelig måde kildede ham i hånden. Den parisiske politidirektør havde ikke givet ham mere end en tokrone – den ækle, fedtede udlænding!

"Jo, jeg kan nok lukke Dem ud den vej," sagde han langt om længe. "Og måske bliver De bedre, når De står lidt ude i den friske luft på jernbalkonen. Men så bliver De rigtignok nødt til at gå rundt til hovedindgangen, hvis De vil ind igen, for disse reserveudgange kan kun lukkes op inde fra."

"Ja, ja," sagde hr. Sleuth hurtigt, "det forstår jeg nok. Hvis jeg bliver bedre, kommer jeg ind igen den anden vej og betaler min krone – det er ikke mere end rimeligt."

"Det behøver De ikke at gøre, hvis bare De forklarer, hvordan det er gået til."

Manden gik hen og trak portieren til side og satte skulderen mod døren, så den sprang op, og et øjeblik stod hr. Sleuth stille, blændet af lyset.

Han førte hånden over øjnene. "Tak," mumlede han, "tak, herude skal det nok hjælpe på mig."

En jerntrappe førte ned til en lille gård med stalde, og en dør gik ud til en sidegade.

Hr. Sleuth så sig om. Han var virkelig syg – syg og fortumlet. Hvor det ville være herligt, om man kunne tage springet ud over balkonens rækværk og finde hvile – evig hvile neden under!

Men nej – han viste energisk fristelsen fra sig. Et krampagtigt udtryk af raseri gled igen over hans ansigt. Han var kommet til at tanke på sin værtinde. Hvor kunne dog den

kvinde, han havde behandlet så hensynsfuldt, forråde ham til hans værste fjende? Til den embedsmand, der for år og dag siden havde været med i en sammensværgelse, der gik ud på at få ham – et fuldstændig sundt, fornuftigt menneske med et stort hævnens værk at udføre – indespærret i en galeanstalt.

Han gik ud i den friske luft, og portieren faldt til bag ham og skjulte den høje, tynde skikkelse for de tre menneskers øjne, der havde stået og set efter ham.

Selv Daisy var lidt ilde til mode. "Han så rigtignok dårlig ud, ikke sandt?" sagde hun til hr. Hopkins.

"Jo, det er både vist og sandt, den stakkel – det var Deres pensionær, ikke?" Han så deltagende på fru Bunting.

Hun vædede læberne og gentog mismodigt: "Jo, min pensionær."

27

Forgæves opfordrede hr. Hopkins fru Bunting og hendes kønne steddatter til at gå ind i rædselskabinettet.

"Jeg tror, det er bedst, vi går lige hjem," sagde hr. Sleuths værtinde bestemt. Og Daisy gjorde ingen indvendinger. Hun var lidt forvirret og lidt forskrækket over pensionærens pludselige forsvinden. Måske det også var hendes stedmoders overraskede og bedrøvede udtryk, der gjorde indtryk på hende.

De gik langsomt ud af *Madame Tussaud's*, og da de kom hjem, var det Daisy, der beskrev, hvor underligt det var gået med hr. Sleuth.

"Å, det varer nok ikke længe, inden han kommer hjem," sagde Bunting tungt og kastede et stjålent og ængsteligt blik på sin kone. Hun så ud, som om der var overgået hende noget frygteligt, og han kunne se på hendes ansigt, at der var noget i vejen, noget alvorligt i vejen.

Den ene time gik efter den anden. Alle tre var i dårligt humor. Daisy vidste, at der ikke kunne være tale om, et unge Chandler ville komme i dag.

Henad seks gik fru Bunting ovenpå. Hun tændte gassen i hr. Sleuths dagligstue og så sig ængsteligt om. Alle ting talte til hende om pensionærer. Der lå hendes egen Bibel og hans konkordans ved siden af hinanden på bordet, nøjagtigt som han havde forladt dem, da han gik ned og foreslog sin værts datter den ulykkelige udflugt.

Hun gik længere ind i stuen, mens hun ængsteligt lyttede efter den kendte lyd af nøglen i låsen, der sagde hende, at

pensionæren kom hjem. Så gik hun hen til vinduet og så ud. Det var koldt at gå rundt på gaderne sådan en aften hjemløs og venneløs og måske uden ret mange penge i lommen, tænkte hun bekymret.

Hun skyndte sig ind i pensionærens sovekammer og åbnede spejlskuffen.

Ja, der lå den stærkt formindskede bunke guldstykker. Havde han dog bare taget sine penge med, da han gik ud. Gud ved, om han engang havde nok til et ordentligt nattelogi, tænkte hun fuld af deltagelse. Så kom hun i tanker om, at hun havde set ham give Hopkins henne i *Madame Tussaud's* enten en tikrone eller en tyvekrone, og det betød da, at han ikke var helt uden penge, sagde hun lettet til sig selv.

Erindringen om hr. Sleuths forbandelser og trusler plagede hende ikke videre. Det var jo en misforståelse – en fuldstændig misforståelse. Hun havde ikke forrådt ham, hun havde tværtimod beskyttet ham – bevaret hans frygtelige hemmelighed, som hun aldrig havde kunnet tie med, hvis hun havde haft den fjerneste anelse om den rettet sammenhæng, som John Burneys ord havde oplyst hende om, nemlig af hr. Sleuth ikke var offer for et midlertidigt anfald af sindsforvirring, men at han var og i årevis havde været en gal mand, en pervers, sindssyg morder.

Franskmandens skødesløst fortrolige spørgsmål: "Er det manden fra Leipzig og Liverpool?" lød endnu i hendes øren.

En pludselig indskydelse fik hende til at gå ind i dagligstuen igen. Hun tog en knappenål i sit kjoleliv og stak den ind imellem Biblens blade, så slog hun bogen op på det sted og læste:

"Mit telt er ødelagt og alle mine reb er sprungne. Der er ingen mere til at rejse mit telt og sætte mine forhæng op."

Endelig gik fru Bunting ned og lod Biblen ligge opslået. Da hun åbnede døren ind til deres dagligstue, kom Daisy hen til hende.

"Jeg går ned og gør i stand til pensionærens aftensmad for dig," sagde den unge pige venligt. "Han kommer nok, når han bliver sulten. Men han så rigtignok oprevet og dårlig ud, ikke Ellen?"

Fru Bunting svarede ikke. Hun gav plads for Daisy og lod hende gå ned.

"Hr. Sleuth kommer aldrig mere tilbage," sagde hun trist og træt og blev både glad og vred over den pludselige forandring, der foregik med hendes mand. Det udtryk af lettelse, af ligefrem glæde, der gled over hans ansigt, irriterede hende i den grad, at hun ikke kunne lade være at tilføje: "Det vil sige, det antager jeg da ikke, han gør."

Og Buntings glæde forsvandt igen. Det gamle, forknytte, ængstelige udtryk, som han havde haft de sidste par dage, vendte tilbage.

"Hvorfor tror du ikke, han kommer igen?" mumlede han.

"Det er alt for langt at fortælle nu," sagde hun. "Vent, til barnet er kommet i seng."

Og Bunting måtte styre sin nysgerrighed.

Da Daisy endelig var gået ind i sovekammeret, bad fru Bunting sin mand om at gå med ovenpå.

Før han gik op, gik han hen til yderdøren og satte sikkerhedskæden på.

"Det er da vel ikke din mening at lukke ham ude?" hviskede hun vredt.

"Du vil vel ikke have, jeg skal lade Daisy ligge herinde alene, når det mandfolk hvert øjeblik kan komme ind ad døren?"

"Hr. Sleuth gør såmænd ikke Daisy noget. Vil han nogen til livs, så er det nok snarere mig," sagde hun med et lille suk.

Bunting stirrede på hende. "Hvad mener du?" sagde han barsk. "Kom op og fortæl mig, hvad du mener."

Deroppe i pensionærens dagligstue fortalte så fru Bunting sin mand alt, hvad der var sket.

Han sad tung og tavs og hørte til.

"Der kan du altså se," sluttede hun, "der kan du se, Bunting, det var mig, der havde ret. Han var ikke ansvarlig for sine handlinger. Og det har jeg for mit vedkommende heller aldrig troet."

Bunting så grundende på hende. "Det kommer da an på, hvad du kalder ansvarlig – –," begyndte han at indvende.

Men det ville hun ikke høre noget om. "Jeg hørte jo selv den herre sige, at han var sindssyg," sagde hun helt ude af sig selv. Og så tilføjede hun sagtere: "En, der led af religiøst vanvid, sagde han."

"Det synes jeg nu slet ikke, han gjorde indtryk af," sagde Bunting, der ikke ville give sig. "Jeg syntes bare, han var excentrisk. Ikke en smule mere gal end så mange andre." Han gik uroligt op og ned i stuen, men standsede pludselig. "Og hvad synes du nu, vi skal gøre?"

Fru Bunting rystede utålmodigt på hovedet. "Jeg synes ikke, vi skal gøre det allermindste," sagde hun. "Hvad skulle vi gøre noget for?"

Så begyndte han igen at irritere hende med sin hvileløse vandring op og ned ad gulvet.

"Bare jeg kunne stille lidt aftensmad ud til ham et eller andet sted, hvor han kunne få fat i det! Og hans penge med. Jeg kan ikke udstå at vide, de er her i huset."

"Du behøver vist ikke at være bange – han kommer nok tilbage efter dem," sagde Bunting med overbevisning.

Men fru Bunting rystede på hovedet. Hun vidste det bedre.

"Gå du nu op i seng," sagde hun, "det er ingen nytte til, vi sidder oppe længere."

Og Bunting var enig med hende.

Hun løb ned og hentede ham et sovekammerlys; der var ingen gas i det lille bagværelse ovenpå. Så stod hun og så efter ham, mens han langsomt gik op ad trappen.

Pludselig vendte han om og kom ned igen. "Ellen," sagde han sagte og indtrængende, "hvis jeg var dig, tog jeg kæden fra og låsede min egen dør – det har jeg i sinde at gøre. Så kan han jo liste ind og hente sine beskidte penge."

Fru Bunting hverken nikkede eller rystede på hovedet. Hun gik langsomt ned og så gjorde hun den ene af de ting, Bunting havde rådet hende til: hun tog sikkerhedskæden fra. Men hun gik ikke i seng, og hun låsede heller ikke sin egen dør af. Hun sad oppe hele natten og ventede.

Kl. halv otte lavede hun sig en kop te og gik så ind i sovekammeret.

Daisy slog øjnene op.

"Er det dig, Ellen," sagde hun, "jeg har nok været så træt og sovet så fast, at jeg hverken har hørt dig gå i seng eller stå op – er det ikke underligt?"

"Å, når man er ung, sover man ikke så let som de gamle," sagde fru Bunting.

"Kom pensionæren så hjem? Han er vel ovenpå?"

Fru Bunting rystede på hovedet.

"Det ser ud, som du skulle få godt vejr til din tur til Richmond," sagde hun venligt.

Og Daisy smilede, et glad, forventningsfuldt lille smil.

Om aftenen tvang fru Bunting sig til at fortælle unge Chandler, at deres pensionær var forsvundet. Hun og Bunting havde omhyggeligt overvejet, hvad de skulle sige, og så godt gjorde de det, eller rettere sagt, så optaget var unge Chandler af den lange, dejlige dag, han havde tilbragt sammen med Daisy, at nyheden ikke gjorde særlig stort indtryk på ham.

"Er han gået sin vej?" sagde han ligegyldigt. "Jeg håber da, han betalte, hvad han skyldte?"

"Ok ja," skyndte fru Bunting sig at svare, "det er alt sammen i orden."

Og Bunting sagde lidt skamfuld: "Ja, han var en fuldkommen hæderlig herre, den pensionær, Joe. Jeg kan ikke rigtig lide at tænke på, at sådan en venlig, stakkels fyr som han nu går om i byen ganske ene og forladt."

"De sagde jo altid, han var meget excentrisk," sagde Joe tankefuldt.

"Ja, det var han," sagde Bunting, "en rigtig underlig snegl var han. Og lidt var der nu i vejen i øverste etage." Han bankede sig på panden, og de to unge brast i latter.

"Vil De ikke have en beskrivelse af ham sendt rundt?" spurgte Joe venligt.

Hr. og fru Bunting så på hinanden.

"Nej, det tror jeg ikke. Ikke nu i alt fald. Han ville blive aldeles ude af sig selv, ser De."

"Ja, ja," sagde Joe. "De skulle bare vide, hvilken mængde mennesker der sådan forsvinder mellem år og dag, og som man aldrig mere hører noget om," tilføjede han muntert. Så rejste han sig op for at gå, skønt megen lyst havde han ikke.

Daisy generede sig ikke længere, men fulgte ham ud og lukkede dagligstuedøren efter sig.

Da hun kom ind igen, gik hun hen til sin fader, der sad i sin lænestol, stillede sig bag ved ham og lagde armene om halsen på ham.

Så bøjede hun hovedet. "Far," sagde hun, "jeg har en lille nyhed at betro dig."

"Nå, hvad er så det?"

"Far, jeg har forlovet mig! Er du ikke forbavset?"

"Ja, hvad tror du?" spurgte han kærligt. Så vendte han sig om, tog hende om hovedet og gav hende et langt, hjerteligt kys.

"Gud ved, hvad gamle tante vil sige til det?" hviskede han.

"Bryd du dig bare ikke om gamle tante," udbrød hans kone pludselig. "Hende skal jeg nok ordne. Jeg skal tage ned til hende. Vi er altid kommet godt ud af det sammen, hun og jeg, ved du nok, Daisy."

"Ja," sagde Daisy lidt forbavset, "det ved jeg nok."

Hr. Sleuth kom aldrig tilbage, men først efter mange dage og nætters forløb holdt fru Bunting op at lytte efter den kendte lyd af låsen, der smækkede og meldte hende, hvad hun på en gang håbede og frygtede: at hendes pensionær var kommet hjem igen.

Lige så pludseligt og hemmelighedsfuldt som Hævnerens mord var begyndt, holdt de op. Men tidligt på foråret fandt en gartner en morgen i Regents Park en avis, hvori der var indsvøbt et par slidte sko med gummisåler og en lang kniv af en ejendommelig form. Dette fund kom ikke i aviserne, skønt det var af stor interesse for politiet, men omtrent samtidig stod der en notits i alle bladene om en lille æske fuld af guldstykker, som anonymt var blevet sendt til hittebørnshospitalet.

Imidlertid havde fru Bunting holdt, hvad hun lovede, med hensyn til gamle tante, og samme dame havde taget nyheden om Daisy mere filosofisk, end hendes næstsøskendebarn havde ventet. Hun havde bare bemærket noget om, hvor besynderligt det var, at når et herskab overlod huset i politiets varetægt, skulle det aldrig fejle, at der blev begået indbrud i det hus – en bemærkning, Daisy følte sig adskilligt mere fornærmet over end hendes Joe.

Hr. Bunting og hans Ellen tjener nu hos en gammel dame, der nærer lige så megen respekt som frygt for dem.

Om "Den logerende"

Forfatter: Marie Belloc Lowndes (1868-1947)
Org.udg.: *The Lodger.* Føljeton i "*Daily Telegraph*" 02.08.1913-02.09.1913, bogudgave Methuen, London 1913.
Denne udgave efter: *Den Logerende. Fortælling af Mrs. Lowndes.* Føljeton i *Politiken* 26.12.1915-09.03.1916. Oversætteren er ikke oplyst i forlægget.
Redigeret af: Kim N. Jensen.
Forside: Efter promotion-still fra Alfred Hitchcocks "*The Lodger. A Story of the London Fog*" fra 1927 (udsnit).

ISBN 978-87-7628-361-2
2. ebogsudgave, tidligere udgave ISBN 978-87-7979-587-7 (Ølstykke 2018).

© 2026 eBibliotek 1800
www.ebib1800.dk